

IV MEZINÁRODNÍ
AKADEMIE
KABALY

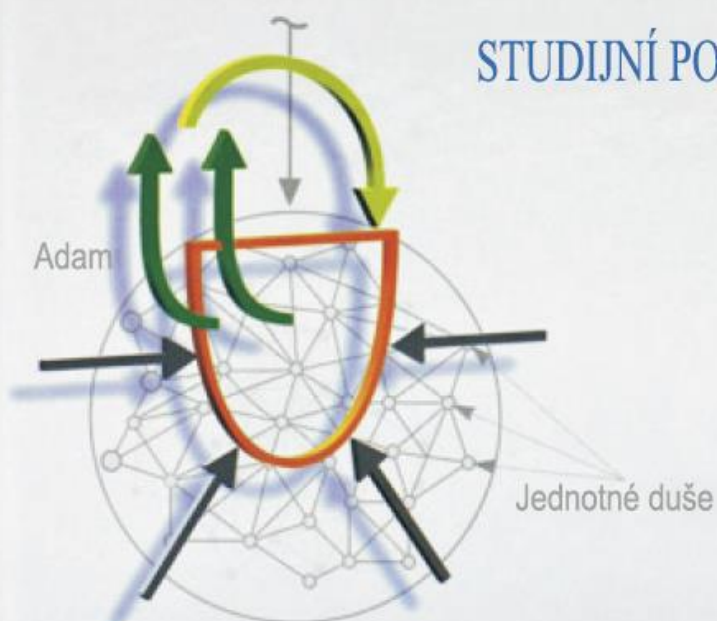

MICHAEL LAITMAN

Kabala

PRO ZAČÁTEČNÍKY

STUDIJNÍ POMŮCKA

I
DÍL

vnímání
reality

kabalistická teorie
vývoje světa

schéma
vesmíru

studium
vesmíru

Michael Laitman
Mezinárodní akademie kabaly

Kabala pro začátečníky
Svazek 1

Zkrácený obsah

Předmluva
Několik předběžných poznámek
Kabalistické termíny s českou transkripcí
Metodika studia kabaly
Oddíl I: Přijímání reality
Oddíl II: Kabalistická teorie rozvoje světa
Oddíl III: Schéma vesmíru
Oddíl IV: Studium vesmíru
Závěr
Literatura
Přílohy
Vysvětlivky
Soupis zkratk

Obsah

Předmluva
 Tabulka kabalistických termínů.....
Metodika studia kabaly
 Část 1. Základy kabaly.....
 Část 2. Studijní proces.....

Oddíl I

Vnímání reality

Hlava 1. Pochopení reality.....
Hlava 2. Způsoby vnímání reality.....

Oddíl II

Kabalistická teorie rozvoje světa

Část 1. Darwinova evoluční teorie a teorie kreacionismu
Hlava 3. Srovnání Darwinovy teorie a kreacionismu.....

Část 2. Kabalistický model stvoření světa
Hlava 4. Správná interpretace kabalistických zdrojů
Hlava 5. Vznik a rozvoj stvoření
Hlava 6. Evoluce pokračuje

Oddíl III

Schéma vesmíru

Úvod

Hlava 7. Myšlenka stvoření

Hlava 8. Rozvoj přání

Hlava 9. Zrození stvoření

Hlava 10. Vznik světů

Hlava 11. Krátké opakování prostudovaných materiálů (Hlava 1.-10.)

Hlava 12. Spojení vlastností Stvořitele a stvoření

Hlava 13. Rozbíjení nádob

Hlava 14. Svět Nápravy

Hlava 15. Krátké opakování prostudovaných materiálů (Hlava 12.-14.)

Hlava 16. Doplnující lekce

Struktura Adamovy duše

Oddíl IV

Zkoumání vesmíru

Hlava 17. Čtyři druhy poznání

Hlava 18. Oblast studia

Hlava 19. Porozumění metodou podobenství

Hlava 20. Stoupání po stupních světů

Závěr

Vysvětlivky

Soupis zkratk

Literatura

Odpovědi k textům

Příloha 1: Dědictví Baal HaSulama

Příloha 2: Doktor M. Laitman - zakladatel a vedoucí Mezinárodní akademie kabaly

Příloha 3: Středověcí a současní vědci a myslitelé o kabale

Předmluva

Nabízíme Vám nový učební materiál, který vznikl pod vedením vědce-kabalisty, profesora (PhD), vedoucího Mezinárodní akademie kabaly Michaela Laitmana, následovníka klasické kabalistické školy, která je starší více jak jedno tisíciletí. Zároveň Michael Laitman vede moderní zkoumání v oblasti tohoto učení, které obdržely mezinárodní uznání, je členem Mezinárodní rady mudrců (World Wisdom Council) a ve spoustě dalších mezinárodních organizací.

Při vytváření učebnice autoři poprvé vyzkoušeli pokusy systematického rozložení základních oddílů klasické kabaly současným odborným jazykem. Učebnice je sestavena na základě materiálů, knih a lekcí Michaela Laitmana daného učení v Mezinárodní akademii kabaly. Učebnice obsahuje náčrtky, základní informace, odkazy na audio a videomateriály lekcí a vytisknuté klasické kabalistické zdroje.

Využívání zde obsažených studijních materiálů se doporučuje jak pro samostatné lekce, tak i jako učební materiál pro posluchače Mezinárodní akademie kabaly, a otvírá možnost pro hlubší studium originálních děl velkých kabalistů - Kniha Zohar, Učení deseti Sefirot atd.

Zdroje klasické kabaly

Kabala vznikla před více jak čtyřmi tisíci lety v Sumersko-akkadském historickém období. Její vznik sahá do dob Starého Babylonu. Ovšem během všech těchto tisíciletí byla kabala prakticky skryta před lidstvem, což podněcovalo neuhasínající zájem o ni. Filozofové a vědci mnohých států, mezi které patřily takové kapacity, jako I. Newton, G. Leibnitz, Pico della Mirandola⁽¹⁾, zkoumali toto učení a chápali, že je v něm založeno základní poznání o uspořádání vesmíru, ale i dnes málokdo ví, co je vlastně kabala.

Kabala zkoumá systémy řízení našeho světa. Jejím hlavním úkolem je vyjasnění příčin a cílů stvoření. Samozřejmě se tady neberou v potaz mnohé komerční podvrhy, které se dnes šíří pod značkou kabaly a které se přiživují na její neuhasínající popularitě. Je to seriózní učení o systému vesmíru, které odkrývá základní znalosti, jež jsou obsažené v základech všech klasických učení.

Známý německý humanista Johann Reuchlin⁽²⁾ (1455-1522) ve své knize "Umění kabaly" ("De arte cabalistica") píše⁽³⁾:

"Můj učitel Pythagoras, otec filosofie, přijal své učení od kabalistů a jako první přeložil slovo kabala, které jeho současníci neznali, do řečtiny jako "filosofie". Kabala nám nenechává možnost prožít náš život v prachu, ale pozvedá náš rozum k vyššímu poznání."

Kolem kabaly, která během mnoha staletí zůstávala skrytým učením, tajnou moudrostí, vzniklo takové množství legend a falsifikátů, že se současný člověk jen stěží dostane k opravdovým zdrojům. O tom napsal především známý filozof, matematik a fyzik Gottfried Wilhelm Leibniz (1646-1716) ve své knize "Dopisy o základech filosofie" ("Hauptschriften zur Grundlegung der Philosophie")⁽⁴⁾.

"Přestože lidé neměli správný klíč k tajemství, zájem o poznání byl nakonec sveden k různým druhům hloupostí a pověr, z čehož vznikla jistým způsobem "vulgární kabala", která je daleko od té opravdové a také různé fantazie pod lživým názvem magie a tímto se plní knihy."

⁽¹⁾Giovanni Pico della Mirandola (1463-1494)- italský renesanční myslitel

⁽²⁾Johann Reuchlin (1455-1522)- německý humanista, filolog. Byl rádcem württemberského vévody, několikrát navštívil Itálii, sblížil se s osobnostmi platonovské Akademie (Pico della Mirandola atd.); poslední roky života byl profesorem řečtiny a hebrejštiny na univerzitě v Ingolstadt a Tübingenu. Byl považován v Německu za nejlepšího znalce starodávných jazyků - latiny a hlavně starověké řečtiny a starověké hebrejštiny.

⁽³⁾"Haec est Cabala quae nos humi degere non sinit, sed mentem nostram extollit ad altissimam comprehensionis metam», «Pythagoras ille meus, philosophiae pater, tamen qui non a graecis eam doctrinae praestantiam <...> quin potius ab illis ipsis Iudaeis receperit. Itaque <...> Cabalista nominandus erat, <...> ipse nomen illud Cabalae suis incognitum primus in nomen philosophiae grecum mutaverit". Reuchlin. De arte cabalistica, 20a-22b.

⁽⁴⁾"Et Pythagoram credibile est, ut alia multa, ita hanc quoque opinionem ex Oriente attulisse in Graeciam. Sed cum vera arcani clavis ignoraretur, lapsi sunt curiosiores in futilia et superstitiosa, unde nata est Cabbala quaedam vulgaris, a vera longe remota, et ineptiae multiplices cujusdam falsi nominis Magiae, quibus pleni sunt libri". Leibniz. Die philosophischen Schriften, VII. P. 184.

Filozofie po přijetí části kabaly šla svou cestou. Vyvinula se z ní současná učení o materiálním světě, jeho zákonech, v rámci jevů, které jsou schopny postihnout pět našich smyslových orgánů. Starověká učení, včetně kabaly, zůstaly za hranicemi zájmu většiny výzkumníků. To, co nemohla postihnout věda, co zůstalo v oblasti, kterou nepostihla, se stalo základem religii, jejích rituálů, obřadů a tajemství. Starověká moudrost byla postupně zapomenuta!

Lidstvo, které zkoumalo tento svět, se snažilo určit místo a možnosti člověka, pochopit cíl a smysl existence, využívalo paralelně vědu a religii. Ovšem jak ta, tak i druhá ho odvedly od pochopení řídicí Vyšší síly, od harmonie s ní. Člověk studoval zákony životního prostředí ne proto, aby zjistil, co si od něj přeje příroda a aby změnil sebe, ale kvůli tomu, aby ji pokořil, využil ve prospěch svého egoismu.

Zejména složitost pro pochopení vždy představuje to, co není možné vidět, pocítit. Co vše se v průběhu tisíciletí lidem nabízelo pod jménem kabala: mystika, hádání, magie, jen ne samotné učení. Během posledních čtyř tisíciletí kabala obrostla mnohonásobnými lživými interpretacemi a falešnými učenými. Proto je zprvu nutné očistit ji od dosavadních spekulací a zkaženosti a vyjasnit, co doopravdy představuje taková nauka, jako kabala.

Podstata Kabaly

Velký kabalista 20. století J. Ašlag (**Baal HaSulam** ⁽⁵⁾) píše: **"Nauka kabaly představuje pořádek příčin a následků sestupu Vyšších sil, které se řídí neustálým a absolutním zákonem, spojeným mezi sebou a směřující k tomu, aby odkryl člověku Vyšší řídicí sílu na tomto světě, která se nazývá Stvořitel."**

To znamená, že existuje stvoření, které se nachází ve stavu, jenž se nazývá "tento svět" a Stvořitel je něco neznámé, co člověk musí poznat. Pro splnění tohoto úkolu jsou v něm založeny určité základy, kořeny, které se musí postupně projevit a přivést k poznání Stvořitele. Takže každý člověk má vnitřní schopnosti pro sebe formování. Sama cesta rozvoje má určitý pořádek, síť příčin a následků a nachází se ve směru od člověka ke Stvořiteli. Tento pořádek je následek předešlého procesu, sestupu kořenů od Stvořitele k člověku. To znamená, že po uvolnění své energie tyto kořeny stvořily člověka ve stavu, který nazýváme "tento svět", pak začíná vzestupný proces jejich pochopení až do rozkrytí Stvořitele.

Dále Baal HaSulam pokračuje, vysvětluje, že v tomto procesu fungují dva zákony **"obecný"** a **"osobní"**.

"Obecný" znamená, že celé lidstvo na konci svého rozvoje musí nevyhnutelně dojít k odhalení Stvořitele a po dokončení dlouhé cesty rozvoje dosáhnout toho, o čem psali mudrci: **"I naplní se země znalostmi o Stvořiteli, jako vody moře pokrývají souš."**⁽⁶⁾

Takže bez výjimky celé lidstvo a jak říká Baal HaSulam, musí přijít ke stavu, kdy v plném objemu pozná Stvořitele. Pro dosažení tohoto poznání má každý člověk dostatek rozumu a citu. Každý z nás má schopnosti pro absolutní a dokonalé odhalení Stvořitele, Vyšší Síly. Tady není rozdíl

mezi lidmi. Stane se to nevyhnutelně, jak zdůrazňuje Baal HaSulam, to znamená, že nemáme ani minimální možnost vyhnout se a „**nedokončit tuto dlouhou pouť rozvoje**“. Přičemž musíme ji nejen projít, posouváním se opačným směrem, od

⁽⁵⁾ Baal Sulam (1885-1954) zakladatel současného učení kabaly. Hlavní dílo "Učení deseti Sfirot".

tohoto světa ke Stvořiteli, ale i dosáhnout odhalení ještě v tomto světě. To je řečeno v definici kabaly jako vědy: "**odhalení Božství Stvořitele Jeho stvořením na tomto světě.**"

"Osobní" znamená předtím, než lidstvo přijde k dokonalosti, v každém pokolení se budou objevovat osobnosti, které toho dosáhnou jako první. Řeč je o těch, kdo si zaslouží poznání určitých stupňů v rozkrytí Stvořitele.

Nedosáhnou obecného konečného cíle tvoření, jelikož k tomu můžou přijít jen všichni společně, ovšem zaslouží si, podle slov Baal HaSulama "**poznání určitých stupňů v odhalení Stvořitele.**" Tak se dělo během všech tisíciletí rozvoje lidstva, kdy se kabala nacházela ve stádiu ukrytí. Ovšem během našich dnů pod vlivem přirozených sil se u lidí začíná objevovat stimul zapojit se do procesu, jež vede k poznání Stvořitele, pozvednutí do světa Nekonečna, k spojení se zákonem Přírody.

Takovým způsobem, existuje oddělené období rozvoje každého člověka, které se nazývá osobní a období posunu podle určitých etap celého lidstva celkově. Teď se blížíme ke stavu, kdy velké množství lidí ve světě prošlo stadiem vnitřní evoluce a stojí na prahu nového úrovně rozvoje, chtějí poznat svůj kořen, smysl života, svou podstatu. Pomoci jim v tomto je úkolem kabaly.

Kabalistická metodika zkoumání světa

Kabala je učení, které je určeno celému lidstvu, všem národům na zemi. Tato znalost o tom, co je skryto před pěti smyslovými orgány, se jimi nedá postihnout. Operuje pouze s duchovním pochopením a zkoumá jen to, co se děje nad naším světem.

Učení kabaly dovoluje určit místo člověka ve vesmíru, odpovědět na otázky o příčinách a cílech jeho existence, sledovat a vybrat neoptimálnější z možných řešení pro to, aby změnil svůj stav k lepšímu.

Kabala je otevřena všem metodám zkoumání a praktickému ovládnutí zákonů vesmíru. Lidstvo postupně začíná chápat svou plnou dezorientaci a neschopnost v tomto světě a ve stavu, kdy se nachází pod hrozbou sebezničení, proniká nutnost vyjasnit si opravdový cíl své existence. Díky tomu se u lidí objevuje nutnost ovládat kabalistické znalosti.

V kabale existuje vlastní matematický, metodologický a psychologický aparát. Zkoumá celou mechaniku vnitřního světa člověka a ukazuje, jakým způsobem se v každé situaci dá vyjít za hranice svých individuálních pocitů, jenž nám malují obraz světa, pro pochopení opravdové objektivní reality. Hlavně o tom kabalisté píší ve svých pracích.

V kabale existuje teoretická a praktická část, má vlastní jazyk a pochopitelný aparát, grafy, náčrtky, vlastní nástroje zkoumání, postavení experimentů a srovnávacích analýz. Obdržíte plný objem informací po prostudování daného materiálu, připravené přednášejícími Institutu zkoumání kabaly J. Ašlaga.

Několik předběžných poznámek

1. V mnoha vědách není zvykem překládat termíny: ony se používají jen v originále (například latinské názvy v medicíně, italské v muzice). Také i v našem kurzu se ukázalo být nemožné přeložit mnoho kabalistických termínů, jelikož kromě smyslu slova je důležité číselné vyjádření, které představují jeho písmena (gematrie), jejich forma a elementy a také další faktory.

Samozřejmě, nejlepší ze všeho by bylo nechat napsání termínů hebrejským písmem, jelikož hluboký smysl je i ve formě jejich zápisu, ale od toho kvůli různým důvodům musíme upustit. V textu jsou používány české koncovky (např. "ve sfiru", "od masachy"), ale v množném čísle hebrejské koncovky (například v ženském rodu: sfira-sfirot nebo v mužském: parcuť-parcuťim).

Duchovní svět není ohraničen hranicemi prostoru, času, neexistují v nich ani pozorovatelné formy objektu. Proto grafické znázornění se odráží jen ve spojení duchovních objektů.

2. Kabala využívá jazyku větví ⁽⁷⁾. To znamená, že slova, která vyjadřují objekty našeho světa, znamenají jejich duchovní analogii. Je nutné neustále mít toto na paměti a učit se cítit to, co se myslí pod názvem duchovních činností a objektů.

3. Jako v každé vědě, poznání v kabale je stupňovité, rozvrstvené: zpočátku se musí osvojit vrchní, nejlehčí vrstva, původní údaje, zjednodušené schéma, všeobecný obrázek. Pak nastupuje druhá etapa, podrobná analýza každého detailu a potom třetí, spojení všech detailů do obecného obrazu a konečný, analýza-syntéza.

Takovým způsobem, krok za krokem se materiál stává čím dál lepším, rýsuje se obecný obraz systému, upřesňují detaily, procesy se začínají chápat prostřednictvím citů a ne rozumem. Specialistou však můžete nazývat toho, kdo pociťuje materiál bez pomůcek a náčrtů, jak se říká, šestým smyslem.

V kabale je třeba několikrát pochopení textu, dokud nevzniknou pocity, adekvátní studovanému materiálu. Podobně vnímá hudebník, který čte partituru, samotné čtení notového zápisu mu dává plný dojem z hudebního díla.

4. Takže, při prvním čtení stačí pochopit jen posloupnost stvoření duchovních světů a našeho světa. Během druhého příčiny jejich stvoření a až pak pouť každého, ze spod, z našeho světa nahoru, k duchovním světům a přes ně ke Zdroji.

5. Není třeba si dělat starosti, jestli po delším studování se materiál stává méně srozumitelným. Je to normální a znamená to správné porozumění a posun kupředu. Pokračujte v lekcích a pochopení přijde!

6. Jestli některá místa v lekcích vám přijdou absolutně nejasnými, prosím, přeskočte je. Obsah se vyjasní během další práce s textem a hlavně se sebou. Podle míry duchovního růstu můžete vidět v dříve prostudovaném materiálu hlubší smysl. Protože text je víceúrovňový, je nové pochopení na vyšší úrovni ukázkou vašeho duchovního progresu.

⁽⁷⁾ Jazyk větví - jazyk příčin a následků, kdy následek v našem světě (určitý materiální objekt) dává jméno síle, která ho vytvořila, která ji udržuje

Tabulka kabalistických termínů

sefira (mn.č.sefirot)	svět: olam (mn.č. olamot)	svět: or (mn.č. orot)	parcuf (mn.č.parcufim)	Části parcufu, kelim, části světů	Úrovně rozvoje, Stádia přímého světa
Keter	Svět Nekonečna olam Ejn Sof	světlo jechdi or jechida	Galgalta	galgalta ve-ejnaim (GE)	Neživý domem
Chochma	Svět Zkrácení olam Cimcum	Světlo chaja or chaja	AB, SAG, MA, BON.	ozen chotem pe (ACHAP)	rostlinný comeach
Bina	Svět Adam Kadmon (AK) olam AK	Světlo nešama or nešama	Atik	parsa tabur sijum	živočišný chaj
Chesed	svět Nekudim olam Nekudim	Světlo ruach Or ruach	Arich Anpin(AA)	roš chaze toch sof	lidský medaber
Gvura	Svět Acilut olam Acilut	Světlo nefesh Or nefesh	Aba ve-Ima	masach	Stadium 0 bechina šoreš
Tiferet zeir anpin(ZA)	Svět Bria Olam Bria	zkr. NARANCHAJ	Išsut	Rešimo (mn.č.rešimot)	Stadium 1 Bechina alef
Necah	Svět Jecira Olam Jecira	Světlo nekonečna Or ein sof	Parcuf Zeir Anpin (ZA)	Otiet	Stadium 2 Bechina bet
Hod	Svět Asija Olam Asija	Okolní světlo Or makif (OM)	parcuf <i>Malchut</i>	Taamim	Stadium 3 bechina gimel
Jesod	Svět ABEA Olamot ABEA	Vnitřní světlo Or pnimi (OP)	ZON	Tagin	Stadium 4 bechina dalet
Malchut nukva	Náš svět Olam aze	Vyšší světlo Or elion		Nekudot	Přání dostávat racon lekabel
Zeir anpin a nukva společně: ZON	Adam Rišon	Přímé světlo Or jašar (OJ)		Avijut	Přání dávat racon leašpia
keter, chochma, bina (KACHAB)	Vyšší svět Olam Elion	Odražené světlo Or chozer (OCH)		Itlabšut	gmar tikkun konečná náprava (úplná náprava, konečná náprava?)
chesed, gvura, tiferet (CHAGAT)	nekudot de-SAG	Or chochma		První zkrácení cimcum alef (CA)	
necach, chod, esod (NECHI)	Acmuta	Or chasadim		Druhé zkrácení cimcum bet (CB)	
daat		GAR		Vzájemná kolize bituš pnim u-makif	
Chochma, bina, daat (CHABAD)		ZAT			
			parcuf Nekudot de-SAG	guf	

Metodika studia kabaly

Obsah:

Část první: Základy Kabaly

Vstup

Cíl výuky

Základní oddíly kabaly

Historický aspekt kabaly

Kabala jako metodika dosáhnutí podobnosti s přírodou

Smysl kabaly

Předmět studia kabaly

Cesty dosáhnutí vyššího cíle

Dva systémy: sestupování a pozvedání

Základní elementy vesmíru

Na čem je založena kabala

Problém reality v kabale

Abstraktní názvy

Jazyk větví

Část 2: Studijní proces

Vstup

Vzájemné působení učitele a studenta

Role učitele v kabale

Kabalistické knihy

Krátký popis děl Baal HaSulama

Co se myslí studiem?

Cíl studia kabaly

Proces studia

Lekce

Působení světla

Správný přístup ke studiu kabalistických textů

Domácí úkoly

Možnosti studia

Část 1: Základy kabaly

Vstup

Člověk poznává svět za pomoci pěti smyslových orgánů. Je podoben černé skříňce ⁽⁸⁾, která přijímá jen to, co dostává zvenku. Informace, které dostávají naše senzory do uzavřeného systému, se registruje, zpracovává, analyzuje. To, co nezachytí smyslové orgány, nepocítujeme.

⁽⁸⁾ Černá skříňka (kybernetika) - systém, ve kterém je výzkumníkovi dostupná jen vstupní a výstupní informace tohoto systému, vnitřní uspořádání může být neznámé.

Okolní realita na nás neustále působí, ale jak, to pro nás zůstává záhadou. Pocítujeme jen svou reakci na ni, proto je naše poznání zavřeno uvnitř nás a nedovoluje objektivně posuzovat vnější realitu. Zpracováváme přicházející svědectví pouze s pomocí našich pocitů, pouze jimi.

Všechny existující technologické přístroje jen trochu rozšiřují rozsah našich možností, ale nedovolují zásadně přesáhnout jejich hranice. S pomocí přístrojů není možné stvořit nový smyslový orgán. Dokonce si nemůžeme představit, jak bychom viděli okolní realitu, kdybychom měli jiné orgány vnímání

Po odpovídajícím zpracování všech obdržených vjemů v naší představě vzniká vnitřní obrázek, který nazýváme "naš svět". Tento obrázek je silně subjektivní a my nemáme možnost srovnat jej s objektivní realitou.

Takovým způsobem je objem našeho poznání vždy ohraničen hranicemi našich pocitů, které jsou založeny na možnostech pěti smyslů. Tento stav je společný pro všechny lidi, což nám dovoluje udržovat vztahy, vyměňovat si znalosti, vjemy, chápat se navzájem.

Naše smysly, konkrétně orgány, které sbírají informace, extrahují a zpracovávají je výhradně na základě vlastního prospěchu.

Každý organismus je uspořádán tak, že jeho jediným přáním je dostávání potěšení. Přání dostat maximální potěšení je základním zákonem existujícím na všech úrovních přírody, neživé, rostlinné, živočišné a lidské.

Může v sobě člověk rozvíjet další smyslový orgán, který by mu dovolil vnímat okolní realitu v cele její šířce?

Právě Kabala je ověřena časem, vědecky podložená metodika, dovolující rozvíjet doplňující smyslové orgány. Dává možnost dostat dodatečnou informaci o čemkoliv, co existuje ve vnějším vesmíru. Po osvojení metod si začínáme uvědomovat okolní svět absolutně jinak, nezávisle od našeho subjektivního egoistického vnímání.

Kabala je věda, která je člověku nejbližší. Objasňuje, proč existuje, proč se rodí, proč žije, odkud přišel, kam odchází poté, jak ukončuje pozemskou pouť a v čem je jeho smysl života.

Takovým způsobem je Kabala metodikou poznání duchovních světů ⁽⁹⁾ a našeho světa jako jejich následků. Kabala nám nejen dává znalosti o duchovních světech, ale i samotný učební proces rozvíjí v nás doplňující smyslový orgán, s jehož pomocí můžeme vytvořit vzájemné spojení se systémem Vyššího řízení.

Kabala není teoretickou nebo abstraktní vědou, je neoddělitelná od praxe: člověk chápe na vlastním příkladu, kdo je, jaká je jeho přirozenost a co potřebuje, aby sebe změnil. Pro něj ani nemůže být nic bližšího, než toto vědění, protože poznává sebe, svůj osud a svět objektivní reality.

Cíl studia

Tento výukový program počítá se samostatným studiem kabaly. Jeho hlavním cílem je získání kabalistických znalostí na základě primárních zdrojů a zkoumaných materiálů.

Pro realizaci tohoto cíle studijní materiál dohlíží na znalost metodicky rozpracovaných principů studia kabaly, historii jejího vzniku, základních pojmů, termínů a ustanovení v souvislosti s tradičním akademickým směrem.

⁽⁹⁾ Duchovní svět - svět, který existuje na základě zákonů schopnosti dávat, ve kterém se nachází a fungují pouze síly a pocity bez materiálních obalů

Základní oddíly kabalistické vědy

Kabalisté jsou stejní lidé, jako my všichni. Ovšem, vyzbrojení odpovídající metodikou, provedli se sebou takovou práci, že začali pocíťovat vnější objektivní svět. Právě to kabalisté ve svých pracích vysvětlují, seznamují nás se systémem duchovních světů. Jako v každé vědě i v kabale existují teoretická a praktická stránka, které zahrnují vlastní jazyk, jasný aparát, samostatné nástroje zkoumání, experimentální nastavení a srovnávací analýzy.

Celkově je pět světů. Pět úrovní poznání. Všechny, jak popisuje "Kniha Zohar", základní kabalistický zdroj, existují uvnitř člověka a jsou vytvořené podle jednoho schématu. Každý ze světů je následkem předešlého. Vše, co je v našem světě, každý atom, buňka, organismus, má své kořeny, praobraz, v duchovních světech. Ve Vyšších světech neexistuje materiální chápání, tam existují jen síly, které rodí objekty našeho světa a naše pocity.

Mezi silou Vyššího světa (příčinou, kořenem) a jejím následkem (větví) v našem světě existuje jasně určené spojení. Proto každý kořen nahoře můžeme zobrazit pomocí jeho větví v našem světě. Na tomto principu je založeno předávání informací, který se nazývá "jazyk větví" a s pomocí kterého jsou vytvořeny základní kabalistická díla ("Kniha Zohar", "Strom života" atd.)

V kabale jsou tři základní oddíly a v každém z nich se mluví o poznání Všeobecného Zákona vesmíru. Existuje oddíl, zkoumající postupný sestup ⁽¹⁰⁾ světů ⁽¹¹⁾ a impulzů až do našeho světa. Zaobírá se zkoumáním výhradně Vyšších světů, jejich funkcemi, řízením, působením na nás; tím, jak svými činy působíme na Vyšší světy a jaká je jejich zpětná reakce.

Následující oddíl kabaly se zaobírá metodikou rozvoje duše ⁽¹²⁾, vnitřní částí člověka, jež patří Vyššímu světu. Tato část nemá nic společného s vitální, životní silou našeho organismu, která nerozlišuje mezi lidským tělem a tělem živočichů.

Všechny procesy, které jsou spojeny se sestupováním duše do fyzického těla, odchodem z něho po biologické smrti a sestoupením do nového těla, se nazývají "koloběhem duše". Pro těla takové chápání neexistuje.

Oddíl kabaly, ve kterém je rozpracován matematický (pochopitelný) aparát pro popsání duchovních procesů, dovoluje kabalistovi zkoumat jejich působení na sebe, analyzovat, gradovat, porovnávat vyšší signály s vlastními reakcemi na ně.

Matematický aparát kabaly se skládá z:

1. gematrie - číselného zápisu duchovních stavů světů a duší;
2. grafů stavu a závislosti vzájemného působení duchovních světů a duší;
3. tabulek, matric všemožných propojení vlastností světů a duší.

Ve výsledku pochopení Vyšších duchovních světů z úrovně našeho světa člověk začíná pociťovat jediný systém a jediný úmysl stvoření. Ovšem ještě do té doby, než pocítí přítomnost duchovního prostoru a teprve přistupuje ke studiu

⁽¹⁰⁾ Sestoupení - vzdálení od výchozího stavu.

⁽¹¹⁾ Světy - míry, úrovně skrytí Stvořitele.

⁽¹²⁾ Duše - duchovní orgán, který se postupně rodí v člověku, jenž se nachází na našem světě. Zrození duše označuje postupný rozvoj pocitu působení duchovních sil, vznik minimálního přijetí Stvořitele.

Kabaly, pak člověk začíná chápat, že bez získání doplňujícího orgánu vnímání nemůže vyjít za hranice svého světa.

Samozřejmě cílem studia dané vědy je: obdržení nejvyššího potěšení, dosažení dokonalosti své existence, absolutní poznání a jako následek toho i úplnou rovnováhu mezi vnitřním systémem (duší člověka) a vnějším, zvaným Stvořitel.

V průběhu tisíciletí existence našeho světa se každé pokolení lišilo od předešlého egoističtější charakterem duší. Jelikož poznání Tvůrce nebo Vyššího Zákona přírody probíhá v samotné duši, a pokud se kvalitativně mění, zároveň se mění i metodika poznání duchovních světů.

Historický aspekt kabaly

Základy kabaly, jako i většinu starověkých učení, je třeba hledat v Mezopotámii, kolébce lidské kultury. Ne náhodou i dnes je toto místo centrem střetů nepřátelských zájmů. Kabala se zrodila před cca 4000 lety. Pak byly tyto znalosti skoro zapomenuty, ale dnes se před námi opět objevují.

Celá historie lidstva je poznamenána rozvojem egoismu. Zejména tento faktor nás nutí zkoumat okolní prostředí s cílem realizovat vzrůstající egoistické přání. Na rozdíl od neživé, rostlinné a živočišné přírody našeho světa člověk neustále prochází změnami jak z pokolení do pokolení, tak i individuálně během svého ne dlouhého života. Jeho egoismus se rozvíjí podle pěti vzrůstajících stupňů.

V dávné době člověk nebyl ještě natolik egoistickým, aby se postavili přírodě. Dokonce beze slov, skoro telepaticky, na nějaké duchovní úrovni cítil vše, co ho obklopovalo a tato vzájemná jednotnost byla jazykem jeho komunikace s přírodou.

Ocitnuvši se na prvním stupni egoistického růstu, člověk už cítil přání podmanit si přírodu a nepodobat se jí. Alegoricky je to popsáno jako přání postavit Babylonskou věž až do nebes. Vzrůstající egoismus odtrhl člověka od přírody. Namísto toho, aby odstranil celý vzrůstající kontrast, člověk si usmyslel, že dokáže egoisticky pochopit úmysl stvoření, ne cestou nápravy egoismu, ale převzetím vlády nad okolním světem. Tímto krokem postavil své Já proti společenství a přírodě. V důsledku toho člověk přestal chápat přírodu, ztratil cit jednotnosti a blízkosti s lidmi, kteří ho obklopovali. Namísto lásky vznikla nenávisť, odcizení, odloučení a společný starodávný národ se rozdělil na mnoho jiných národů.

Metaforickým jazykem se to vyjadřuje ve Starém zákoně ⁽¹³⁾ takto:

"Celá země byla jednotná v řeči i v činech. Když táhli na východ, našli v zemi Šineáru pláň a usadili se tam. Tu si řekli vespolek: „Nuže, nadělejme cihel a důkladně je vypalme.“ Cihly měli místo kamene a asfalt místo hlíny. Nato řekli: „Nuže, vybudujme si město a věž, jejíž vrchol bude v nebi. Tak si učiníme jméno a nebudeme rozptýleni po celé zemi.“ I sestoupil Hospodin, aby zhlédl město i věž, které synové lidští budovali. Hospodin totiž řekl: „Hle, jsou jeden lid a všichni mají jednu řeč. A toto je teprve začátek jejich díla. Pak nebudou chtít ustoupit od ničeho, co si usmyslí provést. Nuže,

sestoupíme a zmateme jim tam řeč, aby si navzájem nerozuměli.“ I rozehnal je Hospodin po celé zemi, takže upustili od budování města."

Flavius Josephus ve své knize "Hebrejské starožitnosti"⁽¹⁴⁾ popisuje:

"K neposlušnosti Stvořitele vyzval národ Nimrod. Doporučil postavit věž, větší, než se může zvednout voda, kdyby Stvořiteli opět seslal potopu a tím

⁽¹³⁾ Genesis, 11, 1-9

⁽¹⁴⁾ Flavius Josephus, "Hebrejské starožitnosti"

se pomstí Stvořiteli za smrt předků. Dav souhlasil a začal si myslet, že povinnost vůči Stvořiteli je potupným otroctvím. S velkým přáním začali stavět věž. Když Stvořitel uviděl, že lidé se po potopě nenapravili, seslal na ně různojazyčnost, přestali se navzájem chápat a rozešli se. Místo, kde stavěli věž, nazvali „Babylón“, protože tam došlo ke smíšení jazyků."

Počátkem 20. století německý archeolog Robert Koldewey objevil v Babylónu ruiny věže s rozměry 90x90x90 metrů. Herodotus, který žil v 5. století př. n. l. také popsal věž jako sedmistupňovou pyramidu podobných rozměrů. Historické zdroje říkají, že v centru Babylonu bylo umístěno chrámové město Esagila a v jeho středu babylonská věž, chrám hlavního boha Marduka. Jmenoval se Etemenanki, což znamená základní kámen Nebes a Země.

Esagila byla religiózním centrem celého tehdejšího světa, která se ve své podstatě pokoušela zaměnit poznání skutečného boha za pravý opak, náboženství. Astrologie, zodiakální horoskopy, věštění, magie čísel, spiritualismus, mystika, čarodějnictví, zlé oči, vyvolávání zlých duchů, to vše bylo rozpracováno v Esagili a dožilo do našich dnů a zejména dnes probíhá opětovný boom těchto vyznání.

Od té doby člověk egoisticky stojí proti přírodě, to znamená schopnosti absolutního altruismu⁽¹⁵⁾. Namísto toho, aby zaměnil sebelásku za nezištnost a napravil se, aby se připodobnil přírodě, lidé vytváří umělé zábrany proti ní. Proto rozvíjí vědu a technologii. Neochota lidí k svojí nápravě, jejich snaha o vládu nad přírodou se nazývá "postavení Babylonské věže", které pokračuje i dnes.

Kabala jako metodika dosažení připodobnění k přírodě

Kabala jako věda vznikla v dobu, kdy se objevila nutnost sledovat příčiny růstu egoismu v člověku. Kabala utvrzuje, že schopnost všeho existujícího je egoistické přání dostávat potěšení. Ovšem to samozřejmě nejde realizovat, protože přicházející potěšení anuluje přání a v důsledku toho přestává být cítitelné. Je to něco podobného, jako když polykané jídlo zmenšuje pocit hladu a s ním mizí i potěšení z něj.

Ovšem bez potěšení člověk existovat nemůže, je nucen pořád kultivovat v sobě nová přání, aby je naplnil a prožíval potěšení. Z tohoto neustálého honu za potěšením, kterého nemůžeme dosáhnout, se i skládá náš život. Zklamání a prázdnota vyvolávají deprese, přivádí k užívání drog.

Stará moudrost alegoricky praví, že lidstvo je stvořeno jako jedna bytost a má tím na mysli, že všichni lidé byli zpočátku spojení v jedno. Příroda se k nám právě takto i chová, jako k jednomu člověku. Tento spojený obraz se nazývá Adam, od slova "dome", což aramejsky, starobabylonským hovorovým jazykem, označuje "podobu Stvořiteli". Původně stvoření jako jeden člověk jsme postupně v důsledku růstu egoismu ztratili cit společenství, vzdělili se navzájem a dovedli oddělení k nenávisti.

Podle úmyslu přírody v nás egoismus musí růst do té doby, než nepochopíme své smrtelné rozdělení. Globalizace nám jasně demonstruje, že jsme z jedné strany spojení a ze strany druhé nás vzrůstající egoismus rozděluje

⁽¹⁵⁾ Altruismus = (altruistické přání) - přání dávat, působení se záměrem pro Stvořitele

Ovšem proč bylo potřeba nás zpočátku stvořit jako jediné stvoření a pak rozdělit na egoistické, navzájem se vzdalující jedince? Důvod je ten, že jen tak můžeme vidět svůj úplný protipól základního zákona přírody, zákonu absolutního dávání a pochopit krajní nicotnost, ohraničenost a zoufalství egoismu. Hlavně takovým způsobem přicházíme k tomu, že začínáme nenávidět svou egoistickou povahu, jež nás odděluje. Sami si musíme přát spojit se, změnit svou podstatu na altruistickou, podobnou základnímu zákonu přírody.

Jako egoistické buňky, spojující se v jedno tělo, anulují svůj vlastní egoismus pro to aby cítili celý organismus, tak i lidé musí dosáhnout jednotnosti. Jen tehdy pocítí nikoli své pozemské bytí, ale věčnou existenci přírody, do jejíž úrovně se musí pozvednout.

K tomu nás vyzývá starodávný princip: "Miluj bližního svého jako sebe sama." Toto pravidlo platilo do postavení babylonské věže a pak se stalo základem ve všech náboženstvích a ve všeobecné morálce, jež vyrostla na základech starobabylonské moudrosti. Pokud budeme následovat tyto principy, každý z nás už nezůstává samostatným egoistou, ale pociťuje život obecného organismu, Adama, v jeho podobě Stvořitele, to znamená dokonalé existenci přírody.

Ve starodávné kabalistické "Knize Zohar se říká, že ke konci 20. století lidstvo dosáhne stavu maximálního rozvoje egoismu a maximální frustrace s takovým způsobem existence. Pak, říká "Kniha Zohar", nastane čas rozkrýt před lidmi kabalou jako vědeckou metodiku pochopení podobnosti přírodě.

Cílem kabalistů jakéhokoliv období je to, aby tuto vědu adaptovali, provedli korekci jí nabízené metodiky pochopení Stvořitele na základě charakteru duše dané generace.

Tvůrcem nové kabalistické metodiky byl velký kabalista Rabši (2. století n.l., celé jméno Šim'on bar Jochaj). V té době začala být velice nutná a on ji podrobně popsal ve své Knize Zohar.

Dalším rozvojem a korekcí tato metodika prošla až v 16. století. Kabalista, který vytvořil novou metodu pochopení Vyššího světa pro své pokolení, byl ARI (Celým jménem Isaak Luria Aškenazi 1534-1572).

Posledním učencem, který udělal kabalistické znalosti přijatelnými pro naše pokolení, byl Jehuda Ašlag (1884-1954), známý pod jménem Baal Sulam podle názvu svého komentáře "Sulam" [Perush Ha-Sulam] ke Knize Zohar. Baal Sulam se považuje za zakladatele současného kabalistického učení, také je tvůrcem nového přístupu k pracím ARI a taktéž rozpracoval metodiku poznání vnějšího, duchovního světa v souladu s typem duší, které sestupují do našeho světa.

Jelikož zkoumáme systém duchovních světů, odkud sestupují všechny následky našeho světa, můžeme mluvit o využití duchovních znalostí, osvětlujících se kabalou, nejen v přesných vědách, ale i v malování, hudbě, literatuře a také v mnoha dalších projevech lidské činnosti.

Při studiu kabaly člověk začíná chápat všeobecné zákony vesmíru a jako jejich následek i zákony našeho světa vidí jako zrození všech věd. Udělat čáru mezi tím, co už je odkryto a co je ještě nedostupné zkoumáním vědců, pochopit, kde možnosti poznání pomoci pěti smyslů, přístrojů a logiky jsou vyčerpány a začíná vnější svět, můžeme jen po vystoupení za hranice našeho světa s pomocí změny vlastních vlastností.

Smysl kabaly

Pro základní určení definice kabaly uvedeme následující formulaci z článku velkého kabalisty 20. století Baal Sulama "Smysl vědy kabaly":

"Co vlastně představuje věda kabala? Tato otázka samozřejmě vzniká u každého rozumného člověka. A abych na ni dal uspokojivou odpověď, dám vám opravdovou, časem ověřenou definici: kabala není nic jiného, než úplná a dostatečná informace o řádu příčin a následku sestoupení Vyšších sil v souladu s neustálými a absolutními zákony, propojenými mezi sebou a nasměrovanými na dosažení jednoho vyššího cíle, cíle vesmíru, určenou jako "objevení Stvořitele stvořením na tomto světě."

Takže kabala zkoumá pořádek sestoupení Vyšších sil na náš svět z nějakého zdroje, který se nazývá Stvořitel a který je jejich prvotní příčinou a kořenem; kauzálním rozvojem těchto sil, jakým způsobem se transformují ve vztahu k člověku a působí na něho.

Sestupuje v souladu s absolutními a přísnými zákony, tyto síly vytváří celý systém vesmíru a cíleného působení na člověka se záměrem postupně mu odhalit Stvořitele během bytí na tomto světě.

Kabala studuje vše, co je stvořeno myslí Stvořitele, jenž je vzhledem k člověku Absolutnem. A hlavně: jakým způsobem se tato myšlenka mění v síly, jak vytváří materii, přání mít potěšení, ze kterého pak vzniká člověk, jak člověk, který se nachází na nejnižší úrovni, v našem světě, postupně s pomocí těchto sil dosahuje nejvyšší úrovně, spojení se Stvořitelem, spojuje v sobě dva protikladné, hraniční body vesmíru. Jinými slovy, jak učení zkoumá formování celého procesu evoluce stvoření v souladu s původním Úmyslem jeho stvoření.

Předmět studia kabaly

Kabala je učením o vesmíru, jeho genezi, všeobecném mechanismu, pohybu, v celku a každém jeho detailu.

Kabala zkoumá:

- 1) stvoření vesmíru včetně duchovních světů, náš vesmír, Sluneční soustavu, neživou, rostlinnou, živočišnou přírodu a člověka;
- 2) průběh a konečný cíl procesu rozvoje;
- 3) možnost působení člověka na tento proces (antropologický faktor);
- 4) spojení mezi dnešním stavem člověka a společnosti a těmi stavy, ve kterých jsme byli do objevení se na zemi;
- 5) smysl té části života, během které existujeme jako biologické tělo a přes něj pociťujeme okolní svět;
- 6) stav, ve kterém existujeme do našeho narození; náš stav na tomto světě, stav, ve kterém se nacházíme po smrti;
- 7) koloběhy života - zda existují a jakým způsobem jsou navzájem propojeny;
- 8) možnost spojení během pozemského života s vyšší formou, ve které se nacházíme do narození a po smrti;
- 9) zdroje učení, umění, kultury, všeho, co je spojené s jazykem, chováním člověka, jejich kořeny a příčiny realizace právě takovým způsobem.

Všechny výše zmíněné otázky popisuje kabala, protože popisuje všeobecný zákon, dává sumarizační formulaci popisu celého vesmíru. Einstein snil o tom, že najde formuli, která by spojila celý Vesmír, se všemi jejími detaily a chápal, že jestli je taková formule opravdová, musí být velice transparentní: působení mezi několika parametry cestou obyčejné funkční závislosti. Kabala nás vede k této transparentní formuli. K tomu alespoň došli kabalisté v důsledku svých výzkumů a člověk, který studuje kabalu, se o tom může přesvědčit.

Cesta pochopení Vyššího cíle

Kabala zkoumá způsoby dosažení Vyššího cíle člověkem, identifikace s obecnou řídicí Vyšší silou, kterou nazýváme Stvořitel. Abychom to vysvětlili, vezmeme jako příklad jakýkoliv drobný živý organismus, jehož role je pouze ta, aby nakrmil sebe a vydržel určitou dobu, která je nutná ke stvoření potomků. Při zkoumání tohoto obyčejného mikroorganismu objevujeme, že představuje

složité spojení různých vláken, jak zjistili biologové a fyziologové v důsledku zkoumání, i když zůstává spousta detailů, o kterých ještě neví. Ukazuje to na to, že pro udržení dokonce tak primitivní existence, je nutné velké množství detailů, spojení, funkcí, o kterých nevíme rozhodně vše. Podle analogie s tímto příkladem si můžeme představit to nevyčísitelné množství různých spojení a kontaktů, které si musíme osvojit, abychom dosáhli vyššího cíle. Jinými slovy, Vyšší cíl je dosažitelný jen v důsledku úplné realizace všeho, co je v člověku. Musíme na sobě smysluplně zkoumat všechna působení Stvořitele: své tělo, jeho stvoření a řízení a také to, jakým způsobem se mění a vede ke konečnému dokonalému stavu.

Takovým způsobem, naučit se zákon znamená, realizovat jej na sobě, dokonale zkoumat příčiny, odkud sestupuje, proč právě v takové formě, jakým způsobem funguje, jaký je jeho úkol a jak jej využít, abychom dosáhli Vyššího cíle.

V daném případě odhalení zákonů, které řídí vesmír, neznámá jen pozorování jejich činností a změření souvisejících parametrů, tak jak experimentálně zkoumáme zákony našeho světa. Duchovní zákony je nutné ponechat, brát v potaz výchozí bod jejich vzniku: proč jsou stvořeny právě ony a právě v takové podobě, proč jsme my a ostatní objekty na světě stvořeny právě v takové podobě, až do pochopení toho, co se děje s každým atomem, každým tělem ve všech existujících stavech.

Když člověk chápe celý systém vesmíru jako celek, na všech úrovních, jen tehdy opravdu chápe Stvořitele a celý vesmír, stává se rovným Stvořiteli a ospravedlňuje ho. Takový stav nazýváme "spojení se Stvořitelem na základě podobenství vlastností".

Kabala nám dává všechny poznatky o přírodě, a pokud je neabsorbujeme, nepohlíme, nerealizujeme, pak nedosáhneme cíle. Ohromný a, na první pohled, neuvěřitelný úkol, aby se každý z nás stal fyzikem, chemikem, biologem na všech úrovních vesmíru. Člověk musí v průběhu svého života obsáhnout absolutně všechny zákony, ale ne obvyklým, tradičním zkoumáním těch nebo jiných jevů. S pomocí kabaly pozná kořeny ještě do té doby, než se realizují v neživé, rostlinné a živočišné přírodě našeho světa, kde důsledky jejich projevů mohou být zafixovány a zkoumatelé technologickými prostředky akademických věd.

Dva systémy: sestup a vzestup

Kabala v sobě zahrnuje zkoumání dvou paralelních a úplně sobě rovných systémů a nabízí způsoby, jak je využívat pro dosažení cíle stvoření. První se nazývá "pořádek sestoupení světů, parzufim⁽¹⁶⁾ a sefirot⁽¹⁷⁾. Druhý se nazývá "pochopení" nebo "stupně poznání Vyšší síly". Jediný rozdíl těchto absolutně identických systémů je v tom, že první je uspořádán seshora dolů, od prvotní příčiny (Stvořitele) ve světě Nekonečna⁽¹⁸⁾ až k jeho protipólu, spodnímu stupně našeho světa. Druhý začíná v našem světě a zvedá se nahoru po cestě k prvotní příčině, přesně opakuje všechny stavy, spojení a kontakty, které vytváří strukturu prvního systému.

Zvedaje se po stupních druhého systému, člověk krok za krokem postihuje všechny úrovně poznání Vyšší řídicí síly, v souladu s těmi zákony a principy, podle kterých se vytvořily od prvotní příčiny do stavu "naš svět". Stejně tak první systém je nějakým modelem, jehož existence spočívá v nutnosti dosáhnout cíle vesmíru, úplného odhalení Stvořitel celým lidstvem, to znamená realizovat druhý systém.

Objevení Stvořitele takovým způsobem není okamžitým aktem, ale potřebuje čas, nutný pro získání kvalit vnímání jevů a vlastností všech sestupujících stupňů, než člověk úplně nepochopí jejich různorodost.

Proces pořadí umístění Vyšších sil seshora dolů určil stejný etapový charakter jejich zkoumání zespona nahoru, podobný zvedání se po žebříku, a proto úrovně pochopení byly nazvány "stupni".

Člověk, nacházející se na nejnižším stupni, si nedokáže představit, že si může přát přejít na ten další, vždyť ho necítí, tak jak je možné přát si neznámé? Vzestup se stává možným díky tomu, že

následující stupeň nabízí pocit své přítomnosti. Vzniká rozdíl mezi úrovněmi a chápáním toho, co je nutno udělat, abychom se zvedli.

Pořadí odhalení všech stupňů je určené: každý následující je výše než ten před ním. Rozdíl je v hloubce pochopení. I teď se nacházíme ve světě Nekonečna, pociťujeme ho, ale jen v minimálním projevu, známým jako náš svět. Neexistuje nic než svět Nekonečna a my v něm. Všechno ostatní jsou filtry vytvořené našimi smyslovými orgány.

Náš svět je největším filtrem, který v nás oslabuje pocit světa Nekonečna. Po odstranění tohoto filtru, člověk postupuje na mnohem vyšší stupeň. Skrze tento svět vidí následující vrstvu světa Nekonečna, která se objevuje víc a víc podle míry vzestupu. Tak vlastně člověk proniká do hloubi matérie a chápe úmysl.

Takovým způsobem je možné udělat závěr o existenci dvou realit:

1) realita matérie - pořádek rozkrytí Vyššího světa seshora dolů, od Příčinného zdroje, určujícího míru a kvalitu světla, pocházejícího z podstaty Stvořitele. Toto světlo prochází stádií ukrytí, jedním za druhým, dokud z něho nevznikne materiální realita;

2) realita Vyššího rozumu - po odhalení seshora dolů se vytváří pořádek zesponu nahoru, představující stupně žebříku, v jehož souladu se lidstvo rozvíjí do té doby, než dosáhne cíle tvoření.

⁽¹⁶⁾ Parcuť (mn.č. parcuťim) = duchovní tělo - přání naplnit se Stvořitelem, obdařeného clonou (to znamená schopné obdržet světlo)

⁽¹⁷⁾ Sefira (mn. č. sefirot) - různé vlastnosti, které Stvořitel přijal ve vztahu ke stvořením. Je jich 10 - keter, chochma, bina, chesed, gevura, tiferet, necach, hod, jesod, malchut.

⁽¹⁸⁾ svět Nekonečna - stav, kdy všechna přání jsou plně uspokojená, bez omezení, to znamená, že stvoření (přání mít potěšení) není omezené šířením světla (potěšením).

Základní elementy vesmíru

Díky svým výzkumům, vědci-kabalisté objevili: vše, co je vlastní vesmíru, přivádí k následujícím fenoménům: přání dostávat potěšení a absolutnímu přání potěšit (dávání) a vytváří dva jeho základní elementy. Přání dostávat potěšení (doslovný překlad termínu z hebrejského racon lekabel) jako forma existence předpokládá přítomnost prázdnoty, absence naplnění, které na nejvyšších úrovních přírody existuje ve formě pocitu. Tento stav je sekundárním, předchází mu stav naplnění.

Ze všeho výše řešeného byly učiněny dva důležité závěry:

a) samostatné existenci přání dostávat, nazvanému materiál vesmíru, předcházelo symbiotický stav dvou základů, prvotní naplnění neboli prvotní projev prapříčiny, přání potěšit, zvané světem Nekonečna;

b) existoval nějaký moment, kdy se fenomén dostávání oddělil od stavu prvotního naplnění; zbaviv se v důsledku toho svého naplnění, začal existovat jako přání dostávat, materiál vesmíru.

V důsledku aktu stvoření byl přetržen kontakt s Vyšší dávací silou a vytvořil se prvotní materiál - stvoření, přání dostávat. To se stalo v důsledku opačných vlastností Stvořitele (dávajícího) a stvoření (dostávajícího). Cílem stvoření je samostatné, osvobozené od vlivu Stvořitele, přání být podobným své prvotní příčině. Stav celého vesmíru vědci-kabalisté určili jako úrovně, stupně této podobnosti, které se nazývají "světy".

Na jakých podkladech je založená kabala

Kabala je založená jen na přesných, zkušenostmi prověřených základech, nebere v úvahu žádné teorie nebo hypotézy. Všechny informace, na kterých je založeno toto učení, jsou získané od

lidí, kteří osobně dosáhli pocit Vyššího světa, tzv. uvědomění, prověřili, změřili a popsali své pochopení. Souhrn jejich zkoumání vytváří celý vědecký materiál kabaly.

V kabale, stejně jako v jakémkoliv jiném učení, je vlastní přesný aparát zkoumání: matematický a grafický (v podobě schémat a tabulek). Namísto pocitu, prožívání, vjemů od působení Vyšší řídicí síly kabalisté operují s vektory, intenzitou gravitace a potlačením přání. Jejich vztahy se měří číselně a přání a jejich naplnění se určují mírami. S pomocí takových vědeckých prostředků kabalisté popisují jimi vnímané Vyšší řízení.

Problém reality v kabale

Z nejočividnějších příkladů vzájemného působení člověka s okolím nám začíná být jasné, že hloubka pochopení je ohraničená rámci potřebnosti chápajícího. V našem světě existují různé druhy procesů a jevů jako elektromagnetické vlnění, silová pole, rádiové vlny, radioaktivní záření, chemické reakce atd., které lidi využívají v každodenním životě. Bez pochopení jejich podstaty, úspěšně využívají vlastnosti a možnosti, které jim poskytují. Člověk jim přisvojil související názvy, když se řídil svými vnitřními pocity, v závislosti na jejich působení na něj. Termíny se začaly používat a suma projevu daného jevu (dokonce ohraničeného) vytváří u všech, kdo se s nimi setkávají, určité asociace. Zejména ty vytváří v člověku pocit předmětnosti jakéhokoliv procesu, jevu nebo objektu. To znamená, že se realita v tomto případě určuje společným číslem působení na smysly pozorovatele. Je to stejné jako ve vztahu prvotní příčiny a jejího projevu a stejné jako ve vztahu jevů a objektů našeho světa, působících na naše senzory. Poznání je takovým způsobem omezeno znalostí tohoto nebo jiného vlivu na pět lidských smyslů. Součet reakcí na takové působení v naší představě vytváří úplný a dostatečný obraz nebo pochopení, nehledě na absenci znalosti o vnitřní podstatě samotného předmětu pozorování.

Toto platí i ve vztahu k sebepoznání člověka. Vše, co ví o sobě, je vnějším projevem nějaké vnitřní podstaty, která mu není přesně známa.

Při přístupu ke studiu jakékoliv vědy, studenti během první etapy naplňují zvukový obal termínů představami, které dříve čerpali z učebnic, s nutností předpokládat, že tyto názvy jsou výsledkem působení jevů na pocity pozorovatelů nebo na přístroje. Během procesu studia na základě výsledků experimentů realita speciálních termínů přechází na vyšší úroveň.

Daný princip je platný i ve vztahu k výzkumníkům kabaly, pro které působení prvotní příčiny, nazývané světlo, na každé úrovni jeho projevu je úplným a dostatečným základem pro pojmenování této úrovně.

Proto jedno z pravidel této vědy hlásí: "Vše, co se dá hodnotit a pochází z prvotní příčiny, se projevuje na různých úrovních přírody, úplně uspokojuje potřeby chápajícího."⁽¹⁹⁾ Takovým způsobem u člověka nikdy nevzniká potřeba po čemkoliv, co není založeno na přírodě vesmíru, která je celkově projevem prvotní příčiny.

Abstraktní názvy

Existuje chybný dojem, že všechny názvy a pojmy, používané v kabale, patří mezi abstraktní a jsou čistě podmíněné. Tato nesprávná představa vznikla v důsledku toho, že kabala zkoumá Vyšší svět, který se nachází vně hranic času a prostoru. Můžeme jej postihnout jen prostřednictvím kabalistické metodiky. Přesto, že jen málo vědců si osvojí toto učení a chápou duchovní svět, tzn. sledují, pociťují a prakticky zkoumají vyšší zákony a jejich projevy, převládá názor, že vše, co se vztahuje k Vyšším světům, je kategoricky abstraktní a absolutně odtrženo od reality.

Doopravdy kabala nepopisuje nic, co se neodráží od reality, chápanou cestou praktické zkušenosti. Neměnný kabalistický zákon praví: Popisuje se jen to co je prakticky pochopitelné". Pro

kabalistu neexistuje to, co nepochopil. Proto v kabale nemůžou být abstraktní objekty, pojmy, definice, všechny jsou důsledkem pochopení.

Pochopení v kabale je jasný pocit, poznání zdroje slasti, toho, co se zkoumá, se všemi jeho úmysly a plány na té úrovni, na které jej chápeme. Chápání se zakládá na porozumění prvotních příčin pocházejících z duchovní úrovně.

Jazyk větví

Zkoumání vědců-kabalistů ukázalo, že obsah všech duchovních světů se přesně opakuje a liší se jen "materiálem", stav elementů dostávání v každém z nich se určuje vzdáleností od prvotní příčiny.

⁽¹⁹⁾ J. Ašlag Smysl kabalistické vědy // Darování Tóry. Jeruzalém, 1995.

Proto každá následující vrstva je projevem prvotní příčiny na dané úrovni. Takto je samotná vrstva systému prvotní příčinou pro nižší vrstvu, která rodí nižší úroveň a plně určuje všechny její vlastnosti.

To vše dalo možnost výzkumníkům použít pro předávání informací o úrovni vesmíru, jinak jednoduše nepopsatelných, zvláštní znakový systém. Nazvali ho jazyk větví. V tomto systému se každé slovo sémanticky vztahující k objektu nebo jevu našeho světa nazývá větví. Větev ukazuje na příčinu, která zrodila tento objekt, na kořen a na to, o jakém jevu nebo objektu vyšší úrovně je řeč.

Takový je charakter jazyka, který využívají vědci-kabalisté pro předávání informací a jeho používání následujícími pokoleními, v ústní a písemné formě. Tento jazyk odpovídá potřebám dostatečnosti, to znamená, že úplně uspokojuje potřebu těch, kdo si přejí studovat vesmír a účastnit se v realizaci jeho cíle.

Takže systematickým přístupem k vytvoření kabalistické terminologie je princip jazyka větví, základající se na charakteru budování vesmíru jako předmětu zkoumání daného učení.

Nemůžeme zde ukázat množství dalších důležitých aspektů znakového systému kabaly, takových, jako je předávání informací prostřednictvím grafických náčrtků písmen, prostřednictvím jejich číselného významu (gematrie) a také hovořit o příčinách vzniku a rysech čtyř historických typů jazyka kabaly. Tento materiál je podrobně rozepsán v odpovídajících oddílech daného učení.

Část 2: Studijní proces

Vstup

V každé moderní vědě každý seriózní úspěch bývá výsledkem práce velkého kolektivu vědců, v některých případech dokonce světového společenství. Vědec se ve svých výzkumech opírá o znalosti předešlých pokolení a využívá veškerý vědecký kapitál, který byl nashromážděn jeho současníky.

Studium Vyšších světů je prakticky nemožné, pokud se jeho výzkumník nenachází ve skupině kabalistů a zabývá se pochopením bez její podpory. Následně je potřeba škola, naučný kolektiv, který pracuje nad všemi aspekty zákonů Vyššího světa. Současně se veškeré znalosti navzájem sdílejí, obohacují, obnovují a takovým způsobem se stávají kabalistickým učením.

Výsledek zkoumání závisí na přání každého spojit se s ostatními členy skupiny a naladit se na dosažení cíle. To hlavní na jejich práci musí být snaha změnit egocentrické vnímání světa, který je ohraničen a omezuje proces pochopení opravdového obrazu vesmíru. Takový obraz je jediným duchovním modelem celého lidstva a nikoli fyzická těla a obklopující materiální objekty neživé, rostlinné a živočišné přírody. Existuje jen jako reakce na informaci, obdrženou s pomocí našich smyslových orgánů. Přece vnitřní část člověka, jeho přání, myšlenky, představují obrovský systém vztahů, energetické pole, které je řízené Vyšší silou - Stvořitelem.

Člověk samostatně nikdy nemůže dosáhnout celého odkrytí obrazu, jelikož je uzavřen v sobě a cítí jen svůj malý svět. To můžeme přirovnat k buňce živého organismu, jejíž celá existence je založena na primitivních procesech spotřeby a vylučování ve srovnání s pocitem života celého organismu. Proto je důležité dodržovat tyto důležité podmínky studia, bez jejichž plnění by se celé studium stáčelo k mechanickému zapamatování termínů a definic, ale ne k pocitu a pochopení. Samozřejmě, že veškeré poznání přichází individuálně, ale v míře vynaloženého úsilí zapojit se do kolektivu a žít jeho cílem. Proto seriózní výzkumy v oblasti kabaly je třeba provádět jen v přítomnosti kolektivu, i když seznamovací etapa může překonat individuálně.

Vzájemná spolupráce učitele a studenta

V takovém učení, jako je kabala, je důležité si vážit učitele, zatímco v jiných učeních stačí jen dostávat informace. Je možné dokonce nenávidět zdroj předání informací, učit se dálkově bez znalosti učitele. V kabale je učitel nejen lektor, ale navíc i souputník, průvodce do, pro studenta neznámého, světa. Učitel je ve srovnání se studentem vyšším stupněm, ne ve znalostech, i když to je také důležité, ale v pochopení neznámého světa. Učitel a student jsou dvě formy stvořené Stvořitelem v tomto světě právě proto, že student nemá možnost dosáhnout neznámého, toho co necítí, bez pomoci učitele. Učitel postupně bez přísných pravidel, prostřednictvím náznaků přivádí studenta k vlastním závěrům, jak se správně naladit na pocit duchovního světa.

Proto je potřeba od učitele přijmout jeho směr k cíli, ke Stvořiteli. Tady je třeba ho sledovat, považovat ho za velkého a vše ostatní nemá opravdový význam.

V mnoha případech je třeba srovnat vztah učitel-student se vztahem dospělý-dítě, jelikož je to analogie kořene a větvi v našem světě.

Učitel musí záměrně ze sebe dělat obyčejného, neukazovat své duchovní pochopení a síly (to rozhodně není vlastní kabalistovi, zjevný příznak falešného učitele!), skrývat je před studenty, aby jim dal možnost svobodného výběru. Jestli učitel odkazuje na Stvořitele, pak je to učitel, ale pokud odkazuje na sebe, pak je to samozvanec.

Učitel se považuje za pravého, jestli:

- Obdržel své duchovní znalosti od uznávaného kabalisty;
- Učí své studenty z originálních zdrojů kabaly, nezaměňuje je svými texty (nemá se na mysli pomocná literatura, napsaná jím pro šíření a výuku začátečníků);
- V žádném případě peřitahuje pozornost student ke své osobnosti;
- Směřuje své studenty ke Stvořiteli, to znamená napodobení Jeho vlastností.

Spojení učitele a studenta závisí na potřebách studenta. Je určena schopnostmi studenta bez rušení vstřebávat od učitele vnitřní podstatu kabalistických zdrojů.

Je to obrovská práce ze strany studenta. Nemí v žádném případě třeba, aby vychvaloval svého učitele, musí si být jistý jen v jeho duchovních poznáních. Všechny ostatní kvality, schopnosti, charakterní rysy, vnější vzhled nemají žádný význam. Hlavní je poslouchat rady učitele a snažit se je prakticky realizovat.

Role učitele v kabale

Učitel odpovídá na otázky studenta, ale v pro studenta přijatelné (skryté) formě a míře, nabízí znalosti zabalené jako kdyby v obálce. Odpověď může být skrytá, zamotaná a nejasná. "V přijatelné formě" znamená v takové, která studenta maximálně naladí na pochopení cíle, na zaměření na něj.

Hlavní je v kabale směr myšlenek, záměrů, se kterými se konají činy.

Učitel musí studentu vysvětlit materiál tak obratně, aby u něj vznikly ještě další otázky. To znamená, že obsah odpovědi musí naladit žáka na další vnitřní rozvoj, vyvolává u něj objevování otázek s cílem objevení následujících úrovní přání, znalostí. Student není schopný najednou pochopit pravdu, proto učitel říká to, co si žák přeje slyšet, ale uvnitř této odpovědi je skrytá informace, důležitá pro neustálé zvětšování snažení se k cíli.

Učitel musí dát studentovi určité konkrétní znalosti o stavbě světů, to znamená o těch potenciálních stavech, které bude muset projít. Zpočátku se tato informace může zdát obyčejnou a nudnou, ale pak, podle míry rozvoje, se před studentem objevuje jemu dříve skrytá spojení a vzájemné vztahy mezi všemi částmi stvoření, včetně úmyslu Stvořitele. Materiály o schématech vesmíru a sestupování světů se musí prostudovat paralelně s články o historickém procesu rozvoje společenství a individua, o vnitřní práci člověka.

Kabalistické knihy

Všechny kabalistické práce obsahují popis systému interakce Stvořitele s jím vytvořeným stvořením.

Mnozí kabalisté, pochopiv úmysl tvoření, popsali všechny stavy sestoupení od nejvyššího bodu spojení se Stvořitelem až k našemu světu, kde se stvoření nachází v úplném skrytí. Tyto práce mají zvláštní působení na studující, vždyť ony mluví o všech stavech, kterými musí projít lidstvo a každý zvlášť, o stavech, které existují v potenciálu, ale jsou ještě skryté před těmi, kdo je poznávají.

Jestli člověk, který čte knihu, vnáší do každého slova své přání, snažení rychleji překonat tuto cestu, pak po vynaložení určitého množství úsilí, je hoden objevit Stvořitele. To znamená, že pod působením přečteného začal získávat schopnosti Stvořitele a podle zákona podobností vlastností se byl hoden objevit v sobě Vyšší síly, to znamená následující, mnohem vyšší než svůj stav. Student jakoby uvádí své přání do takové formulace, kterou kabalista nabízí ve své knize. Vypadá to jako matematický výraz. Samostatně je mrtvý, není známo jaké stavy se jím popisují. Kabalistická formule jen odráží spojení mezi oddělenými částmi stvoření. Student umísťuje sebe uvnitř ní. Jelikož si v procesu studia materiálu přeje pocítit tyto stavy, samotným svým snažením vyvolává na sebe určité působení textu, který mění jeho pocity a uvádí do duchovního světa.

Ještě jednou by bylo žádoucí připomenout, že všechny duchovní stavy nebo světy (svět v překladu z hebrejštiny znamená "skrytí") se cítí uvnitř našich přání, ve větší či menší míře jsou podobné Vyšším zákonům přírody nebo Stvořiteli (příroda a Stvořitel jsou identické). V "Knize Zohar" je řečeno, že všechny světy se nachází uvnitř člověka. To je velice důležitý moment, který pomůže těm, kdo studují kabal, vyhnout se v dalším procesu studia mnoha chybám a odklonům.

Krátký popis děl Baal Sulama

- Články ("Vzájemná záruka", "Svět" aj.) napsané pro začínající studenty a směřují je k sebepoznání, k vnitřnímu studiu své podstaty.
- Dopisy zpravidla napsané ne pro všeobecné studium, ale využívají se k osobnímu využití. Dopisy se studují výběrově v závislosti na vnitřním stavu studenta.
- Učení Deseti Sefirot- základní učebnice kabaly, která popisuje celou duchovní práci člověka, který prochází stupni nápravy, mění svou podstatu a také pro ty, kdo ještě nevstoupili na stupně vnitřního poznání, je zdrojem působení a změny vnitřních kvalit s cílem být podobným vlastnostem Stvořitele. Učení Deseti Sfirot se začíná studovat po oddílu "Úvod do učení kabaly" v následujícím pořádku: 4, 6, 8, 16, 3, 15, 1, 2, 7, 9, 10, 11, 12, 14, 13, 5 části.
- "Kniha Zohar" s komentáři Baal Sulama- to je vysvětlení duchovní práce podle metodiky tří linií ⁽²¹⁾. Knihu Zohar mohou pochopit jen ti, co se pohybují podle tří linií, to znamená lidé, kteří se už nachází na určité duchovní úrovni pochopení zákonů přírody nebo Vyšší síly. Tuto sílu nazýváme Vyšší duchovní, jelikož nás vytvořila, je příčinou a my jsme výsledkem. Kniha Zohar se studuje po článku Baal Sulama "Předmluva ke Knize Zohar" a článku "Úvod do učení kabaly".

Co se má na mysli pod studiem?

V kabale existují tři faktory pokroku studenta. Je to studium podle opravdových kabalistických zdrojů, učitel a stejně smýšlející kolektiv. Učitel určuje směr a vysvětluje metody zkoumání. Stejně smýšlející skupina je místem zkoumání, kde si každé individuum snaží vyjasnit vlastní vztah ke svému okolí, změnit ho, připodobit ho zákonům přírody, které se učí v kabalistických knihách.

Učit se znamená pracovat s knihou a očekávat, že ve výsledku tohoto působení dříve vynaloženého úsilí pro objasnění a zkoumání své podstaty, proběhne změna v pocitech a člověk může pocítit stav, popsany kabalisty.

Knihy musí být jen autentickými a opravdovými kabalistickými zdroji, jsou to "Kniha Zohar", díla ARI, Baal Sulama a RABAŠe ⁽²²⁾.

Učitelem může být ten, kdo chápe cestu, osobně ji prošel a slouží příkladem pro rozvoj, dává nutné rady, koordinuje práci v kolektivu a řídí proces učení. Kolektiv jsou lidé, kteří se shromáždili kolem učitele a pravých knih, se seriózním záměrem studovat a prakticky pochopit úmysl, kterým je objevení Stvořitele stvořením na tomto světě, jak o tom píše Baal Sulam ve svém článku "Podstata učení kabaly".

Tyto tři faktory se stávají pracovním prostředím pro člověka, který si přeje posouvat se na duchovní cestě.

⁽²¹⁾ Tři linie - systém, který dovoluje přijít k podobě Stvořitele; levá linie je přání dostávat (vlastnost stvoření), pravá linie je přání dávat (vlastnost Stvořitele) a střední linii vytváří člověk samostatně vlastním snažením stát se podobným Stvořiteli.

⁽²²⁾ RABAŠ- rabi Baruch Ašlag (1906-1991), syn a student Baal Sulama, autor knihy "Stupně žebříku", poprvé popsal všechny etapy duchovní práce člověka.

Cíl studia kabaly

- Působení studijního materiálu pro změnu vnitřních kvalit s cílem napodobit vlastnosti Stvořitele. Pro to je nutné mít přání se nacházet na úrovni toho, kdo tuto informaci pocítil a předal nám. Knihy velkého kabalisty 20. století Baal Sulama jsou neadaptovanější pro naše pokolení, proto základní část učebního procesu věnujeme právě jim.
- Opravdový cílem učení se skládá z určení vnitřního spojení se studovaným materiálem, hledáním v sobě všech studovaných objektů, schopností, činů, jelikož se v kabalistických knihách píše jen o tom, co se děje s člověkem, s jeho vnímáním světa.
- Učení nesmí být násilné, ale v takové podobě, která je příjemná pro jeho účastníky a v souladu s jeho otázkami a úrovní vnitřního a mentálního rozvoje. To znamená, že se žák posouvá v učení nebo postihnutí jen v míře jeho přání. Jakékoliv pochopení kabaly předpokládá vnitřní snažení pozorovat na sobě působení Stvořitele a tady vše závisí na osobním přání.
- "Násilí v duchovnu neexistuje"- to je zákon, který se nachází v základu našich přání.

Proces učení

Student, který začíná studovat kabalu, jen stěží chápe, že samo pochopení této vědy je prostředkem proto aby se změnil, objevil a pocítil nejvyšší vyšší stav, to znamená nejbližší k cíli stvoření.

Žák musí dosáhnout takového přístupu k učení, kdy ho přijímá jako laboratoř a sebe jako objekt zkoumání, který napravuje, mění k dokonalosti. Je vždy nutné si pamatovat, proč se učíš, s jakým cílem otevíráš knihu, čeho si přeješ s její pomocí dosáhnout.

Z tohoto pohledu je třeba maximálně pragmatický přístup k procesu studia, nutný a cílený. To právě bude znamenat vysokou kvalitu studijního úsilí, které bude vynaložené během učení a bez kterého člověk ani nemůže doufat, že dosáhne nějaké nápravy. Proto síla, která je obsažena ve všech kabalistických knihách, zejména v dílech Baal Sulama, je intenzita působení na člověka v závislosti od toho, jak moc si to přeje.

V našem světě není jiná síla nápravy kromě duchovní, té, kterou dostáváme z opravdových kabalistických děl. Kniha je jediným prostředkem spojení s Vyším zdrojem. Podle ní studujeme zákony Vyššího světa a tím vyvoláváme na sebe jejich působení. Takto se stáváme příčinou, na jejímž základě se k nám zákon přibližuje a zkoumané procesy začínají měnit naše pocity, neboť všechny probíhají uvnitř nás. Když se je učíme z knih, více se před námi otevírají a efektivně na nás působí.

Člověk vůbec nemusí sedět a učit se materiály 24 hodin denně. Hlavní je dostávat sílu, přání, snažení měnit svůj pocit, napravit egocentrické vnímání světa, posouvat se ve správném směru a udržovat ho v průběhu celého dne, nezávisle na vnitřním stavu. Proto je velmi důležité začít lekci ráno, před prací, aspoň čtvrt hodinku. To se absolutně liší od našeho obvyčejného přístupu k učení a jen tak musíme přistupovat ke kabalistickým dílům.

Kniha je zdrojem síly a získané znalosti jsou druhořadé.

Dnes jsou kabalistické knihy přeloženy do mnoha jazyků. Studovat je možné v jakémkoliv z nich, ale základní termíny, kterých je několik set, je nutné naučit se v originálním jazyce.

Cílem této knihy je seznámit studenta s kabalistickými znalostmi, ale další proces studia probíhá jen pomocí originálních zdrojů přeložených do rodného jazyka.

Lekce

Přípravná část lekce je určena pro vyjasnění cíle přítomnosti studenta na lekcích. To může vypadat divně, ale taková práce je důležitým faktorem pro další průběh hodiny: s jakým cílem začínám učební proces a jaké výsledky očekávám od svých zkoumání.

Přípravná část lekce musí být dlouhá 10-15 minut. Po několika měsících studia se bude čas pro přípravu zvětšovat, protože se objevuje přesnější určení svého stavu, detailnější záměry nejmenších nuancí myšlenek, záměrů, propočtů. Je nutné přesné uvědomění toho, že celá informace, jež je v textu, na mě působí jen v míře mého přání změnit se.

Naladit se na lekci znamená pochopit, že v knize, se kterou se učím, se mluví o mých osobních stavech, o mně osobně, ale v žádném případě si nepředstavovat nějaké vnější materiální objekty, historické procesy, geometrické objekty.

Hlavní část hodiny je osobní zapojení do stavů, které se popisují v kabalistických Knihách. První polovinu hodiny (obvykle kolem jedné hodiny) obsahuje pokračování v přípravě, naladění se na vnitřní práci, ale už specifitější, v závislosti na vybraném materiálu. Doporučují se čist články a dopisy Baal Sulama, RABAŠe o duchovní práci.

Druhá polovina hodiny je nutné studium Baal Sulama "Učení Deseti Sefirot" nebo pro začátečníky "Úvod do učení kabaly".

Působení světla

Jak jsme říkali dříve, v knihách Baal Sulama jsou popsány všechny stavy stvoření od jeho Úmyslu do sestoupení na náš svět. Pod termínem náš svět se myslí pocit absolutního odcizení od prvotní příčiny a absolutní absence možnosti jen minimálního kontaktu s ní. Ovšem je nutné si uvědomovat, že existuje a přát si její úplné rozrytí. Proto při studiu těch nebo oněch stavů a s přáním pocítit je, student na sebe přivolává působení sil, které jsou obsaženy v textu. Pokusíme se podrobně rozebrat tento proces.

Celé lidstvo existuje v prostoru jediné síly, která se jmenuje Stvořitel. V tomto prostoru můžeme měnit pole působnosti Stvořitele tak, aby bylo namířeno na nás. Vůbec můžeme mluvit o nějakém prostoru nebo poli jen podle toho, kdo se v něm nachází, protože právě on působí, vytváří překážky a provádí změny v tomto bodu prostoru. Vlastní působení místa na objekt odpovídá tomu, nakolik sám objekt působí na něj. Přitom možnosti pěti smyslů našeho biologického těla se nikdy nemění, člověk pokračuje v životu a práci ve svém obyčejném světě, ale v navíc získaném přání cítí, uvědomuje si příčiny, cíle a vztahy všech částí vesmíru. To se děje v důsledku působení "okolního světla".

Okolní světlo je energie, která působí na potenciální přání studenta být podobný Stvořiteli, ale zatím v jeho přání nemůžeme vejít, jelikož nemá podobné vlastnosti, soulad. V míře našeho přání se stát citlivými elementy k okolnímu světlu se světlo mění a stává se vnitřním, to znamená, že my začínáme pociťovat dříve skryté působení Stvořitele.

Člověk, který se nachází vedle velkých kabalistů a cvičí podle kabalistických knih se správným záměrem, silou svého přání mění vztahy mezi sebou a polem Stvořitele. V podstatě je to žádoucí výsledek, který můžeme extrahovat z této síly, za pomoci toho, kdo změnil svůj okolní prostor, díky rozdílu potenciálů mezi ním a prostorem.

Tady opravdu můžeme vyvodit ty samé formule, které jsou například ve fyzice, jen v kabale máme co dočinění se silami myšlenkami a přáními, i když je princip analogický.

Nevíme, kdo je Stvořitel, jak si představit pole, ale svými přáními, snažením ho odhalujeme, působíme na něho, měníme jeho působení na nás. Pociťujeme schopnost dávat jen v tom případě, jestli měníme vlastní vlastnosti z dostávajícího na dávajícího. V podstatě právě přání dávat říkáme Stvořitel, jelikož objevujeme, že existuje v našem kořenu a řídí ho. Přání dostávat nazýváme stvoření. Proto všechny myšlenky během studia musí směřovat na působení okolního světla, které nám pomáhá přiblížit se k našemu kořenu, prvotní příčině, k podobnosti vlastností.

Pozn.: hodinou se myslí jakákoliv zmíněná forma studia (v oddíle "Možnosti studia").

Správný přístup ke studiu kabalistických textů

Stejně jako v jakékoliv akademické vědě, obdržení kabalistických znalostí je procesem postupným, vrstevnatým. Nejprve se osvojuje vrchní, nejlehčí úroveň, vstupní data, zjednodušená schémata, obecný obraz. Pak nastává druhá etapa, podrobná analýza detailů, pak třetí, spojení všech detailů do celkového obrazu.

Takovým způsobem, krok za krokem se rýsuje obecná myšlenka systému, potom se upřesňují detaily, procesy se začínají chápat ne spekulativně, ale pomocí smyslů. Specialistou se každopádně může nazývat ten, kdo chápe materiál bez pomoci a náčrtků, jak se říká, šestým smyslem.

V kabale je třeba několikanásobné pochopení textu, dokud se neobjeví vjem, adekvátní studovanému materiálu. Můžeme to srovnat s pocitem hudebníka, který čte partituru: notový zápis mu nabízí úplný obraz hudebního díla.

Na konci "Předmluvy k Učení Deseti Sefirot" je část, která se jmenuje "Pořádek studia". Pořádek učení, jak píše Baal Sulam, je v tom, že se žák musí naučit všechny definice nazpaměť. Proč? Proto, aby u něho při čtení nevznikaly v myšlenkách geometrické tvary, obrazy a různé materiální, všeobecné představy o objektech, o kterých se učí v kabalistických knihách. Po přečtení definice "přímé světlo", "odražené světlo", "kruh", "omezení", si student musí představit tyto termíny uvnitř sebe, ve svých pocitech, myšlenkách, přáních.

Tak například "přímé světlo" označuje to, že jsem připraven přijmout naplnění mimo všechny hranice a omezení, "omezení" označuje, po čem hodně toužím, ale přesto sebe omezují.

Veškerá tato práce je nutná pro to, aby každé slovo uvnitř nás vyvolávalo nejen myšlenkovou, ale i odpovídající pocitovou reakci.

Přechod od myšlenkové představy geometrických tvarů a náčrtků k přání citelně se účastnit v popsáných procesech vyžaduje přesnou znalost určení každého termínu, používaného v této knize. Pak můžeme automaticky uvnitř sebe hned transformovat jakýkoliv termín. On bude vznikat, doprovázeje definici, kterou jsme si zapamatovali, jako náš pocitový stav a to je velice důležité.

Úkol studujícího je v tom, aby krok za krokem k sobě přibližoval tyto definice, neustále je upřesňoval, pak jeho pochopení bude mnohem hlubším, přecházejícím ze spekulativní roviny do pocitové, vnitřní.

Baal Sulam píše v 155. bodu "Předmluvy k Učení Deseti Sefirot": "Nehledě na to, že se učí a neznají to, co se učí, ale přejí si toho dosáhnout, v takové míře vyvolávají na sebe působení okolního světla. Okolní světlo na nás působí v míře našeho přání pochopit prostudovaný materiál. Například chci pochopit, proč se tyto kruhy odchyľují právě takovým způsobem a ne jinak, proč se stvoření skládá z pěti částí atd. To není správný přístup ke studiu kabalistických knih.

Okolní světlo na nás působí v míře našeho přání vejít do těch stavů, být podobný jejich vlastnostem, stát se objektem pro jejich odhalení.

Domácí úkoly

Domácím úkolem je příprava k následující hodině, která musí určitě proběhnout během čtyřadvaceti hodin.

Nelze se neučit v průběhu 24 hodin, je nutné přečíst si aspoň několik řádků v knize. Odtržení od studia na více jak 24 hodin způsobí zaostávání o týdny nebo i měsíce. Nemůžete studovat materiál deset hodin v kuse a pak si udělat na týden pauzu. Mnohem efektivnější je studium hodinu denně, ale každý den. Jestli máte opravdový zájem posunout se ve studiu, pak je tato podmínka nutná a tady nemůžou být žádné kompromisy.

Velice důležitá je práce s kabalistickými materiály v průběhu dne.

Cílem takových cvičení je příprava k práci v hodině a také vybudování všeobecné informační základny, pamatování si termínů a definic.

Zde je několik příkladů práce s texty. Úkol se vyplňuje po prostudování celého tématu, oddílu nebo hodiny.

- Určit základní téma hodiny.
- Napsat resumé a určit, jaký ze dvou níže zmíněných přístupů využil autor článku:
 - 1) Když je hned dán konečný výsledek a až pak se vysvětluje, jak k němu přijít;
 - 2) když autor postupně, krok za krokem vede čtenáře ke konečnému výsledku;
- Popsat kauzalitu spojení, s jejíž pomocí nás autor článku přivádí k řešení úlohy.
- Zkusit přijít ke stejnému výsledku, ale pomocí jiných metod, příkladů z jiných věd.

Možnosti studia

Existuje několik způsobů studia kabaly:

1. Prostřednictvím internetového kabalistického webu www.kabbalah.info. Dnes tento web zabezpečuje uživatelům neomezený přístup k autentickým textům ve více než 20 jazycích bez nutnosti registrace nebo uvádění osobních údajů. Je to jeden z největších internetových webů, co se týká studijních a informačních kabalistických materiálů. Najdete tam překlady originálních článků Baal Sulama a jiných kabalistů.

2. Mezinárodní akademie kabaly pod vedením vědce-kabalisty profesora ontologie a teorie poznání M. Laitmana provádí každodenní přímý video a audio přenos hodin a lekcí po celém světě se simultánním překladem do 5 jazyků, s demonstrací náčrtků, možnosti položit otázku a dostat odpověď v reálném čase. Všechny záznamy lekcí se umísťují do videoarchivu.

3) Na základně informací Mezinárodní akademie kabaly je vytvořen Institut zkoumání kabaly J. Ašlaga. Lektoři Institutu rozpracovali distanční formu studia na internetu s využitím současných informačních technologií, které dovolují doplnit učební proces audio a videoklipy, virtuálními cvičeními online, účasti na fóru a jinými interaktivními funkcemi.

4. Existuje možnost samostatného seznámení s kabalou prostřednictvím knih. M. Laitman je autorem více než 30 kabalistických knih, které jsou hlubšími komentáři ke všem originálním kabalistickým zdrojům.

Oddíl I.

Vnímání reality

*Vždy je dost světla
pro ty, kdo si jej přejí
vidět a dost tmy pro
ty, kdo si přejí opak.*

Blaise Pascal⁽²³⁾

Obsah:

V tomto oddíle se podrobněji objasňují tři elementy, vytvářející skutečnost: Podstata Stvořitele, Nekonečnost duší a způsoby vnímání této reality člověkem. Popisuje se kabalistická metoda vnímání skutečnosti a rozdíl mezi ní a tradičním, přirozeným způsobem pozorování světa s pomocí pěti smyslů. Nabízí se kabalistický pohled na svět, který zachraňuje člověka před množstvím blouznění a mylnými závěry a tím jej vede na další, mnohem vyšší úroveň existence.

Hlava 1. Vnímání reality

- 1.1. Předmluva
- 1.2. Tři součásti reality.
- 1.3. Jak měníme svět
- 1.4. Kabala - věda o vnímání reality
- 1.5. Co je to svět
- 1.6. Zákon podobnosti vlastností
- 1.7. Otázky a odpovědi
- Test
- Doplňující materiál

1.1. Předmluva

Přirozeným způsobem je vnímání reality prostřednictvím pěti smyslů⁽²⁴⁾ a je pro nás složité přeorientovat sebe takovým způsobem, abychom skrze tuto realitu pocítili duchovní svět⁽²⁵⁾. Vidíme, jak lidé chybují, když si vymýšlí jiné formy existence a přijímají je jako duchovní.

⁽²³⁾ Pascal. Oeuvres completes. Paris, 1954

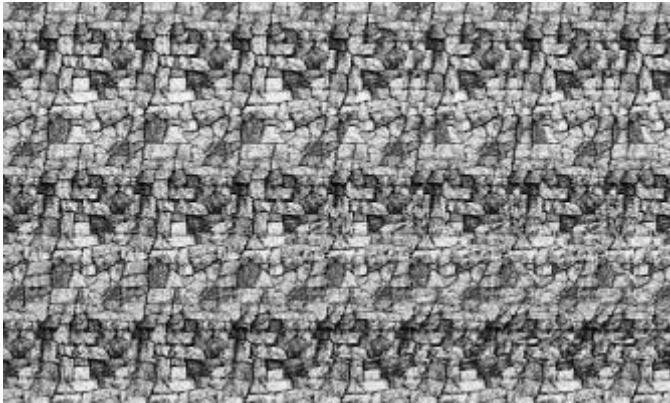
⁽²⁴⁾ Pět smyslů - zrak, sluch, hmat, čich a chuť.

⁽²⁵⁾ Duchovní svět - realita, která jde cítit pomocí dalšího, šestého smyslu, kde se nachází a působí jen síly bez jejích materiálního obalu.

Abychom pronikly do hloubi matérie a pocítili síly, působící uvnitř ní, je nutné využívat určitou metodikou a vynakládat určité úsilí. Všechny síly, které působí ve vesmíru, se nakonec spojují v jednu, konkrétně Vyšší sílu neboli Stvořitele. Stvořitel organizuje, vytváří a udržuje v sobě všechny konkrétní síly, nechává je působit a přes ně aktualizuje matérii, jelikož je v každé matérii část Jeho všeobjímající síly. Můžeme pocíťovat jen matérii, to znamená, že jen působení této síly na nás.

Matérii neboli materiálem kabala nazývá přání⁽²⁶⁾, za kterým je ještě jedno přání, které jej přivádí v činnost. Prvotní přání se nazývá Stvořitel. Pro naše vnímání je těžké se dostat přes matérii a uvidět Stvořitele, tu vnitřní sílu, která jej přivádí v činnost.

Zde je příklad na stereo-gramu: na první pohled na něm nevidíme nic, krom chaotických drobných čár. Ovšem když na ně přestaneme zaostřovat, vnikáme do obrazu a začínáme vidět trojrozměrný obraz.

Obr. 1.1 Příklad stereo-gramu. Obrázek lampy

Jak přestat zaostřovat na vnější straně reality? Jak zkoncentrovat pohled takovým způsobem, abychom viděli za obrazem našeho světa sílu, která uvádí matérii do činnosti? Na tyto otázky odpovídá kabala, v tom je i její metodika.

Studium daného tématu nám pomůže se správně naladit a uvidět jedinou všeobjímající sílu, námi řídicí a uvádějící matérii do činnosti.

1.2. Tři součásti reality

Komentář M. Laitmana k článku B. Ašlaga (RABAŠ) "Předmluva ke knize Plody moudrosti. Dopisy" (Zvýrazněný text je originální článek a obyčejný text je komentář)

Rozlišujeme množství stupňů a množství definic ve světech⁽²⁷⁾. To je realita mnohostrannosti.

⁽²⁶⁾ Přání - nedostatek uspokojení a snažení se k určitému typu naplnění (obrazu, o kterém předpokládáme, že vede k potěšení. Například hlad jako nedostatek naplnění už při myšlence na jídlo, formuje přání jíst.

⁽²⁷⁾ Světy - veškerý souhrn našich pocitů (reakcí na vnější působení) vytváří v nás silně subjektivní vnitřní obraz, nazývaný náš svět. S pomoci kabalistické metodiky člověk rozvíjí své pocity a začíná vidět svět v jeho opravdové podobě. Stav, ve kterém se nacházíme, se nazývá svět Nekonečna (úplné ukojení všech potřeb). Z celé této úrovně Nekonečna člověk může pocítit různé druhy dostávání, přijetí a pochopení. Tyto úrovně vnímání reality, jediná a nekonečná skutečnost, ve které existuje stvoření, se nazývají světy.

Je nutné vědět: když se mluví o stupních a definicích, má se na mysli pochopení dušemi, v souladu s tím, co dostávají v těchto světech, to znamená, že soudíme vše, co nás obklopuje vycházející z viditelného a postihnutelného.

Nacházíme se v realitě tohoto světa a vidíme, že existuje země, stromy, domy, slunce, měsíc, nebe, další lidé. Pozorujeme skutečnost a vynášíme vlastní soudy, vycházející z viditelného, ze spojení

mezi objekty. Předáváme své pocity tak, jak na nás působí a jak můžeme my působit na ně. Posuzujeme vše, vycházejí z vlastního pocitu, v důsledku svého pochopení.

...**na základě pravidla** (existuje, včetně kabaly, stejně jako ve všech dalších vědách a způsobech poznání): "**To, co nepoznáme, nemůžeme pojmenovat.**"⁽²⁸⁾

To znamená, že jestli něco necítíme, nic o tom nevíme a nemůžeme to nijak pojmenovat. Oproti tomu, jestli se mluví o čemkoliv, co se vztahuje ke kabale, mluví se o vlastním poznání. To, co poznáváme, pojmenováváme. Názvy, které si přisvojujeme, jsou v souladu s vlastním pocitem. Definice horký či studený odpovídá tomu, jak vnímáme daný objekt; velký nebo malý odpovídá tomu, jak se nám zdá v poměru k nám, atd. Všechna jména a názvy, které dáváme objektům, místům, silám, působením a činům, odpovídá tomu, co prochází skrze nás, definuje se našim vztahem k pozorovatelnému.

...**Slovo jméno ukazuje na poznání, podobné tomu, jak člověk pojmenovává cokoliiv poté, jak v něm cokoliiv poznal a v souladu s jím poznaným.** V souladu s tím, co poznáváme, cítíme a v souladu s naším stavem k čemukoliiv, pojmenováváme ten jev.

Proto se veškerá činnost dělí, z pohledu duchovního pochopení, na 3 části:

- 1) "Acmuto"⁽²⁹⁾, podstata Stvořitele;
- 2) "Nekonečno"⁽³⁰⁾;
- 3) duše⁽³¹⁾.

1) **O Jeho podstatě vůbec nemluvíme**, vysvětlují kabalisté⁽³²⁾. Ovšem jestli Ho poznáváme, proč o něm nemůžeme mluvit?

Jelikož kořen a místo stvoření začínají od Úmyslu stvoření⁽³³⁾, ve kterém jsou obsaženy, tento smysl je ukryt ve slovech: "**Konečný výsledek je v jeho úmyslu**".

Zatím ještě v Acmuto nic nepoznáváme. Uvědomujeme si jen to, že je nějaká síla, obklopující celou realitu, ovšem nerozlišujeme v ní nic, kromě samotného konstatování tohoto faktu.

⁽²⁸⁾ J. Ašlag, Plody Moudrosti. Dopisy. Jeruzalém, 1999 (hebr.). St. 64.

⁽²⁹⁾ **Acmuto** - nepoznatelný smysl, podstata Stvořitele. Naše vnímání vnějšího materiálu je vždy subjektivní, jelikož cítíme jen působení Stvořitele na nás, ale jeho samotného poznat nemůžeme (stejně jako vůbec vše, co se nachází za hranicemi našeho těla). Proto vše, co existuje za hranicemi našich smyslů, nazýváme Acmuto.

⁽³⁰⁾ **Nekonečno** - stav, kdy všechna přání jsou ukojena úplně, bez omezení, to znamená stvoření (přání po potěšení) neomezuje šíření světla (potěšení).

⁽³¹⁾ **Duše** - na počátku úmyslu stvoření byla vytvořena jediná duše, zvaná Adam Rišon (První Člověk). Rozbila se na 600 tisíc částí. Nyní má každá část možnost být podobna Stvořiteli. Duše člověka se skládá ze dvou komponentů - světla (potěšení) a nádoby (přání k tomuto potěšení), přičemž nádoba je podstata duše a světlo, naplňující ji je promyšlené a Stvořitelem připravené potěšení.

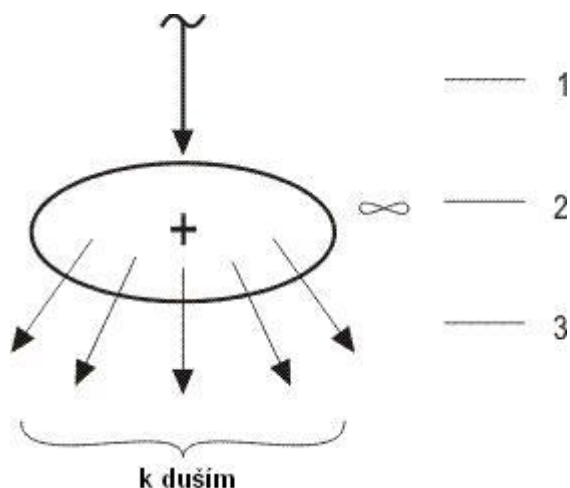
⁽³²⁾ **Kabalista** - vědec, ovládající doplňující smysl, který dovoluje zkoumat duchovní svět, působení Stvořitele na sebe.

⁽³³⁾ **Úmysl stvoření = úmysl Stvořitele** - Vytvořit stvoření s cílem tímto naplnit stvoření maximálním potěšením.

2) **Nekonečno** (to už pociťujeme) **je úmyslem stvoření, skrytým ve výrazu "Jeho přání je ukojit svá stvoření"**.

Tady cítíme, jak Acmuto, jediná síla, se k nám chová, že On je "Dobrý a Vytvářející dobro". Ten, kdo chápe nekonečno, říká, že chování této síly k nám je výhradně kladné.

Je to spojení, existující mezi Acmuto a dušemi, Acmuto se vztahuje k duším přes nekonečnost pozitivna, bez jakéhokoliv rozdílu. To znamená, že seshora na nás sestupují jen kladné působení.

Obr. 1.2. Spojení mezi Acmuta a Dušemi: 1. Acmuta, 2. Nekonečno, 3. duše.

Nekonečno je počátek veškerého (co se pojí k nám) **procesu**, je to maximum toho, co mohou pochopit kabalisté. Znamená to, že jestli já existuji v tomto světě, ve svém těle a rozvinul své kli⁽³⁴⁾ prostřednictvím tečky v srdci⁽³⁵⁾, pozvedl se nahoru a v tomto kli začínám chápat, pak v něm já chápu čím dál méně organickou realitu, do té doby, než pochopím vše, co jsem schopen pochopit ve svém kli, tj. nekonečnost.

Pod nekonečnem se chápe neexistence hranic chápání: ve mně není nic, co by bylo překážkou pro pochopení, nejsem omezen v pocitech, chápání, pochopení, vnímání, prostoru. Vnímám vše, zvedaje se přes svět Asija⁽³⁶⁾ do světů Jecira⁽³⁷⁾, Berija⁽³⁸⁾, Acilut⁽³⁹⁾, Adam Kadmon⁽⁴⁰⁾, dokud nedosáhnu svět Nekonečna.

⁽³⁴⁾ **Kli** (nádoba) - přání dostávat ve stvoření. Egoistická přání a snažení nejsou kli. Kli je napravené, vhodné pro obdržení světa, přání, vládnoucí clonou (sílu odporu egoismu), transformující egoismus na altruismus.

⁽³⁵⁾ Termín **srdce** se využívá pro označení všech přání člověka. Tečka v srdci je zárodek budoucí duše, clona (síla odporu egoismu).

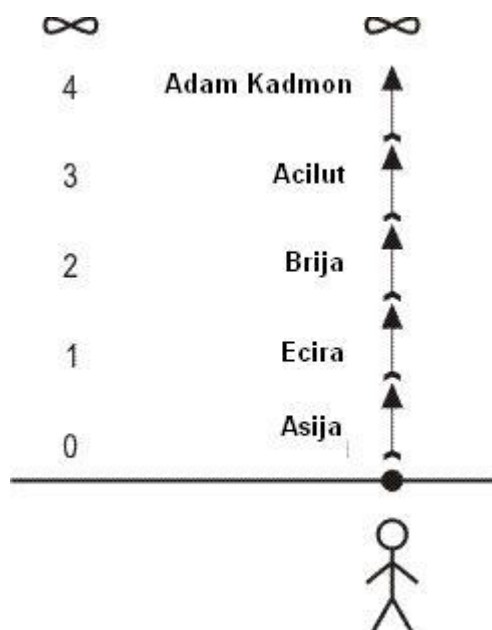
⁽³⁶⁾ Svět **Asija** - plně egoistický svět, nejvzdálenější od Nekonečna, ve kterém člověk buď absolutně necítí Stvořitele, nebo cítí jeho řízení jako zlé, přinášející utrpení.

⁽³⁷⁾ Svět **Jecira** - První odhalení "tváře Stvořitele" (poznání jeho dobrého řízení).

⁽³⁸⁾ Svět **Berija** - základ tohoto světa, přání dávat, těšit. Člověk na sobě pociťuje působení Stvořitele jako absolutně dobré, ale existuje v něm nedostatek poznání činů, vztahů Stvořitele ke všem ostatním stvořením.

⁽³⁹⁾ **Acilut** - svět úplného pociťování Stvořitele a spojení s Ním.

⁽⁴⁰⁾ **Adam Kadmon** ("adam" - člověk, "kadmon" - první) - prvoobraz, předčlověk. Úmysl, v důsledku jehož realizace člověk může být úplně podobný Stvořiteli.

Obr. 1.3. Pozvedání člověka přes duchovní světy Asija, Jecira, Berija, Acilut, Adam Kadmon do světa Nekonečna. Čísla od 0 do 4 odpovídají úrovním Aviutu. Horizontální linie je bariéra (machsom), hranice mezi materiálním a Vyšším světem. Bodem (•) je znázorněn zárodek duše, tečka v srdci člověka.

Rozvinul jsem své kli z nulové úrovně aviutu⁽⁴¹⁾ až na čtvrtou. Úrovním aviutu odpovídá určitý objem kli. Dosáhl jsem nekonečného objemu kli a proto vnímám realitu bez hranic. Jelikož ji vnímám ve všech částech své duše, ona mě naplňuje, já ji přijímám, pohlcuji, pociťuji a měřím ve všem, co je okolo mě, s jistotou, že ji nikdy nebudu moci poznat více. Poté říkám, že vztah této, v přírodě jediné síly, je ke mně absolutně dobrý. Chápu ji celou silou a hloubkou svých pocitů a svého chápání.

V tomto případě poznávám to, o čem mluví kabalisté: "Jestli jsi ještě nepochopil, pak to necítíš, ale jestli to pochopíš, pak uvidíš, že chápeš nekladnější sílu, naplňující tebe a přející naplněním ti poskytnout uspokojení jak v rozumu, tak v srdci, to znamená dát ti pozitivní pocit a neomezené poznání."⁽⁴²⁾ V tom právě je spojení mezi námi a vyšší silou⁽⁴³⁾.

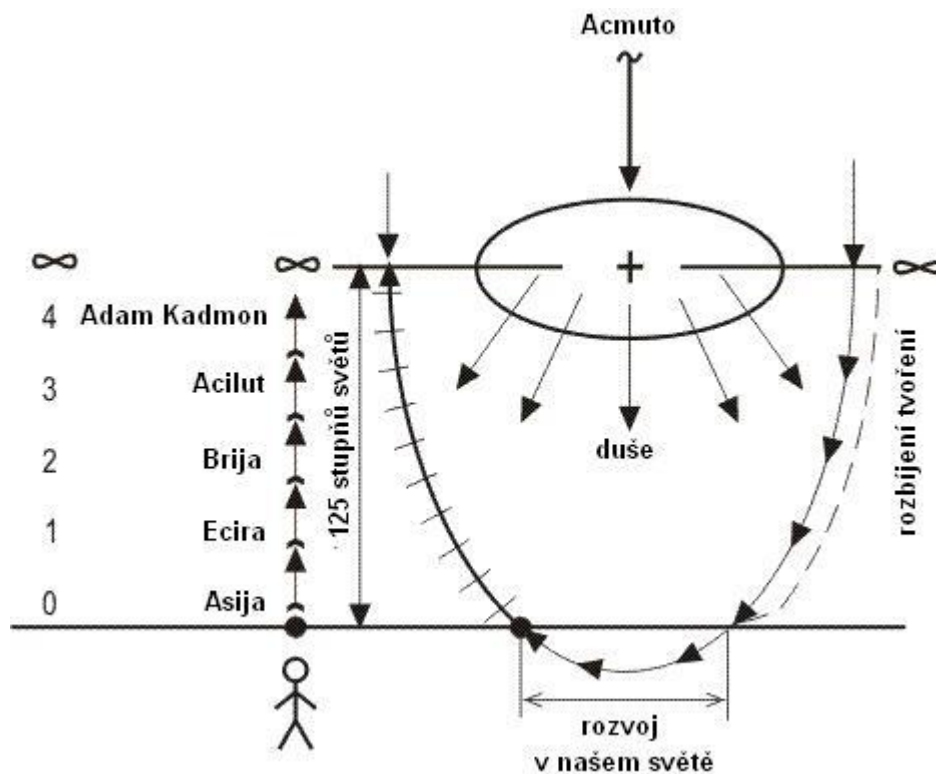
Toto spojení se právě nazývá světlem⁽⁴⁴⁾ bez kli, ovšem odtud bere svůj počátek kořen stvoření, vztah Stvořitele ke stvoření, při kterém ho vytváří v takové formě, aby stvoření po jejich vytvoření prošla obrovský kruh historie (historií se myslí rozvoj) a dosáhla stavu, ve kterém vše vytvořené pozná Jeho.

⁽⁴¹⁾ **Aviut** - síla, hloubka přání (měří se na škále od 0 do 4)

⁽⁴²⁾ Ashlag Y. Pri Chacham Igrot. Bnei Brak, 1999 – str.64 (heb).

⁽⁴³⁾ **Vyšší síla = Stvořitel** - je společný úmysl a příroda vesmíru, globální zákon, který sestupuje na nás, vytváří nás, vytváří náš Vesmír, řídí vše, vede k původnímu cíli - rozvinout stvoření na svou úroveň.

⁽⁴⁴⁾ **Světlo** - působení Stvořitele, vnímané jako potěšení, tak přání potěšit.

Obr. 1.4. Etapy rozvoje stvoření. Vysvětlení v textu.

Když se narodíme a začneme existovat v podobě stvoření ⁽⁴⁵⁾, necítíme nic. Jsme podobní semínku, které se začíná rozvíjet v materiální děloze a zatím ještě nemůže být řeč o jakékoliv nezávislosti. V procesu rozvoje procházíme stádiem rozbíjení ⁽⁴⁶⁾, sestupujeme ze světa Nekonečna a pak se rozvíjíme v našem světě ⁽⁴⁷⁾ během mnoha let lidské historie společně s vesmírem, zeměkoulí, našim tělem, do té doby, než začínáme pociťovat "tečku v srdci".

Pak s pomocí takového učení, jako kabala, se začínáme zvedat po 125 stupních světů ⁽⁴⁸⁾ a docházíme k pochopení toho, že síla, která nás vytvořila, je nekonečná a přeje si jen naše blaho. Objevuje vztah Stvořitele k nám, už nejsme jen tečkou, kterou vytvořil On ⁽⁴⁹⁾, nejsme malé přání. Naopak, když jsme malé přání, spouštějící se ⁽⁵⁰⁾ z nekonečna, dosahujeme stavu, ve kterém si ho uvědomujeme, začínáme samostatně rozvíjet toto přání, dokud nedosáhne úrovně

⁽⁴⁵⁾ **Stvoření** - nádoba, duše, přání potěšit se Stvořitelem, pocitem Stvořitele, světlem, vytvořené z ničeho ("eš mi ain").

⁽⁴⁶⁾ **Rozbíjení** - zmizení spojující clony (záměr kvůli odevzdání) mezi různými vlastnostmi, přáními. Změna altruistického principu vzájemného působení na egoistický.

⁽⁴⁷⁾ **Náš svět** - vlastnost absolutního egoismu, které pociťují naše smysly, jenž nejsou schopny obdržet světlo (potěšení) uvnitř sebe, proto tento stav je pociťován jako prázdnota (utrpení)

⁽⁴⁸⁾ 125 stupňů = 125 úrovní vnímání. Teď se nacházíme ve světě Nekonečna a cítíme ho, ale jen v minimálním projevu, nazývaném "naš svět". Kromě světa Nekonečna a nás, doopravdy nic neexistuje. Úrovně pochopení reality, jediné a nekonečné skutečnosti, ve které existujeme, se nazývají světy. Existuje pět světů, které se dělí ještě na pět nevelkých částí a každá ta část se dělí ještě na dalších pět částí. Takovým způsobem existuje 125 stupňů uvědomění, chápání, vnímání a pociťování našeho opravdového stavu, ve kterém doopravdy existujeme.

⁽⁴⁹⁾ Tečka, vytvořená Stvořitelem = "eš mi ain" (vytvořené z ničeho) - vytvořené vně Stvořitele mikroskopické přání mít potěšení. Zpočátku je tato tečka, tento stav jen o stupeň tmavší než světlo.

⁽⁵⁰⁾ Sestupuje = vzdaluje se - základní zákon, fungující ve světě, princip podobnosti vlastnosti. Hlásí, že se dva objekty přibližují až do spojení v míře podobnosti, shody vlastností a oddalují podle odlišnosti vlastností. Tento princip blízkosti v míře podobnosti vlastností existuje také i v našem

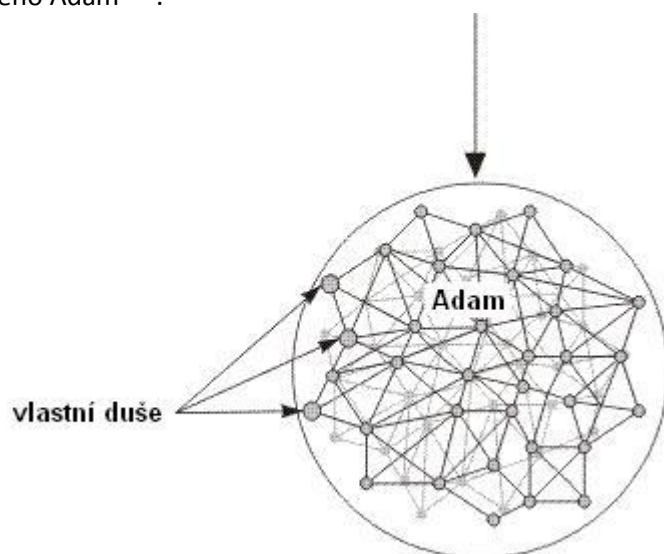
světě: čím více mají lidé společný vkus, názory, tím víc budou k sobě blíže a ti, co sebe nenávidí, jsou od sebe daleko.

nekonečného kli. Dostáváme nekonečné neomezené vnímání a v takové míře ho vnímáme. Dále se budeme věnovat duším, protože v podstatě vše je určeno uvnitř duší.

3) Duše, které dostávají blaho, jež je součástí jeho přání potěšit.

Nekonečno se nazývá nekonečnem, jelikož představuje spojení, existující mezi Adamem a dušemi.

Spojení mezi nimi a Stvořitelem vždy zůstává nekonečným, ale my jej vnímáme v takové míře, v jaké nám to dovoluje náš stav (velikost našeho kli). To znamená, že i teď se nacházíme v nekonečném spojení. Vyšší síla, ze své strany, vytvořila jen jeden stav - duše, spojené do jednoho systému, zvaného Adam⁽⁵¹⁾.

Obr. 1.5. Adam - spojení všech vytvořených duší.

Duše, původně vytvořené v takové formě, necítí sebe přebývajícemi v nekonečné realitě, ale začínají cítit sebe po sestupu na tento svět⁽⁵²⁾. Od této chvíle si člověk začíná sám sebe uvědomovat. Po nějaké době po narození na tomto světě najednou začíná chápat, že se v něm nachází, dejme tomu ve věku jednoho, dvou nebo tří let: "Existuji na tomto světě. Jsem já a je svět, mí rodiče, můj pokoj." Z tohoto pocitu začíná náš svět, naše uvědomění.

Kde se doopravdy nacházíme? Doopravdy se nacházíme ve světě Nekonečna. Ovšem to, zda jsme schopni si jej představit, závisí na velikosti našich kelim⁽⁵³⁾, které se rozvíjí z nuly a postupně dojdou k objevení materiálu. V danou chvíli nám odhalují minimální část materiálu - naše přání dostávat.

To znamená, že já vnímám ve svých kelim stejnou nekonečnou realitu, ale příliš malou, zkrácenou, omezenou. Pak rozvíjím smyslové orgány díky vlastnostem, které jsou ve mně a využívám to, co mi nabízí mé okolí - rodiče, mateřská školka, škola, knihy, studium: objevuji své nástroje vnímání.

⁽⁵¹⁾ Adam = Adam Rišon - souhrn všech stvořených duší, spojení mezi nimi je založeno na vzájemném dávání.

⁽⁵²⁾ Tento svět - absolutní egoismus, který není schopen dostat světlo (potěšení) do sebe, proto jej vnímáme jako nicotu (utrpení). Tento stav je následek pocitu odtržení od všeobecné duše (Adama).

⁽⁵³⁾ Kelim - mn.č. od "kli" = přání= nástroje vnímání, které se objevují v důsledku obdržené zkušenosti.

Do jaké míry je objevuji? Do nějaké hranice, určené mými vnitřními schopnostmi a okolím, které mi je pomáhá rozvíjet. To znamená, že namísto původního pochopení na nulové úrovni, při kterém doopravdy si sám sebe neuvědomuji, začínám si sebe uvědomovat a v průběhu života rozvíjím své poznání až do nějaké určité míry. Takové vnímání nazývám "tento svět", můj svět, náš svět, svět, ve kterém teď žijeme a cítíme sebe.

Obr. 1.6. Poznání skutečnosti.

Ovšem i toto vnímání je omezeno, je jen fragmentem světa Nekonečna. Vždy pociťuji nekonečno. Otázka je jen v tom, v jakých kelim jej cítím, jak jasně, jak hluboko chápu? To závisí na parametrech mého vnímání.

Vnímání a geny, to je to, s čím se narodíme a co jsme obdrželi od okolí, pomáhají nám si uvědomit nekonečno jen v tom malém obsahu, který nazýváme tento svět. Nacházíme se ve stavu spojení se všemi tvory, kterým říkáme lidé. Lidé cítí tuto realitu ve stejné formě, mají identické smyslové orgány. Vnímáme se navzájem a společně si uvědomujeme nekonečno a sebe sama v takové míře, kterou nazýváme "tento svět".

Jestli má člověk přání, pak existuje možnost postupovat v rozvoji. K našemu životu, k objevení tohoto světa máme přání, získáváme ho v ten moment, kdy cítíme sebe narozené v tělech. Pak, během určité etapy, získáváme ještě jedno přání. Ono vyžaduje vědomého rozvoje s pomocí malé tečky, osobních počátečních podmínek a spolupůsobení okolí.

Pokud rozvíjím své duchovní vlastnosti (duchovními vlastnostmi se myslí vlastnosti, které se nachází za pozemskými hranicemi, hranicemi tělesných smyslových orgánů, které jsme dostali po narození) s pomocí správného okolí, cíleného právě na jejich rozvoj (stejně, jako jsem rozvíjel vrozené přání díky rodině, školce, škole), pak dosáhnu vnímání duchovního světa. To znamená, že nutnou podmínkou pro dosažení tohoto výsledku je správné okolí a rozvoj tečky v srdci.

V tomto směru se mohou postupovat po pěti úrovních ⁽⁵⁴⁾, dokud nedosáhnu nekonečného vnímání. Pak objevím, že doopravdy nemám jinou realitu, vždy jsem byl ve světě Nekonečna a světy neexistují. Světy jsou skrytí stavu, ve kterém se neustále nacházím. Mohu přebývat ve větší nebo menší míře skrytí nekonečna, ale mohu být skrytý natolik, že vůbec necítím, kdo jsem (jako když jsem se nevnímal hned po narození).

"Já" a svět se objevují společně. Já poznávám svět díky svým pocitům, svému vnímání. Následně nejde o to, abych změnil něco zvenčí, ale o to uvidět skrytí, clony, které přede mnou skrývají opravdový stav, ve kterém se nacházím. Zejména s těmito skrytími, s těmito světy pracujeme ⁽⁵⁵⁾. Potřebuji jen ze sebe sundat skrytí, ze svých smyslových orgánů, ze svého rozumu a pak objevím, že existují v jiném světě.

⁽⁵⁴⁾ Pět úrovní - světy Asija, Jecira, Berija, Acilut, Adam Kadmon

1.3. Jak měníme svět

Během procesu zlepšování ⁽⁵⁶⁾ našeho vnímání objevujeme hlubší materiály stvoření, dodatečné síly, působící v Přírodě. S transformací nástrojů vnímání se mění naše pojetí času, pohybu, prostoru. Mění se vše. Najednou začínáme cítit, jak se naše smysly, naše vnitřní definice, změnily.

Proto věda, rozkrývající naše kli ⁽⁵⁷⁾ do takové míry, že začínáme pociťovat sebe jako v jiném světě, se nazývá učením vnímání reality. Když člověk vnímá realitu na vyšších duchovních stupních, začíná mu být jasno, že je ve stavu, kdy může regulovat tento proces. To znamená, že může uzavřít sebe před vnímáním tak, že bude schopen vyzkoušet: vnímání kojence, dospělého člověka, opravdového kabalisty, nekonečna, bez jakéhokoliv omezení v pocitech. Dokáže se nacházet v takovém stavu skrytí, že bude schopný sestoupit do stavu, ve kterém jakoby neexistuje. Potom na sobě samém pochopí, co znamená "neexistovat". "Neexistovat" znamená nic necítit.

Dá se to přirovnat ke stavu kojence: jeho pocity jsou absolutně nerozvinuté, nic neví o sobě, nemůže rozlišovat, zda něco cítí nebo ne, existuje-li vůbec nebo neexistuje. To samé je možné říct o živočiších, rostlinách a neživé materii.

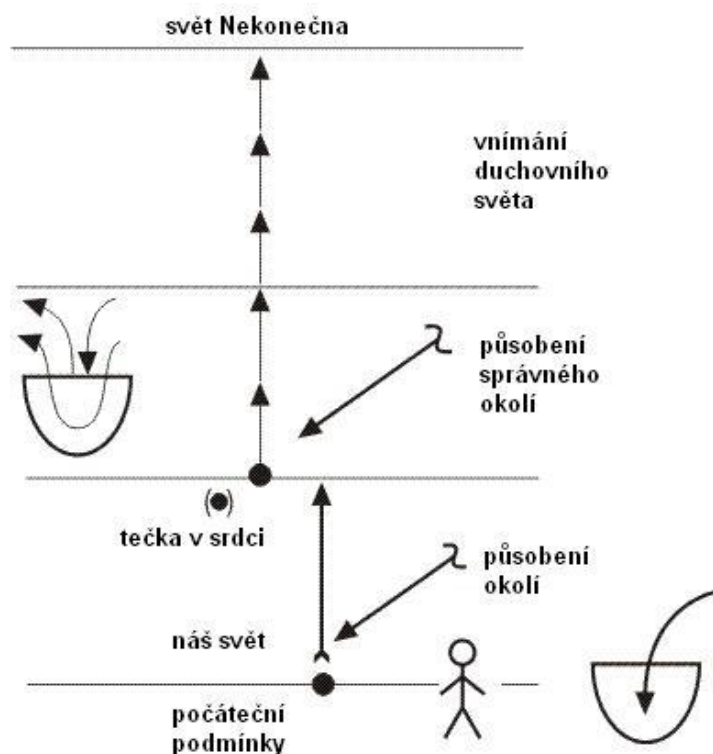
Člověk, postupující na úroveň neomezeného vnímání, který začíná (v menší či větší míře) za hranicemi tohoto světa, v duchovních světech, se odlišuje schopností vidět sebe ze strany. Během poznávání tohoto světa využíval svá přání pro přijetí takovým způsobem, že se snažil vsáknout do nich maximum možného. Ovšem v tomto případě je vnímání velice omezeno z důvodu toho, že jakékoliv naplnění, spadající do přání, jej okamžitě anuluje. Uvnitř přání prostě není možné dosáhnout více než dostat základní množství vnímání a minimální pocit reality.

Co se týče tečky v srdci, člověk ji rozvíjí v jiném vnímání: s cílem dávat, vytvořit spojení s jinými lidmi. V tomto případě začíná cítit svůj život a realitu okolí, ne jen sebe sama. Přes něj začíná neustále protékat duchovní informace, a proto pocit reality nemizí.

⁽⁵⁵⁾ Pracujeme = rozvíjíme se = měníme vnímání.

⁽⁵⁶⁾ Zlepšení (vnímání) - změna sebe v souladu s měřítkem, s vlastnostmi světa Nekonečna.

⁽⁵⁷⁾ Kli - napravené, příhodné pro dostávání světa (potěšení), přání.

Obr. 1.7. Zvedání se po stupních vnímání, počínaje naším světem až do světa Nekonečna.

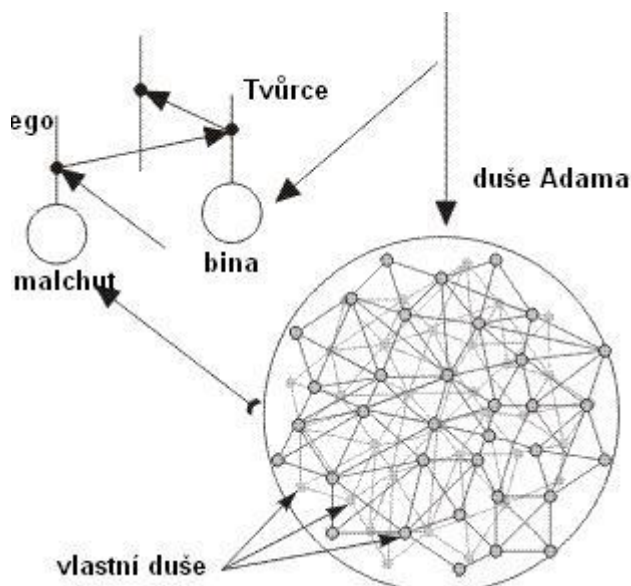
Poté může člověk upravovat svou cestu, napravovat sebe: "Kdo "Jsem", co je to svět, jak jej vnímám zvenku?" Vidí sebe ze strany.

Kelím člověka se stává jemu vlastní, začíná napravovat sebe takovým způsobem, jako kdyby zároveň byl kojeneček a v tu samou chvíli měl vládu nad tímto kojencem jako dospělý člověk. Cítí sebe tak, jako kdyby mu do rukou byly dány dvě síly: jedna z materiálního světa, druhá z duchovního od malchut ⁽⁵⁸⁾ a od biny ⁽⁵⁹⁾.

Jakmile člověk vidí sebe a svět ze strany, může sebe napravit tak, aby využil svou vládu nad sebou. Proto kabalisté nám mohou vyprávět, že sebe vidí vně těla, vně kli, ze strany Stvořitele. Člověk, nacházející se výhradně uvnitř svého materiálu, zvaného malchut, uvnitř přání mít potěšení, je ohraničen ve svých pocitech možnostmi pěti smyslů. Proto není schopen vyjít z rámců vnímání a uvidět sebe ze strany.

⁽⁵⁸⁾ Malchut - záměr dostávat, těšit se. To je náš kořen.

⁽⁵⁹⁾ Bina - schopnost světla, ve kterém pociťujeme radost z pocitu dávání.

Obr. 1.8. Schéma stvoření duchovního kli. Součet schopností biny (Stvořitele) a malchut (stvoření) vytvořené člověkem s pomoci tohoto součtu správného vnímání reality (střední čára na obr.)

Malchut jsou duše a bina je síla Stvořitele, schopnost dávat. Díky oběma silám, přičítaje jednu k druhé, člověk samostatně formuje sebe a své vnímání reality. Díky tomu se stává nezávislým na malchut a bině, těchto Stvořitelem vytvořených silách. Člověk není materií, ale společné vnímání, které se vytváří mezi dostávajícím a dávajícím, něco takového, co vytváříme uvnitř sebe sama.

Jestli chci dosáhnout duchovní pocit, musím vnímat něco, co se nachází za hranicemi mého kli: ne uvnitř kli, ale za jeho hranicemi. To je možné jen v tom případě, jestli ke svému kli připojím kli jiného člověka. Když nebudeme brát v úvahu jiné kelim, vně mého kli se nachází jen světlo nekonečna ⁽⁶⁰⁾, který nevnímám. Abych jej mohl vnímat, musím mít nějaký základ, na který bude působit síla ⁽⁶¹⁾. Nemohu vnímat sílu bez působení. Tato síla působí buď na mě, nebo na jiné. Proto výraz "vně mého kli" znamená působení této síly na jiné lidi.

Jak to udělat? Naše práce je v tom, abychom se spojili, vytvořili společenství duší. Čím pevnější bude spojení, tím bližší se mi stanou ostatní duše: ony vytváří kli, které se nachází jako by mimo mě. Po jejich připojení ke mně, začínám cítit to, co se děje v nich. Procesy, které v nich probíhají, cítím v síle biny a jejich přání, které k sobě připojuji, jsou vzájemně se doplňující síly malchut.

Takovým způsobem jediné, co mám, je malá tečka, ve které cítím tento svět. Celý duchovní svět dostávám ve svém vnímání v jiných duších, rozvíjím ve vztahu k nim sílu biny. Abych rozvinul ve vztahu k nim dávání, sílu biny, potřebuji okolní světlo⁽⁶²⁾, potřebuji, aby seshora přišla síla a dala mi možnost chovat se k ostatním dáváním. Tuto sílu dostáváme díky studiu kabalistických zdrojů: v nich se mluví o tom, jakým způsobem se spojit s ostatními, jak funguje systém, kdy se jeho části navzájem spojí.

⁽⁶⁰⁾ Světlo Nekonečna - světlo (naplnění), sestupující z podstaty Stvořitele, vnímané námi jako Stvořitel. Toto světlo, Vyšší mysl, úmysl, v sobě zahrnuje veškeré stvoření - od začátku až do jeho konečného stavu (pocit dokonalosti člověka, úplné spojení se Stvořitelem).

⁽⁶¹⁾ Síla - má se na mysli síla světla, potěšení, dávání.

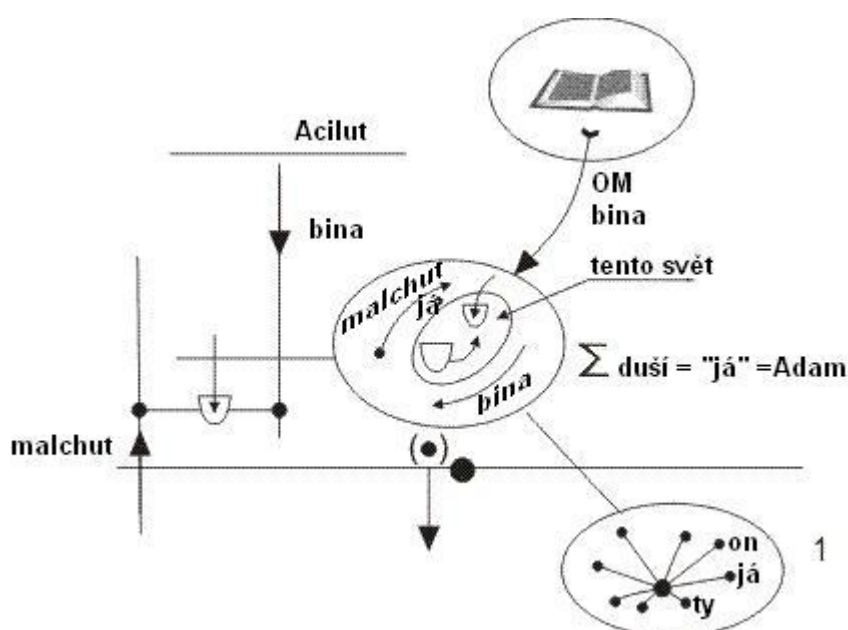
⁽⁶²⁾ Okolní světlo - světlo, které se zatím nachází vně kli, ale svým tlakem, cílevědomým působením nutí kli ke změně, k dokonalosti.

V kabale se neučí naše nynější situace, ale stav spojení, ve kterém se celé lidstvo nachází ve světě Acilut.

Zatím co studuji toto spojení a upínám se ke světu Acilut, ze světa Nekonečna (kde se už všichni nacházíme, ale nevidíme to) ke mně přichází okolní světlo v podobě nevelkého záření, dávajícího mi sílu biny. V tomto případě doopravdy dostávám možnost chovat se k ostatním duším s dáváním a připojit k sobě všechny nedostatky jejich naplnění, veškerý jejich malchut. Ukazuje se, že je ve mně síla biny, dostávání seshora a od všech ostatních duší dostávám sílu malchut a tím v sobě spojuji binu a malchut. Sílu biny dostáváme seshora, od Stvořitele a sílu malchut zezdola, od stvoření. Ovšem síla malchut je v nás vytvořena Stvořitelem. Podle míry dostávání síly biny a síly malchut a cestou jejich správného spojení vytvářím své duchovní kli. To, co chápu uvnitř kli, se nazývá duchovní svět. Uvnitř své tečky v srdci nikdy nepochopím nic kromě pocitu tohoto světa.

Svět Nekonečna pochopím jen v tom případě, kdy zvětším svou tečku a vytvořím nad ni správný vztah k ostatním duším kvůli spojení, kvůli tomu, abych se sám stal celým součtem duší, Adamem⁽⁶³⁾.

Aby se stal Adamem a připojil k sobě všechny ostatní duše, každý člověk musí pro sebe vytvořit takový systém. To je v podstatě i život v napraveném těle. Ve správném systému je každá buňka spojena se všemi ostatními a obsluhuje je: dostává, dává a tak existuje.

Obr. 1.9. Vytvoření a rozvoj duchovního kli. Vysvětlení v textu.

Takže, u nikoho nic nekradu. Naopak, připojuji k sobě ostatní, vytvářím v sobě větší kli a toto kli jsem Já. Tvé velké kli, vytvořené z tvého vztahu jsi Ty. Každý člověk vytváří ze sebe dokonalý systém, nazývaný Adam.

Ukazuje se, že systém Adam se vytváří v každém člověku, v každé duši, odpojené od ostatních v momentu rozbití⁽⁶⁴⁾ - Teď si představte, jak ohromný svět se v nás hromadí, jakou sílu záření přitáhne každý z nás!

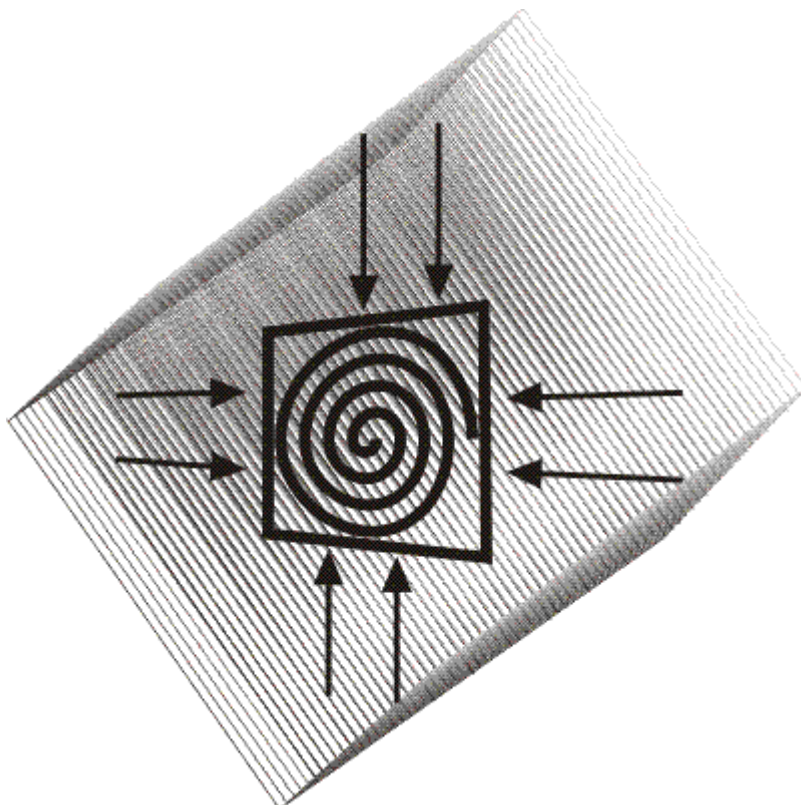
⁽⁶³⁾ Adam = Adam Rišon - jediná duše vytvořená Stvořitelem, sestávající z části (vlastních duší), obsahující v sobě všechny ostatní části.

⁽⁶⁴⁾ Rozbíjení - zmizení spojovací clony (záměru dávat) mezi různými schopnostmi přání. Změna altruistického působení na opačné, egoistické.

Zvětšujeme svět Nekonečna, původně vytvořený, znásobujeme naše pocity přebývání v něm do nekonečna. **Proto se takové vnímání nazývá nekonečno.**

Jsem jen krabice, která obsahuje pět vstupů. To, jak si začínám uvědomovat informace, které z nich přichází, suma všech mých vjemů se nazývá mým světem. Vně této krabice existuje jen svět, neměně přebývajícím v absolutním klidu. Všechny změny probíhají ve mně.

Existuji v neustálém silovém poli. Proto se říká, že Stvořitel je "Dobrý a Vytvářející dobro celým svým výtvořem, pro všechny špatné i dobré". Nemění se. Co se mění? Probíhá má osobní vnitřní změna. Existuji v tomto poli, uvnitř kterého na mě působí tlak Stvořitele, "Dobrého a Vytvářejícího dobro". Jakákoliv působení jsou mou vnitřní prací na rozvoji mého přání. Když se toto přání mění, cítím se jako pozměněný. Výhradně na tom závisí mé vnímání.

Obr. 1.10. Rozvoj přání pod působením duchovního pole. Čáry ze čtyř stran označují působení Stvořitele na člověka.

Ted' také cítím sebe přebývajícího v nějaké realitě, vidím tento svět, lidi, žijící v něm, to vše je součtem mých vnitřních stavu, tak cítím nekonečno. Jestli se mé vnitřní kelim mění, uvidím nekonečno, tu samou stálou sílu, v jiné formě. **Změna probíhá jen uvnitř člověka, vně se nic nemění.**

Zobecněně lze říct, že realita v našem vnímání neexistuje. Je nekonečno, jediná síla, jediné pole a my jsme ve stavu, kdy od toho přijímáme a nazýváme to svým světem. Kdybychom měli jiné vlastnosti, neviděli bychom tady lidi, ale viděli bychom jiné síly a jinak bychom to vnímali. Vše to závisí na našich vnitřních vlastnostech.

1.4. Kabala - učení o vnímání reality.

Kabala - to je učení o vnímání ("kabala" v překladu z hebrejštiny znamená "dostávání", "vnímání"), o tom, jak vnímám realitu. Kabala dává porozumět, že je třeba zastavit se a popřemýšlet ne o světě, který nás obklopuje, ale o sobě samých. Jestli sebe změníme, okolní svět bude také vypadat jinak, uvidíme ho jinak.

Vidím, že je svět průhledný, že procházím skrze něho, nejsou v něm stěny a překrady. Vnímám jej rozděleným proto, že tak jsou vytvořeny mé smyslové orgány. Kdyby byly vytvořeny jinak, procházel bych skrze stěny jako rentgenové záření. Ovšem mé smyslové orgány jsou vytvořené takovým způsobem, že mi jeden materiál připadá tvrdým, druhý tekutým a třetí plynným. Takto vše vnímám.

Proto je nejdůležitější vědět, jak můžeme změnit naše vnímání a nejen změnit, ale dosáhnout stavu, při kterém uvidíme namísto tohoto světa opravdový obraz, zvaný svět Nekonečna. Nekonečno znamená absenci hranic pochopení, odstranění meze porozumění, hloubku vnímané reality. Pak objevíme jedinou sílu. Nevidíme nuance, neodlišujeme červenou a bílou, necítíme sladké ani hořké, ani tlak, ani vakuum, žádné objekty, žádné jiné síly. Všechny síly a všechny zákony se spojují v jednom poli, zvaném svět nekonečna.

Jak si sebe představuji a jaká je tato realita? To je realita nejvyššího duchovního vnímání. Co se děje s mým tělem? Začínám cítit, že těla neexistují, že ono je jen dojem sebe sama. Podobným způsobem se mění i veškerá skutečnost. Začínám chápat, že moje představy o vlastním narození a životě v nějakém světě, v nějakém okolí na Zemi, ve vesmíru, nejsou ničím jiným než vnitřním. Obsah těchto představ se určuje specifikem mých nástrojů vnímání. Takovým způsobem člověk vystupuje ze své ohraničenosti do nekonečného neomezeného vnímání a objevujeme, že existuje v jiné formě. Toto existování v jiné formě se nazývá duše.

Takže neustále přebýváme v jedné realitě, v poli, nazývaném světem nekonečna nebo Stvořitel. Stvořitel vytvořil každého z nás v podobě tečky, cítící sebe sama. V konečném důsledku existuje jedna síla a v ní je tečka, cítící individualitu, svou vlastní životní sílu. Tato tečka se rozvíjí do té doby, než nezačne vnímat realitu jako nekonečno. Světy, duše a vše, co se nám zdá opravdovým v tomto světě jsou jen dočasné fenomény, jejichž existence v námi vnímaném poli je kvůli nedokonalým způsobům našeho vnímání.

Podle míry zdokonalování kelim se tento svět stává více průhledným a nakonec zmizí. Namísto něho vznikají obrazy, ve velké míře odpovídající, nekonečnu a nazývané duchovní světy: Acija, Jecira, Berija, Acilut, Adam Kadmon a svět nekonečna. Tak se zdokonaluje mé vnímání. Proto Baal Sulam říká, že vše co vnímají duše je určeno jejich vnitřními vlastnostmi. V takové míře, v jaké se mění jejich vlastnosti, se mění i okolní svět.

1.5. Co je to svět

Pojem "svět" má dva významy:

1. "Svět" (olam) znamená ukrytí (alama) světa Nekonečna. Vnímám ne samotné nekonečno, ale jen jeho malý fragment, zvaný duchovní svět nebo tento svět. Takové ohraničení, neúplné vnímání se nazývá světem, z hebrejského slova "skrytí".

2. Slovo svět pochází také ze slova "mizící" (ne elam), protože světy odchází, končí. Když říkáme: "Nacházím se v nějakém světě", znamená to, že zatím přebývám, v souladu s vnímáním svých kelim, ne v nekonečnu, ale v nějakém stádiu omezeného vnímání. Nejomezenější vnímání se nazývá tento svět.

Nekonečno je také druh vnímání. To znamená, že já cítím a vnímám bez jakýchkoliv omezení. Nekonečno je "absence konce", "absence hranic", "absence ohraničení". Naopak, za všemi přehradami všech vzdáleností vnímám nekonečným zrakem, nekonečným sluchem, nekonečným pocitem ve všech směrech. Nekonečno neznámá absenci chápání a orientace. Naopak, chápu a cítím vše v neomezené jasné formě.

Musím rozvíjet kelim (přání, nástroje vnímání), které mám a hlavně: zrak, sluch, hmat, čich, chuť. Musím do takové míry rozvinout škálu možností těchto pěti kelim, aby se staly mými duchovními smysly, zvanými keter, chochma, bina, ZA a malchut ⁽⁶⁵⁾.

Rozdíl mezi materiálním a duchovním vnímáním je v tom, že v nohách duchovních kelim začínám poznávat svět mimo sebe, z vnějšku, prostřednictvím dalších duší. Proto se nové kelim nejmenují oči, uši, nos nebo jazyk, ale nazývají se keter, chochma, bina, ZA a malchut. Začínaje je zdokonalovat pozvedávám tyto kelim po stupních světů.

Hranice mezi světem materiálním a duchovním vede prvním, nejnižším stupněm, světem Asija. Pak následují světy Jecira, Berija, Acilut, Adam Kadmon a Nekonečno. Zvedaje se přes pět světů, zvedám svou citlivost a dostávám možnost vnímat nekonečný neomezený obraz vesmíru. Do všech mých kelim (keter, chochma, bina, ZA a malchut) začíná stvůřitel vstupovat bez jakéhokoliv omezení. Pro to, aby bylo vnímáno světlo, se samotné kelim začínají podobat světlu. To nazýváme "neomezeným vnímáním".

1.6. Zákon podobnosti vlastností.

Existuji já a to, co poznávám. Abych měl možnost něco vnímat, mé smysly musí být analogické tomu, co vnímám. Stejně tak, naše schopnost vnímat duchovní svět se určuje stupněm naší podobnosti světlu.

Zejména proto musíme získat vlastnost biny ⁽⁶⁶⁾, vlastnost světla. Tu získáme ve spojení s ostatními dušemi: jestli k sobě připojím všechny ostatní duše, uvnitř se k nim začínám chovat stejně, jak se k nim chová Stvořitel. Takovým způsobem získávám vlastnost biny a podobám se světlu. Když dosáhnu vztahu k ostatním duším, stejně jako se k nim chová Stvořitel, získávám s ním analogické vlastnosti, začínám existovat v neomezené realitě a stávám se jediným

⁽⁶⁵⁾ Keter, chochma, bina, ZA a malchut - pět částí přání, ve kterých stvoření cítí Stvořitele. Keter - dávání jak v myslí, tak v činech. Chochma - ještě neuvědomělé, nesamostatné přání naplnit se, ve kterém dominuje jej utvářející světlo. Bina - přání dávat. Zeir anpin (ZA) - úroveň, na které stvoření začíná využívat princip "dostávání kvůli dávání", to znamená, že využívá přání dostávat, těšit se kvůli Stvořiteli. Malchut - ukončené, samostatné stvoření, které samo chce dostávat a cítit se jako přijímající.

⁽⁶⁶⁾ Vlastnost biny - vlastnost světla, ve kterém cítíme potěšení z pocitu odevzdání, podobnosti Stvořiteli. Toto potěšení se nazývá or chasadim.

celkem se Stvořitelem. Nic se nemění kromě mě samotného, ale tato změna úplně mění mé vnímání.

Svět, to je to, co cítím uvnitř svých kelim. Jestli měním kelim, cítím jiný svět. V našem světě mohu cítit sebe víceméně zdravým nebo bodrým, jednoduchou změnou své nálady. V tomto případě pozoruji, že se svět také jakoby změnil. Prožívám v něm jiné vjemy, vnímám věci jiným způsobem. Ovšem mé vnímání je ohraničeno těmi samými kelim (vnímám vše uvnitř svého kli). Jestli vycházím ze

svého kli a začínám chytat vnější vjemy, prostřednictvím ostatních duší, stejně, jako to dělá Stvořitel, získávám vnímání neomezené mými vlastnostmi.

Takový způsob vnímání se dosahuje zkušeností, praktikou. Je nutné prostě pracovat se sebou a svými kelim: začínat cítit jejich ohraničenost a chápat, nakolik opravdová realita nesouhlasí s tou, kterou vidíme. Je třeba vstřebat, že my vnímáme vše opačným způsobem.

"Opačným způsobem" neznámá, že teď vidíme objekty převrácené a pak náš mozek opravuje zobrazení. Vnímáme vše opačným způsobem všemi smysly ve všech rozměrech.

Vše, co vidím uvnitř sebe, ve všech subjektivních definicích, je opačné oproti tomu, co začínám vidět, tím že vycházím za hranice svých možností. Proto Baal Sulam píše, že člověk, vycházející za tyto hranice, říká: "Uviděl jsem opačný svět." Začněte vnímat realitu, vycházejte výhradně z tohoto obrazu. Oproti "babiččiným pohádkám" nebo historek o čertech, duších a okřídlených andělech, takové vnímání vám dá vysvětlení všeho dějícího se a přivede ke správnému stavu. Uvidíte, že není nic, krom jedině síly a lidského vnímání zevnitř této síly. Nic, krom toho!

Najednou začneš chápat, co je život a smrt, kdy člověk, nacházející se vedle tebe, umírá a kdy ještě žije. Proč vidíš věci v takové nebo oné formě, díky čemu se mění ve tvých očích, proč je něco špatné a něco dobré. Mění se ne věci, mění se ten, kdo vnímá.

Tato nová zkušenost se hodně liší od našeho obyčejného vnímání. Zpočátku to vnáší chaos, ale následně začínáš cítit opravdový obraz a vidět za ním síly, přivádějící ho k činnosti. Začínáš chápat, že ty maluješ ten obraz, že doopravdy ty jsi režisérem před tebou běžícího filmu, že ty jej teď vytváříš. Jestli přesměruješ své síly a změníš vlastní vnímání, změní se i tento film. To znamená, že člověk začíná měnit svět díky tomu, že vládne nad svými silami a tím přináší změny do svých pocitů.

1.7. Otázky a odpovědi

Otázka: Kabala sleduje různé způsoby vnímání reality?

Vnímání reality nemá přímý vztah s daným učením. To je druhořadý faktor. Při nápravě ⁽⁶⁷⁾ napřed otevíráme nové pocity, nový obraz, nový pohled a následně vytváříme realitu, ve které jsme předtím existovali.

Člověk není schopný si uvědomit svůj probíhající stav. Je třeba se pozvednout na vyšší úroveň, abychom z té úrovně mohli zkoumat úroveň nacházející se pod ní. Proč úspěšně zkoumáme neživou, rostlinnou a živočišnou přírodu, ale chybujeme v tom, co se týče člověka? To se děje proto, že kvůli řešení lidských problémů se musíme pozvednout nad úroveň "člověk" ⁽⁶⁸⁾.

Začínaje s pomoci studia kabaly pociťovat vyšší stav, oceňujeme stav předešlý. Takovým způsobem probíhá náš postup. Nestudujeme principy vnímání a vidění reality, nehledáme možnosti ještě hlouběji proniknout do jejích tajů, jak to dělají vědci.

U kabalistů se to děje jinak. Pronikají do podstaty daného stavu na úrovni pocitů, zkoumají a prožívají jej, odkrývají předešlý a také zčásti probíhající stav. Kabalisté vždy zprvu vychází na vyšší stupeň a z něj sledují ten nižší.

Například nezjistím, že začínám být dítětem, dokud jím jsem. Je třeba dospět, abych pochopil, co bylo mým dětstvím. To se děje v jakékoliv etapě. Člověk prožívající jakýkoliv stav ho nemůže celý obsáhnout, pokud se nachází uvnitř něho.

Kabala nezkoumá realitu, přecházejí od úzké škály vnímání k širší, jak to dělají vědci. Kabalisté si vůbec nemyslí, že je to možné, jelikož se při tom zkoumá jen materie. Musíme osobně prožít a pocítit každý stav. Správně studovat realitu je možné jen pozvednutím na úroveň sil, působících nad materiálem. Když začínáme cítit tyto síly, tak je začínáme i ovládat. Nacházíme se na jejich úrovni a následně chápeme, co se děje. To je náš život, naše životní síla. Nevnímáme je rozumem, jsou v našich zážitcích.

S pomoci vnějšího rozumu, pouze mentálním vnímáním nedokážeme zkoumat realitu na vyšší úrovni, než je ta, na které pracují přírodovědci. Abychom přešli k vyšší realitě, je třeba proniknout do ní smyslovými orgány. Vědecké přístroje, ať už by byli na nejvyšší technické úrovni, tady nepomůžou.

Je možné samozřejmě si představit vyšší realitu, na první pohled opačnou, než je ta naše, ve které vše směřuje k dávání. Je možné si představit, že nad naší egoistickou přirozeností všechno pracuje v jediném spojení. Vědci už vyřkli předpoklad, že nejspíš je za vším tím jediná myšlenka a láska. Tato idea u nich vznikla proto, že objevili: vše spojené, všechny části reality spojené v jedno, a tím vytvářející obecný mechanismus nacházející se v harmonii. Každá spolupracuje a pomáhá jiné, je důležitým elementem systému a všechny se starají o ostatní, jako buňky jednoho těla.

Toto chápání přivádí vědce k předpokladu, že evidentně celou realitu obklopuje obecný zákon, zákon lásky. Jestli by v něm fungovaly opačné síly, nemohla by udržovat svou existenci a rozvíjet se. Takzvané antagonistické síly jsou potřebné jen proto, aby formovaly systémy od stavu ke stavu: vždyť vždy odmítáme horší stavy kvůli lepším. Proto se nám síly rozvoje zdají antagonistické.

Vezmeme například dýchání. Vdechujeme a vydechujeme vzduch, plíce se rozšiřují a opět smršťují. Ovšem síly, působící v tomto procesu, je třeba zkoumat ne jako opačné, ale jako pomáhající si navzájem a působící na základě vzájemné lásky.

Vědci se dozvídají o tomto vztahu, když objevují, nakolik je vše v přírodě spojené v krásnou jednotu. Ovšem sami nevychází na tu úroveň, aby žili touto přírodou. Kdyby mohli změnit svou povahu v souladu s vlastními očekáváními, tak by objevili, že za temnou matérii a mizejícími částicemi, představujícími namísto sebe jen nevědomé a nezachytitelné vlny, se skrývá jiná realita. Pocítili by ji stejně, jako my cítíme realitu pevných těl. Vnímali by síly, ze vzájemných spojení a principy interakce. Ovšem pro to je třeba určité vidění, podobenství, pocit na úrovni těchto sil.

Například, při zapnutí světla v pokoji je možné vidět v ni nacházející se předměty, ale nebyly už tam předtím? Prostě byla provedena náprava a teď se objevila možnost je vidět, jelikož proběhla adaptace k novému obrazu reality. Nádobu vnímání byla uvedena do souladu s vnímaným stavem. To samé je i tady: člověk musí sebe vést k souladu s působícími silami. Podobná adaptace je metodikou kabaly.

⁽⁶⁷⁾ Náprava - změna záměru těšit se kvůli sobě na záměr těšit se proto, že si to přeje Stvořitel (vyšší síla).

⁽⁶⁸⁾ úroveň "člověk" - čtvrtý stupeň rozvoje přání po potěšení, který vytváří možnost cítit někoho, nacházejícího vně něho (bližního), v důsledku čehož se "člověk" stává vlastníkem svobodné volby, to znamená, že má možnost pozvednout se nad svou podstatu, poznat podstatu Stvořitele, být mu podobný.

Otázka: Existuje najednou několik realit?

Není žádná jiná realita kromě té, která se nazývá "malchut světa Nekonečna"⁽⁶⁹⁾. Vše ostatní je imaginární realitou, objevující se před vzorem malchut světa Nekonečna stupeň po stupni, pohroužející se do mlhy zatmění citů. Jakoby ztrácí vědomí, vše v menší míře cítí sebe i své naplnění, dokud nedochází do stavu nejnižšího, nejsmutnějšího a nejodtrženějšího od jediné existující reality - nekonečna. Takový stav se nazývá tento svět.

Stav tohoto světa se charakterizuje tím, že malchut nekonečna přebývá tady v podobě lidských duší. Duše cítí odtržené sebe od sebe, tak se jim to zdá, i když doopravdy nic podobného neexistuje. Na základě této reality se lidé musí snažit dosáhnout reality nekonečného světa.

Každý okamžik života se v člověku probouzí "rešimot"⁽⁷⁰⁾. Rešimo zahrnuje probíhající stav a částečně stav vyšší, to znamená budoucnost. Jestli správně realizují rešimo, zvedám se na následující stupeň. To probíhá na úkor toho, že snažení k Vyššímu⁽⁷¹⁾ objevuje ve mně nová přání. Pak jsem poctěn jejich nápravou a vzestupem.

Takovým způsobem se přede mnou nikdy neotvírá velké množství možností. V každý moment života mám pouze jedno rešimo. Mohu jej buď realizovat, nebo nerealizovat. V druhém případě se realizuje v nějaké jiné formě - prostřednictvím utrpení nebo následkem Vyššího světla⁽⁷²⁾.

Jeden rešimo se ve mně neustále mění na druhý, podobně jako řetězová reakce. V souladu s úrovní mého přání účastnit se procesu svého rozvoje, procesu otevírání nových rešimot, tím začínám

cílevědomě přistupovat k životu, snažím se najít opravdovou realitu, získávám prostředky pro její dosažení atd.

Otázka: Náš svět - představa nebo realita?

Říkáme, že náš svět je představou. Vždy vycházíme z úrovně myšlenek a úrovně chápání každého člověka. Jestli člověk chápe realitu jako skutečnost, je taková, jestli ji pokládá za imaginární, znamená to, že je imaginární. Určuje to právě sám člověk a ne někdo ze strany. Jestli lidé, kterým naše realita připadá fiktivní, ale pracují s ní, i když chápou, že řeč je o jedné z etap, kterou člověk musí projít.

⁽⁶⁹⁾ Malchut světa Nekonečna - stav malchut (přání dostávat, stvoření), neomezeně, bez veškerých hranic naplnivší sebe. Tento "malchut světa Nekonečna" je "světem Nekonečna" nebo "Nekonečno".

⁽⁷⁰⁾ Rešimo, mn.č. "rešimot" - "duchovní gen", "zápis" duchovní (neobalené do žádného vnějšího obalu) informace o určitém stavu.

⁽⁷¹⁾ Vyšší – můj budoucí dokonalejší stav, Stvořitel.

⁽⁷²⁾ Vyšší světlo - pocit přítomnosti Stvořitele; určitý druh svitu seshora, kladná vnější energetická pole.

Stejně tak se nesnažíme brát dítěti fantazie: ty jsou součástí vnímání jeho světa. Dětem jsou vlastní určité chyby ve vidění světa: dítě se bojí, že za dveřmi je medvěd, vymýšlí si různé postavy, žijící v jeho světě. My, ze své strany, se snažíme nenarušovat bez nutnosti svět dítěte, jelikož víme, že pro ten stupeň rozvoje, na kterém se nachází, je to naprosto normální.

Podobným způsobem člověk, který přešel z jedné reality do druhé, vnímá předchozí realitu jako fiktivní. Ona je taková právě pro něho, ale ne pro ty, kdo se pořád nachází na předešlém stupni. Pro ně to je možná jediná realita, jelikož se ještě nikdy nepozvedli ze svého stupně vnímání na stupeň vyšší.

Člověk, který neprošel machsom ⁽⁷³⁾, nevidí, že za tímto světem stojí síly, kreslící v něm probíhající obraz reality tak, jako neviditelné elektrické síly vykreslují obraz na obrazovce počítače. Zadáváme v nastavení 16 miliónů barev, vytváříme chtěné rozlišení a kocháme se krásným zobrazením, ale vždyť je to jen a pouze kombinace elektrických sil. Ovšem podívejte se, co nám dovolují dělat: můžeme přeposílat tato zobrazení, uchovávat a zpracovávat.

V tomto světě také vidíme obraz, jen ne na obrazovce, ale ve svém vnímání. Za tímto obrazem stojí síly, které ho vykreslují. Ten, kdo se pozvedá na jejich úroveň, chápe, nakolik jsou tyto síly reálné a obraz imaginární. Zobrazení se vykresluje pokaždé jinak, ovšem síly zůstávají pořád stejné, jen jejich interakce se rozděluje na úrovně. Řeč je o duchovních stupních, po kterých se člověk přibližuje k pravdě, čím dál více chápe spojení těchto sil, dokud nedochází do takového spojení, které se nazývá nekonečno. Při tom člověk chápe, že všechny předešlé etapy a prvotní pochopení byly jen imaginárními.

Je reálný obraz na obrazovce počítače? Vůbec, co znamená "reálný" a "fiktivní"? Kdybych měl jiné smysly, nevnímá bych ho, pro mne by tyto detaily neexistovaly. Takže, první axiom říká, že jde o vnímání člověka, ale bez člověka nejsou nástroje vnímání - kdo se pak tedy dívá na realitu, kdo vnímá, kdo určuje, kdo ji přijímá? Proto musíme neustále zůstávat důslednými a nevycházet za hranice vnímání chápajícího.

Otázka: Zůstanou světy, až se celé lidstvo napraví?

Ne, nezůstanou. Protože tyto světy jsou omezením světla Stvořitele při jeho sestoupení k nám. Zvedaje se ke Stvořiteli, zvedáme se i nad tyto světy. Zůstávají pod námi, my je necítíme, pozvedáme se nad ně. Proto vzhledem k nám absolutně mizí.

Otázka: Co je to duše?

Duše je ještě jeden smyslový orgán, který člověk musí zformovat ze svého prvotního snažení k něčemu Vyššímu, ke svému kořenu. Během procesu jejího rozvoje člověk začíná uvnitř rozšiřující se tečky cítit doplňující, dříve skrytou oblast vesmíru.

Otázka: Co určuje rozdíl mezi duchovními stupni a světy?

Z kabalistických zdrojů zjišťujeme, že stvoření má velké množství stavů. Nejvyšší z nich je svět Nekonečna, pak probíhá sestoupení po stupních světa až do našeho světa. Rozdíl mezi stupni není v samotných detailech stvoření. Vždyť všechny stupně a celý svět, od tohoto světa do

⁽⁷³⁾ Machsom - hranice mezi duchovním a materiálním světem.

světa Nekonečna - jsou z jedněch a těch samých elementů. Rozdíl je jen materiálu, kterým je přání těšit se. Respektive, rozdíl je ve využívání tohoto materiálu: buď kvůli sobě kvůli miniaturním přáním, nebo kvůli dávání, s altruistickým záměrem v obrovských přáních, směřujících ke stvořiteli.

Záměr ⁽⁷⁴⁾ závisí na člověku a jen on určuje rozdíl mezi všemi stupni a všemi světy, v ostatním jsou absolutně podobné. Všechny stupně a světy jsou jen určité vnímání reality člověkem, to, jak cítí jediný existující stav, svět Nekonečna, podle svého úhlu pohledu, to znamená podle své clony nebo podle síly podmínky o podobnosti vlastností, v míře rovnováhy mezi ním a světem Nekonečna.

Proto, i když říkáme, že duchovní světy se nachází nahore jeden nad druhým, taková posloupnost mate člověka a možná bychom se na to měli dívat jinak: jako kdybychom už přebývali ve světě Nekonečna, jen ho vidíme skrze špatné brýle, cítíme ve svých nespravených smyslech.

V té míře, v jaké se napravujeme, léčíme své smysly, začínáme vidět v tom samém okolním světě čím dál větší hloubku, větší množství spojení mezi jedněmi a těmi samými elementy, dokud nepochopíme, že to vše je opravdu nekonečno, přebývajících v jednotě, pospolu a v podobenství Vyšší síle.

Proto, když kabalisté mluví o "poli, které požehnal Stvořitel" ⁽⁷⁶⁾, mluví právě o tom poli, ve kterém se právě nacházíme. Vše, co před sebou vidím, to je v podstatě to samé pole, ten samý svět. Jestli se k němu budu chovat jako k místu své práce, chápe, že jen na mě, na nápravě mých smyslů závisí, v jakém světě se nacházím, že vidím před sebou i to, co naplňuje můj kelim, pak určitě začnu přebývat v požehnaném stavu. Náprava je ve změně spojení mezi dušemi, v důsledku čehož se člověk rozvíjí a zdokonaluje své nástroje vnímání, takzvané kli Adam Rišon.

Každý člověk musí v sobě rozvíjet takový orgán vnímání. Pokud chápe, že má k dispozici jeho nevelké okolí a pak i celé lidstvo, aby se s ním mohl spojit a vytvořit vztahy, které jsou vlastní napravenému stavu, nachází místo pro požehnaní, místo, "které požehnal Stvořitel".

Ovšem při tom se nic nikam nemusí přesouvat: není vrch ani spodek, není čas ani prostor, vše se nachází před námi. V tomto případě uvidíme: to, co se nám teď zdá jako tento svět, je doopravdy svět Nekonečna.

⁽⁷⁴⁾ Záměr - propočet, motivace s ohledem na svět (potěšení)

⁽⁷⁵⁾ Obrazovka - "síla zkrácení", která se probouzí v tvoření na základě Vyššího světa s cílem nabídnout samopotěšení. Síla překonání, odpor k egoismu (přání dostávat kvůli sobě).

⁽⁷⁶⁾ Psaní, Bytí 27:27

Test

1. Co je materiálem stvoření?

- a. - materie;
- b. - přání dávat;
- c. - přání těšit se!

d. - člověk;

2. Na jaké 3 části se dělí okolní realita z pohledu duchovního chápání?

- a. - Stvořitel, stvoření, světlo
- b. - duše, světlo, Stvořitel;
- c. - světy, člověk, Stvořitel;
- d. - podstata Stvořitele (Acmuta), Nekonečno, duše.

3. Jakým způsobem člověk získává sílu biny?

- a. - Sílu biny dostává člověk od narození;
- b. - Dostává od okolního světla při studiu kabalistických zdrojů!
- c. - Sílu biny dostává člověk s pomocí meditace
- d. - Sílu biny dostává člověk od okolního společenství.

4. V čem je rozdíl mezi materiálním a duchovním světem?

- a. - v úrovni přání;
- b. - v množství vnímaného světla;
- c. - nachází se v různých rozměrech;
- d. - v tom, že v duchovním se vnímání uskutečňuje prostřednictvím jiných duší!

5. Co je to svět?

- a. - svět je fragmentem skutečnosti, který je člověk schopný vnímat v souvislosti s objemem svých kelim!
- b. - živá a neživá materie, která mě obklopuje
- c. - Stvořitel, vytvářející pro mne okolní skutečnost;
- d. - prostředí, ve kterém existuje mé "já".

Doplňující materiál

Vesmír - to je gigantický hologram ⁽⁷⁷⁾

Teorie, které položily základ objevu holografického efektu, byly poprvé rozpracovány v roce 1947 Dennisem Gaborem, který za tento objev dostal Nobelovu cenu. Hologramy představují jev, ve kterém je celek obsažen v každé její části. Vědci přichází k závěru, že realita je v podstatě také hologramem. Na holografickém efektu je založená i práce mozku. Naše myšlenkové procesy mají mnoho společného s nižší úrovní rozvoje vesmíru a skládají se z té samé látky. Mozek, to je hologram, odrážející holografický Vesmír ⁽⁷⁸⁾.

Autory této neobyčejné ideje jsou dva významní myslitelé - fyzik univerzity v Londýně, David Bohm, Einsteinův student a jedna z osobností světové kvantové mechaniky, neurofyziolog Standfordské university Karl Pribram. Náhodou přišli ke svému objevu nezávisle na sobě, pracujíc v různých vědeckých oblastech.

Bohm přišel k závěru o holografické podstatě Vesmíru po několika letech neúspěšných pokusů objasnit všechny procesy a jevy kvantové mechaniky s pomocí tradiční teorie.

Pribram se zajímal o studium lidského mozku a také se přesvědčil o neschopnosti tradičních teorií rozluštit mnohé četné hádanky jeho zařízení. Oba vědce holografický model najednou naplnil určitým smyslem a posloužil jako odpověď na mnohé, předtím nezodpovězené otázky.

⁽⁷⁷⁾ Úryvek z knihy Johna Kehoa "Podvědomí může vše".

⁽⁷⁸⁾ Představa mozku jako hologramu je blízká k teorii asociativního myšlení, jedné z fundamentálních, dávno existující vědecké teorii.

Oba autoři publikovali své objevy na počátku 70. let minulého století. Jejich práce narazila na výraznou reakci ve vědecké sféře, ale bohužel se nedostala mezi širokou veřejnost. Někteří vědci se k tomuto objevu postavili skepticky (ale jaká vědecká teorie se vyhnula podobné reakci?), ovšem mnozí přední vědci světa se přidali na jejich stranu.

Vědec z Cambridge, laureát Nobelovy ceny z fyziky roku 1973, Brian Josephson nazval teorii Bohma a Pribrama "průlomem v chápání podstaty reality". S tímto úhlem pohledu souhlasí i David Peat, fyzik Kanadské královské univerzity a autor knihy "Most mezi materií a mozkiem". Peat potvrzuje, že "naše myšlenkové procesy jsou velice těsně spojené s fyzikálním světem, což mnozí předpokládají".

V roce 1979 Robert G. Jahn, děkan Školy Techniky a Aplikovaných Věd Princetonské univerzity vypracoval program pro studium "role vědomí v určení materiální reality". Po tisících experimentech Jahn a jeho pomocníci publikovali své objevy, když objevili, že mají všechny podklady pro tvrzení: **mozek může mít ihned vliv a má vliv na materiální skutečnost**. V roce 1994 se vědci a pedagogové světa setkali na Princetonské univerzitě, aby prodiskutovali, jak je možné rozvíjet tuto šokující teorii a praktikovat ji v konkrétních oblastech vědy. Tento objev je natolik neobyčejný, že pokusy využít výsledky v praxi jsou spojeny s mnohými pochybnostmi a váháním.

Interakce vědomí a materiálního světa už dnes není něco fantastického: vědomí je energie v její nejdetailejší a nejdynamičtější formě. To pomáhá chápat, proč naše fantazie, vymyšlené obrazy, přání a obavy mají vliv na reálný vývoj a vysvětluje, jak se materializuje obraz, vytvořený mozkiem.

Podobné objevy, týkající se podstaty reality, se mohou stát hybnou silou pro náš další růst a zdokonalování. Když si člověk uvědomuje sebe jako část otevřeného a dynamického Vesmíru a chápe, že jeho mozek hraje rozhodující roli ve vytváření reality, může rozvinout aktivnější a více tvůrčí přístup k životu. Potom nepotřebuje stát na okraji a dívat se na probíhající děj ze strany, nové objevy dovolují pochopit, že okraj není a nikdy nebyl. Vše je založeno na vzájemném působení. Jedno kam jdeme a co děláme, naše myšlenky vytváří obklopující realitu.

Einstein jednou řekl: "Objevení nové teorie je jako výšlap na horu, kdy se tvému pohledu otevírá nové a širší panorama."

Hlava 2. Způsoby vnímání reality

- 2.1. Přístupy k vnímání reality.
- 2.2. Kabalistické metody vnímání reality.
- 2.3. Člověk určuje svůj svět.
- 2.4. Všechny světy se nachází uvnitř člověka
- 2.5. Imaginární svět.
- 2.6. Otázky a odpovědi.
- Závěr.
- Test.
- Doplňující materiál

2.1. Přístupy k vnímání reality.

Zkoumání vnějšího světa jsou zkoncentrovány uvnitř člověka. Cítit něco, nacházející se vně, není člověk schopný. Může jen do nějaké míry rozšířit rozsah svých smyslů, když povýší jejich přírodní možnosti: Pro zesílení zraku využívat mikroskop a teleskop, pro zesílení sluchu hydrofon, atd.

Nehledě na to, že se svět neustále mění, lidské smysly zůstávají neměnnými. Ať už bychom konstruovali jakékoliv přístroje, ať už bychom zjišťovali o svém těle cokoli, jsme schopni registrovat jen naše reakce na něco, co se nachází vně nás. Od konce 20. století vědci začali chápat, že tradiční systém zkoumání přírody se v podstatě vyčerpal. Studuje reakce na z vnějšku přicházející informaci, člověk nemůže dosáhnout kontroly nad realitou a svou existencí.

Přírodní vědy demonstrují, že pro udržení života a dalšího rozvoje se každá buňka nebo celý organismus musí nacházet v rovnováze s okolím. Vnitřní vlastnosti buňky nebo organismu musí být vyvážené s přírodním životním okolím podle principu homeostáze⁽⁷⁹⁾. Jestli se rovnováha nedodrží, organismus zažívá nekomfort, jehož negativním následkem může být smrt.

Znalost zákonů přírody o fungování Vyššího světa⁽⁸⁰⁾ dovoluje lidstvu seznámit se s na nás působícími přírodními silami, o kterých dnes nic nevíme. Jestli s nimi dokážeme vejít do homeostázy, získáme nejlepší formu existence.

Takže, ovládnutí znalostí o vnějším světě v té podobě, v jaké opravdu je, mimo naše smysly, nám dává možnost se mu absolutně podobat a takovým způsobem dosáhnout nejlepšího stavu.

Jedním z nejvýznamnějších způsobů získání informace o duchovním světě je absolutní pochopení času a absolutní znalost všech svých budoucích stavů. V důsledku člověk dostane možnost úplně řídit svůj osud. Moderní věda také začíná poznávat nutnost odchodu za hranice možností pěti smyslů, ovšem nemá metodiku pro podobnou inverzi.

Až do začátku minulého století newtonovské učení formovalo u lidí velice omezený pohled a limitovalo objevení jejich potenciálních možností. V průběhu více než dvou století newtonovský pohled diktoval kritéria přijímání a prožívání reality. Podle tohoto za "normálně fungujícího" se považuje člověk, který je schopný přesně odrážet objektivní vnější svět, popsany Newtonovými zákony. Z tohoto úhlu pohledu, se naše mentální funkce omezují na vnímání informací skrze smysly, jejich uskladnění v našich "mentálních databázích" a následné míchání sensorových ukazatelů s cílem vytvořit něco nového. Jakýkoliv značný odklon od takového vnímání "objektivní reality" by mohl být kvalifikován jako produkt velkého fantazírování nebo rozhození psychiky⁽⁸¹⁾.

⁽⁷⁹⁾ Homeostáze (řec. Hómoios - podobný, stejný a stasis - nehybnost, stav). Souhlasná dynamická nestálost stavu a vlastností vnitřního okolí a stálost základních fyziologických funkcí organismu.

⁽⁸⁰⁾ Vyšší svět = Duchovní svět - existující podle zákonů schopnosti dávání. "Vyšší" říkáme proto, že schopnost dávat je příčinou, kořenem našeho světa, který je jejím následkem, úplně jí řízen.

Ovšem opravdu fantastické objevy v oblasti hmoty, na které bylo minulé století natolik štědré, narušily mnohé navyklé stereotypy. Postupně vědci přišli k závěru, že příroda je pravděpodobný svět a v něm vládne přírodní výběr možností a ne vynucený fatalismus. Podle míry prodlužování zkoumání nejmenšího a největšího - subatomárních sfér mikrosvěta a astrofyzických sfér makrosvěta - výzkumníci objevili, že v některých ze základních newtonovských principů jsou opravdová omezení a nedostatky. V první polovině 20. století experimentální cestou se podařilo objasnit, že atom, který předtím vědci pokládali za nedělitelný stavební blok materiálního světa, se doopravdy skládá z elementárních částic - protonů, neutronů a dalších.

Objevené subatomární částice demonstrovaly netypické chování, které vrhalo stín na newtonovské principy. V jedněch experimentech se chovaly jako materiální částice, v jiných se objevovaly vlastnosti vln. Tento jev se stal známým jako "vlnově-částicový dualismus". Na subatomární úrovni naše staré definice materiálu byly zaměněny statistickými pravděpodobnostmi, popisujícími jejich "tendenci existovat" a nakonec se staré definice materiálu rozpustily v tzv. "dynamickém vakuu". Další výzkumy mikrosvěta ukázaly ten fakt, že Vesmír, který se podle našeho pozorování skládá z pevných diskrétních objektů, je ve skutečnosti složitou sítí, spojující děje a vztahy. V tom novém kontextu uvědomění hraje aktivní úlohu ve stvoření samotná realita a ne jen pasivně odráží objektivní materiální svět.

Během výzkumu astrofyzické sféry vědci objevili stejně překvapující odhalení. Například, v Einsteinově teorii relativity prostor není třírozměrný a čas samostatný, existují neoddělitelně a spíš spojeně ve čtyřrozměrné kontinuum, zvané jako "časoprostor". Při takovém pohledu na Vesmír to, co jsme vnímali někdy jako hranici mezi objekty a rozlišovali mezi matérií a prázdným prostorem, se ničím novým nezaměňuje.

Oproti tomu se na celý vesmír, skládající se z diskrétních objektů a prázdných prostorů mezi nimi, kouká jako na jedno spojené pole proměnné hustoty. Z pohledu současné fyziky materie a energie se mění jedna v druhou. V souladu s tímto novým poznáním je vědomí neoddělitelnou součástí vesmírného plátna a neohraničuje působení našeho mozku. Z tohoto důvodu britský astronom James Jeans⁽⁸²⁾ řekl, že vesmír moderního fyzika se mnohem více podobá velké myšlence než gigantickému stroji.

⁽⁸¹⁾ Cit. Laitmana, V.M. Rozin Kabala v kontextu s historií a současností

⁽⁸²⁾ James Hopwood Jeans (1877-1946), anglický fyzik a astrofyzik. Základní práce z kvantové teorie plynů, teorie termozáření, hodnotách rovnováhy rotujících kapalných těles, stvoření a evoluce hvězd, hvězdných systémů a mračen. Odvodil (1905-1909, nezávisle od J.W. Rayleigha) Rayleigh-Jeansův zákon záření. Uvedl hypotézu vytváření dvojitých hvězd z jednoho oblaku. Autor kosmické hypotézy (Jeansová hypotéza). Autor naučně-populárních astronomických knih.

Zkoumání známého amerického fyzika D. Bohma⁽⁸³⁾ v oblasti kvantové mechaniky a fyziky mikrosvěta taktéž popírají tradiční popisy bytí jako mozaiku rozdělených elementů. Svět v jeho expertíze je celostní a okamžitou realitou, podobnou tomu, jak ji popisují kabalisté. V tomto konstatování není nic překvapivého. Bohm považuje ohraničenou a nedokončenou jakoukoliv teorii vesmíru, jestli nebere v úvahu vědomí jako významnou ingredienci bytí. Řekneme ještě upřímněji: Bohm, stejně jako řada dalších fyziků, se kloní k myšlence, že Vesmír sám vypadá jako všudepronikající Rozum.

Kvantová teorie oživuje kabalistický pohled na to, že Vesmír je množství světů: kosmos můžeme pokládat za jistým způsobem zakódovaný v každé buňce.

2.2. Kabalistická metoda vnímání reality

Kabala učí metodiku dosahování opravdového vnímání reality. Když kreslí pro sebe obraz reality, člověk ji oživuje. Obrazy a situace, které vytvoří ve své fantazii, jsou doopravdy světem, ve kterém žije

(právě proto se takový svět nazývá imaginárním). Jestli člověk postaví správný model pro pocítění vyšší, nekonečné reality, bude to znamenat, že dosáhl věčného a dokonalého života.

K tomuto závěru přivádí kabala, utvrzuje, že ve stvoření neexistuje nic, kromě nás a světla nekonečna, které má jen jediný cíl - upodobit sobě stvoření a udělat ho stejně věčným a dokonalým. Učíme se učení, které vypracovává metodu získání takové formy existence a s její pomocí se zabývá vytvořením správných obrazů pro vnímání našeho světa, poznáním vyšších forem existence. Musíme sobě namalovat správný obraz světla nekonečna, existujícího vně nás.

Formy světla nekonečna nevytváříme v sobě hned. Zpočátku vytváříme různé mezifáze, zvané stupně⁽⁸⁴⁾, světy⁽⁸⁵⁾, parcuřim⁽⁸⁶⁾, sefirot⁽⁸⁷⁾. Postupně, po poznání všech těchto duchovních objektů, přicházíme k opravdovému a jedinému existujícímu obrazu. Kabala učí tomu, jak postupně přijít k jeho pochopení.

Při tom není důležité, co si ve svých přáních představuješ, není důležité, jak tvá přání vzájemně působí v každém okamžiku života, během existence v aktuálním stavu. Je důležité v každém svém stavu se postarat o to, aby tvá přání byla nasměrována vně, aby nezůstávala uvnitř svého egoistického světa a prostudovat, v souladu s doporučeními kabalistů, co je Vyšší svět, kvůli tomu, abys ho správně pochopil.

⁽⁸³⁾ David Joseph Bohm (20.12.1917-27.10.1992). jeden z nejznámějších fyziků 20. století, originální myslitel, který vnesl významný vklad v rozvoji a interpretaci kvantové mechaniky. Byl studentem Einsteina a Oppenheimera.

⁽⁸⁴⁾ Stupně - úrovně přání dávat, získávané člověkem, se nazývají stupně duchovních světů (celkově jich je 125).

⁽⁸⁵⁾ Světy ("olam" - od slova "ukrytí") - všemožné částečné míry pocířování Stvořitele. Existuje pět světů (úroveň ukrytí): Asija, Jecira, Berija, Acilut, Adam Kadmon (AK).

⁽⁸⁶⁾ Parcuř (mn. ř. parcuřim) = "duchovní řtlo" přání řešit se Stvořitelem, obdařené clonou (to znamená schopnost přijímat řvětlo).

⁽⁸⁷⁾ Sefira (mn.ř. sefirot) - různé vlastnosti, které na sebe přijal Stvořitel ve vztahu ke stvořením. Celkově jich je 10 - keter, chochma, bina, zeir anpin (který se skládá z chesed, gevura, tiferet, necach, chod, jesod), malchut.

V kabale se to jmenuje "otevřeri oří". V konečném důsledku všechny knihy kabalistů slouží k tomu, aby správně zkalibrovali naše smysly a naladili naše kli takovým způsobem, abychom dosáhli přijetí prostého Vyššího světla⁽⁸⁸⁾.

Námi objevované mezifáze jsou imaginární. Dokonce Vyšší světy - Asija, Jecira, Berija, Acilut, Adam Kadmon - jsou také částečné formy světa Nekonečna, jejichž obraz kreslíme v našich kelim, dokud se plně nebudou podobat prostému Vyššímu světlu.

Když dosáhneme dokonalého obrazu, všechny světy mizí, spojujeme se uvnitř nekonečné síly a to je správná forma existence. Přebýváme v ní i řed, ale nevnímáme jí, když si kreslíme jiný obraz, který je před námi.

To znamená, že práce se musí uskutečňovat ne se samotnými přáními, ale s jejich směrem, to znamená, že musíme získat směr dávaní vně nás, změnit způsob chápání. Tímto způsobem dosahujeme duchovního vnímání, nekonečna. Náš pocit života, smrti, bolesti, zdraví a všeho existujícího se mění odpovídajícím způsobem, jelikož to vše vytváříme ve vlastní fantazii.

2.3. Člověk určuje svůj svět

Světy a vše, co existuje v realitě, je zahrnuto v nekonečnu. Když duše přijdou k nápravě, prvky reality se objeví v souladu se stupněm nápravy. řed se potenciál této reality nachází ve světě

Nekonečna, aby se projevil před tím, kdo jej během činnosti objeví a zůstane skrytý pro toho, kdo to neudělá.

Takovým způsobem je odhalení absolutně individuálním faktorem, soukromá záležitost. V souladu se svými nádobami⁽⁸⁹⁾ člověk určuje, v jakém světě a v jaké realitě se nachází, jakou část nekonečna cítí. O tom, co zůstává vně lidského pocitu, není možné nic říct. Nevíme, co se nachází vně našeho vnímání, vně kli. Kli vždy cítí to, co existuje uvnitř něj. Ani v tomto světě, ani v duchovních světech nemůžeme cítit vně svých kelim. Proto i světy neexistují vně toho, kdo je cítí. Ovšem potenciálně nádoba i světlo v nekonečnu už jsou připraveny k tomu, aby odtud duše dostávaly - každá podle míry podobnosti vlastností světla.

Mluvíme o "sestupování světů"⁽⁹⁰⁾, o "vzniku duší"⁽⁹¹⁾, o "rozbíjení"⁽⁹²⁾. Duše sestupují na stupeň tohoto světa a odsud, z nejnižšího bodu, začíná proces nápravy. Kdo pociťuje tento proces? Odkud přišel? Existovala naše historie? Můžeme odpovědět na tyto otázky přesvědčivě? Ne, nemůžeme.

Můžeme říct jen jedno: dnes ve svých nádobách objevuji, že něco posloužilo jako faktor, vyvolávající mé pocity. Tento faktor vzhledem ke mně existuje v potenciálu, ale ne doopravdy. Vše probíhající bylo součástí nekonečna. Pro mne je vše, co se nachází vně mých nádob, nekonečno.

⁽⁸⁸⁾ Prosté Vyšší světlo - nesložené, nerozložené na části, nediferencované, právě dostávající vyděluje v tomto jednotném světě určité vlastnosti (podle svých vlastností).

⁽⁸⁹⁾ nádoba ("kelim", heb.) = přání = nástroje vnímání, které se objevují v důsledku prožité zkušenosti.

⁽⁹⁰⁾ Sestoupení světů seshora dolů - jejich postupné oddalování od světla Stvořitele, oslabování světla v nich. Probíhalo to proto, aby bylo možné stvořit člověka, který se původně nachází v úplném odtržení od Stvořitele a měl by možnost dosáhnout úplného spojení s Ním.

⁽⁹¹⁾ Vznik duší - proces "narození" Adama Rišona (Prvního člověka), jediné duše, pak její rozbití na vlastní duše, sestoupení na tento svět. Když se duše už nachází na tomto světě, rozbitá na malé části, je možnost prostřednictvím práce pozvednout ji zpět, do stavu Adam Rišon.

⁽⁹²⁾ Rozbíjení - zmizení spojující clony (záměru dávat) mezi dušemi.

Odehrála se historie? Proběhl pád z nekonečna na nejnižší stupeň? Začal pak rozvoj neživé, rostlinné, živočišné a mluvící úrovně v našem světě? Mělo místo historický proces, pokračující až do našich dnů? Dnes s vámi slyšíme o všem tom - tak bylo to nebo ne?

Mělo to místo ve světě Nekonečna, v potenciálu. Na toto prohlášení je možné namítnout: lidé psali knihy, konali určité činy. Ovšem to vše dnes objevujeme. Nehledě na to, že psali o událostech, starých tisíciletí, je neoprávněné říkat, že se to dělo. Vše je v potenciálu zahrnuto ve světě Nekonečna.

"Včera jsem žil a cítil sebe existujícím. Včera se rodili a umírali lidé, včera v mém světě probíhaly různé události a já jsem byl svědkem. Dnes já také žiji a vyprávím vám o tom, co bylo včera." Ten včerejší den neexistuje. Je stav, který ve velké či malé míře chytáme z nekonečna a to je historický proces. Ovšem doopravdy je každý stav kousek obrazu vytržený z nekonečna. Jestli vybereme jiný fragment, obraz se stane jiným. Všechny části obrazu přebývají v nekonečnu v potenciálu a my ve svém kli bereme nějaký z nich.

V nekonečnu nejsou tyto fragmenty vyskládané na políčkách jako v archivu, jejichž každý element je na dosah odděleně. Tam je obraz nekonečna, ale já se z něho zaobírám segmenty podle svých nádob. Mé kelim, mé vnitřní nástroje vnímání jsou naladěné tak, že nekonečno je nekonečno vždy přede mnou ve dvojí podobě: "já a něco vně mne".

V daném spojení je nejdůležitější chápání duchovního času. Historie nám připadá jako proces, rozvíjející se v čase, probíhající na neživé, rostlinné, živočišné a mluvící úrovni. Ovšem doopravdy nic takového není. Řeč je výhradně o procesu rozvoje nástrojů vnímání, které nejsou nikterak spojené s kategoriemi času, pohybu a místa: v mých nynějších nádobách se mi vnímání všeho jen zdá, že čas, pohyb a místo existují. Jinak nemůžu vidět obraz, jelikož vnímám jej prostřednictvím egoistických nádob, obdařených záměrem⁽⁹³⁾ dostávat.

V mém vnímání egoismus "roztahuje" bod a vytváří efekt vzdálenosti, prostoru. "Roztahuje" mé činy a vytváří efekt času. Doopravdy čas neexistuje. Buď něco dělám nebo ne. Dokončiv činnosti, přecházím z jednoho stavu do sousedního. Udělal jsem ještě něco - přešel jsem na následující úroveň a zároveň uviděl jiný svět, jiný obraz reality. Ovšem jestli jsem nic neudělal, zůstávám v tom samém stavu. Kde se v něm vezme tok času? Co je to "čas"? Může snad někdo jiný vyplnit něco namísto mne?

Takže, z jedné tečky našeho egoismu se "vyfukuje" celý virtuální prostor s rozměry, běžícími podél os. V tomto, z bodu "nafouknutém" prostoru vnímáme procesy, jdoucí jakoby samy za sebou, to znamená protékající na úrovni, nacházející se pod clonou⁽⁹⁴⁾. Nejsou způsobené nějakými mými činnostmi na realizaci přání. Nemusím nic dělat, ale přesto nějaké události budou probíhat. Tak funguje egoismus.

Vše, co se nachází pod clonou, je falešným projevem obrazu světa. Tato forma je vnímání výhradně uvnitř našeho egoismu. Jelikož na něm děláme zkrácení⁽⁹⁵⁾ a pozvedáme se nad ním, stává se nám zjevné, že zdánlivý obraz neexistuje. Proto i Baal Sulam řekl, že náš svět je imaginární svět.

⁽⁹³⁾ záměr - propočít, motivace vzhledem ke světlu (potěšení).

⁽⁹⁴⁾ clona (masach) - "síla zkrácení", která se probouzí ve stvoření vzhledem k Vyššímu světlu s cílem zabránit sebepotěšení. Síla překonání, postavení se egoismu (přání dostávat kvůli sobě).

2.4. Všechny světy se nachází uvnitř člověka

Realita vzniká Vyšší silou, Stvořitelem, světlem. Vyšší světlo vytváří kli. Zpočátku vytváří světy a pak probíhá stvoření - duše Adam Rišon. Tato duše se rozděluje na množství částí, sestupujících až na náš svět. Otázka je v tom, zda existuje tento svět nebo duchovní světy samy o sobě? Jsou světy stvořením?

Kabalisté poznávají duchovní světy a objevují, že stvoření je člověk, existující na tomto světě, to znamená přání těšit se.

Stvoření přebývá v určitém stavu, ve kterém se vlastní pocity nazývají svým světem. Tento pocit se mění podle míry změny vlastností samotného stvoření. Mění se něco vně? Nemůžeme říkat, že vně vůbec něco existuje, protože to nikdy necítíme. Vždy cítíme jen to, co probíhá uvnitř nás.

Co tedy probíhá uvnitř nás? Nejrůznější procesy. S pomocí kabaly můžu změnit své vlastnosti a pocítit změnu v pocitech. Jestli neměním své vlastnosti s pomocí dané metodiky, stejně se ve mně něco mění, v souladu s mě neznámým, dříve vytvořeným procesem. Díky tomu cítím změny v sobě samém i v okolním světě.

Existuje tento svět beze mne? Existuje pouze v mém pocitu. Jestli neexistují, existuje svět? Žijí pak v něm jiní lidé? Existoval do mého narození a zůstane poté, co jej opustím? Můžeme odpovídat jen vycházející z pocitu člověka. Vně pocitů nic neexistuje.

To samé se týká duchovního světa. Můžeme napravit sebe tak, že se u nás objeví doplňující smyslové orgány ještě jednoho rozměru a pak jej pocítíme a nazveme duchovním. Ovšem existuje duchovní svět vně mne? To já nevím. Existuje jen v mém pocitu. Můžu se změnit a on se také změnit. Změna ve mne probíhá nezávisle na mě.

To znamená, že vně člověka není nic než obyčejný Vyšší svět, přebývajících v neměnném klidu. Všechny změny probíhají výhradně uvnitř duší. Všechny duše jsou v podstatě jednou duší, cítící sebe rozdělenou na množství od sebe odlišných a od sebe odtržených součástí. Nachází se buď v rozměru, zvaném tento svět nebo přebývají v jiném rozměru - duchovním.

Kabalisté říkají, že vše námi cítěné se nachází uvnitř nás. Uvnitř sebe se neustále měníme v souladu s rešimot, s neustále se měnícími daty. V souladu s tím cítíme realitu, která se dělí na vnitřní "Já" a okolí. Když napravíme sebe, pak pocítíme, že žádné rozdělení není. "Já" a okolí představují jeden celek: "Já" a naplnění ve mně - Stvořitel.

Není třeba oddělovat realitu na duchovní světy a tento svět, na duše i těla, na neživé, rostlinné, živočišné a lidské úrovně. Naopak, to vše

(95) Zkrácení (cimcum) - řešení skrýt od sebe sama svou přírodu, vůbec nevyužívat svá přání.

neexistuje vně člověka, ale existuje uvnitř něj v potenciálu. To znamená, že člověk má možnost pocítit druh reality, pocházející z probouzejících se rešimot v něm samém.

Nejsou světy vně člověka. Světy jsou vnitřní stupně, po kterých se zvedá nebo sestupuje v pocitu sebe samého a okolí. V míře nápravy stupňů mizí take světy. Zůstává člověk v podobě přání, podobného podle vlastností svému naplnění - světlu. Po nápravě člověk existuje v obyčejné formě, nezahrnující do sebe jiné části, nerozdělené na ně a nesložené z nich.

Vše přebývá v prosté jednotě, v identitě částí, spojených mezi sebou v jedno celé, ve spojení s jedním naplněním. To je jistě existující forma. Jiné formy, zdající se nám reálnými, existují jen podle duše, v závislosti na míře jejich nápravy.

Takový pohled na realitu zachraňuje člověka před možným blouděním, nesprávným postojem, špatným propočtem. Je nutné si představit tento stav společně s tím, který člověk vidí před sebou. Na jednu stranu, jak je řečeno mudrci v Babylonském Talmudu ⁽⁹⁶⁾: "Soudce nemá nic, krom toho, co vidí jeho oči." Na druhou stranu, představa pravého stavu vedle imaginárního vždy stabilizuje člověka v souladu s realitou.

Jména, která kabalisté dávají svým poznáním a pocitům se v podstatě udělují podle rešimot, kdy se v nich objevují ty nebo jiné vjemy od naplnění ⁽⁹⁷⁾. Realizujíc všemožné rešimot, kabalisté dostávají různé vjemy a pojmenovávají každou jejich úroveň.

Když se budeme posouvat za kabalistou po tom samém řetězu duchovního pozvedání, přivádíme v činnost nové a nové rešimot a sami poznáváme jména, o kterých mluví kabalisté. Takovým způsobem každý člověk objevuje pro sebe kabalou, to znamená učení o vlastním dostávání a naplnění svého kli.

2.5. Imaginární svět

Komentář profesora M. Laitmana k článku Baal Sulama "Úvod ke Knize Zohar" (originální text Baal Sulama je oddělen tučným písmem, komentář se nachází ihned pod textem originálu).

J. Ašlag píše ve svém článku ⁽⁹⁸⁾: "Ani se neptej na to, jelikož ten samý princip funguje také i v našem poznání materiálního světa, jako například: náš zrak, kterým vidíme před sebou obrovský svět, v celém jeho čarovném naplnění, ovšem doopravdy to vše nevidím a tyto obrazy vznikají uvnitř nás. Jinak řečeno, v zadní části našeho mozku je fungující, jako oko, fotopřístroj, který nám tam maluje vše, co vidíme a nic z toho, co by bylo vně nás. A proto nám vytvořil Stvořitel v našem mozku jakoby zrcadlové oko, obracející vše, co se v něm odrazí, abychom to viděli jako by nacházející se vně nás, před námi.

I když to, co vidíme vně nás, není opravdovým, musíme děkovat řízení Stvořitele za to, že udělal v našem mozku toto zrcadlo, dovolující nám vidět a chápat to co se nachází vně nás. Tímto nám dal sílu uvědomit si každou věc ve znalosti a autentickém poznání, změřit každou věc zevnitř a zvenku. Bez toho by zmizela velká část z našeho poznání."

Poznáváme okolní svět, který se nachází jakoby vně nás. To nám dává možnost pocítit doplňující vlastnosti Stvořitele, jediného, který se nachází vně v podobě obyčejného světla.

Poznávám výhradně reakce na informace, procházející k mým smyslům. Například, pokud něco ochutnávám, cítím to uvnitř. Ovšem vidím to, co se nachází venku. Ve skutečnosti mé chuťové receptory také poznávají něco, co přišlo zvenku. Zkusím něco vnějšího, co se dotýká mých smyslových orgánů. Doopravdy jak v jednom, tak v druhém případě poznávám výhradně vnitřní světlo, přesněji svou reakci na něj.

Podle míry nahromadění různých reakcí na vnější podněty si začínám představovat, co se nachází venku. Představuji si ke mně přicházející hluk, který proniká do ucha a prochází skrze nervovou soustavu; odlišuji jej a v souvislosti s tím můžu říct, že venku něco existuje. Doopravdy tam nic není, ale podle reakce nervové soustavy si domýšlím, že je. Mé vnitřní přání dostávat se vzrušuje natolik, že jeho reakce na venkovní světlo mě přináší pocit něčeho zvláštního.

Ukazuje se, že na základě vnitřní reakce si představuji vnější formu a vytvářím před sebou představu o Stvořiteli. Ve mně existuje spousta přání, v nich začínám pociťovat reakce na altruistické vlastnosti. Takovým způsobem v každém přání postupně chápu vlastnosti dávání. Společně s tím poznávám vlastnosti Stvořitele a Jeho vztah ke mně. Tak, v odraženém světle⁽⁹⁹⁾ vytvářím představu o Stvořiteli, obraz Stvořitele, který se nachází jako by vně mne. Bez možnosti cítit zevnitř a představy zvenku bych neměl způsob, jak se spojit se Stvořitelem. Přebýval bych výhradně ve svých vnitřních pocitech, vně spojení s Dávajícím.

Všechny změny uvnitř duší (náprava, pozvedání, pád, vztah ke světlu a k tomu co se s nimi děje) jsou vnitřními pocity "ovšem vypadá to tak, jakoby změny probíhaly v samotném Dávajícím" - jakoby se Stvořitel nacházel přímo před kabalisty, vytváří s nimi vzájemné spojení a působí najednou. Jen takovou cestou jsou poctěni znalostmi a poznáním krásy Úmyslu stvoření.

"Nehledě na to, že vidíme vše jakoby probíhající před sebou" - podle naší reakce na Vyšší světlo se nám zdá, že buď před sebou vytváříme Stvořitele, jelikož Vyšší světlo přebývá v absolutním klidu a jen naše reakce se neustále mění v souladu s vnitřní nápravou. Neustále koriguji stav svých přání: v hloubce, síle odporu před nimi, atd. Pokaždé, když se uvnitř měním, se mi zdá, že změna probíhá zvenku.

"Nehledě na to, že vidíme vše, jako kdyby probíhalo před námi, kdokoli kdo má rozum, jasně vidí, že vše, co vidíme, se nachází uvnitř v našem mozku. Stejně tak i duše: nehledě na to, že všechny obrazy vidí v Dávajícím, nemají žádné pochybnosti, že všechny tyto obrazy se nachází uvnitř nich, v mozku a vůbec ne v Dávajícím. Zamysli se nad vyřčeným, s veškerou pečlivostí, jelikož není v mých silách otevřít toto více..."

Vidím vlastní změny a vnitřní vidění jako kdyby nacházející se venku, ale zejména to vytváří obraz Stvořitele, s ním se spojuji, s ním vedu dialog. Stvoření musí vidět, to znamená cítit (zrak je nejvyšší stupeň cítění) Stvořitele. Samotného Stvořitele, jeho podstatu nechápeme. Abstraktní formu vnímáme mlhavě, náhodné obrazy jsou věci klamné. Jasně chápeme formu, obalenou do materie, i samotnou matérii, to znamená sebe (svá přání). V takovém případě se stává formou Stvořitele, obaleného do materie stvoření.

Proč "formou Stvořitele"? Materie stvoření je podstatou přání. Jestli stvoření může napravit svá přání s největší silou, dostávanou od Stvořitele, pak každé přání, maximálně pracující pro dávání, se stane původní vytvořenou formou. To je otisk Stvořitele, který zachytil ve stvoření v podobě přání.

Ze strany Stvořitele to byla síla dávání. Jako následek v přání stvoření, dostávat se projevilo jako přání těšit se. Existovalo v otisku Stvořitele toto přání dávat? Bylo jednoduché Vyšší světlo, zvané Podstata. Ovšem, když se projevilo prostřednictvím určitého rozvoje v materii, vytvořilo v ní množství přání. Spojení stvoření se Stvořitelem se může projevovat jen prostřednictvím těchto přání.

Co vidí stvoření v těchto přáních? Vidí zdroj potěšení, které se na něj vylévá.

Jestli změním všechna svá přání na dávání, pak s jejich pomocí pochopím vztah Stvořitele ke mně jako Dávajícího. V tomto případě se mi zdá, že tento obraz vidím zvenku. Ovšem je to v podstatě můj vnitřní obraz, který jsem poznal díky tomu, že jsem se choval jako dávající. Dávajícího, kterého jsem sám ze sebe vytvořil, vidím nacházejícího se přede mnou.

Kdybch si nevyobrazil Dávajícího zvenku, nemohl bych se s Ním spojit, protože jeho podstatu nechápu. Je obraz Dávajícího, kterého poznávám a vidím jakoby před sebou, lživý? Ne, to není lež. To je pravý vztah Stvořitele ke mně. Fantazie je to, že se nachází přede mnou jako zdroj dávání, naplňující kelim mé duše. Samotný Stvořitel nemá takovou formu. Tak si ho představují kabalisté. On sám nemá žádný obraz.

Stejně tak v našem světě si přirozenou cestou představujeme, že vjemy, vznikající v nás díky smyslům, probíhají vně nás, venku. Baal Sulam říká, že každý, kdo má rozum, chápe ve svých pozorováních, že "vše, co vidíme, se nachází jen v našem mozku". Jestli vypadává nějaký smysl, mizí i

kus okolního světa. Po ztrátě všech svých senzorů bychom viděli absolutně jiný svět, v jeho jiné podobě.

Nakonec je celý svět jen sumou vnitřních pocitů v pěti smyslech. Dokonce po změně jejich rozsahu vidíme jiné spektrum, budeme slyšet jiné frekvence atd. Prostě dostaneme úplně jiný obraz světa.

V kabale se to jmenuje imaginární svět, protože naše smysly zabírají jen úzký rozsah, jsou statické a dávají nám náhodný, lživý obraz. Ovšem to nám úplně stačí pro to, abychom se posunuli v rozvoji šestého smyslu.

Proč je člověk stvořen právě v takové podobě a s takovými senzory? Z vlastní zkušenosti přicházíme k závěru, že celý náš svět je výsledkem toho, co se vytvořilo v našich pocitech. Lidé, kterým se dostalo duchovního zraku, opravdu vidí, že obraz našeho světa, který vytváříme před sebou, je neměnné Vyšší světlo, naplňující celou realitu. Jen naše smysly, které reagují na Vyšší světlo, rozdělují otisk Stvořitele na čtyři druhy přírody: neživou, rostlinnou, živočišnou a člověka.

Obraz, vytvářený naší představivostí, vypadá natolik živě, že se nemůžeme vytrhnout ze zkažené představy, dokud nerozvineme doplňující šestý smysl. Začínaje žít jeho pocity, objevujeme, že můžeme doslova proniknout do pěti přírodních smyslů a existovat v nich nebo můžeme vyjít za jejich hranice. Když se noříme do pocitů, které dostáváme prostřednictvím pěti smyslů vnímání, člověk, jak se říká, začíná žít, vycházejí z nich umírá.

Člověk je jen a pouze přání dostávat, které může přijímat všemožné odstíny. V duchovním světě se nazývá "člověk"⁽¹⁰⁰⁾ a je posledním stupněm v řadě: "neživý"⁽¹⁰¹⁾, "rostlinný"⁽¹⁰²⁾, "živočišný"⁽¹⁰³⁾, "lidský". Po změně přání dostávat je možné sebe pocítit jako živočicha, rostlinu nebo představitele neživého světa - všechny tyto pocity jsou duchovními stupni. Náš materiální obal se nemění, ale kdybychom měli tu schopnost, prostřednictvím experimentu bychom se změnili na kámen, živočicha nebo kytku. Vše závisí výhradně na úrovni přání dostávat, na míře jeho rozvoje a nápravě, to znamená na tom, jak interaguje se světlem.

To znamená, že roucho, které si představujeme v podobě obrazu vnějšího světa a uvnitř kterých vytváříme představu o světle světa Nekonečna, je v podstatě reakce našich pěti smyslů, jejichž praobrazem je 5 duchovních sefirot⁽¹⁰⁴⁾. Využívaje tyto smysly si můžeme představit sebe jako člověka s jeho vnějším světem nebo jako psa s jeho světem nebo jako rostlinu s jejím světem nebo jako něco neživé. Dokonce i kámen má vlastní spojení s okolní přírodou a má z ní svůj vjem.

Jelikož nemáme schopnosti vnímat podstatu Stvořitele, nepoznáváme jeho samotného, ale jen obraz, vytvořený na naší úrovni chápání. Jako stvoření, nejsme ve stavu vyjít za vlastní hranice a pocítit něco vně nás. Jestli naše kli bude absolutně napravené, můžeme si představit dávání Stvořitele v nejpravdivější formě, bez kazů a rušení ve vlastních vlastnostech. Ovšem dokonce takové poznání znamená pocit, procházející přes smysly, se kterými Nás nestvořil. Mohl do nás vložit úplně jiné schopnosti vnímání. Nebo vůbec zbavit jakýchkoliv pocitů...

Ovšem jen samotná možnost představit si, že existuje něco vně mne, za hranicemi mých pocitů, mnou nepocíťované, mluví o podstatě druhého stavu, kterého mohu dosáhnout po konci nápravy a až mé city budou převedeny do souladu se Stvořitelem. Na konci nápravy Ho uvidím takovým, jakým si přál stát přede mnou. Co se stane potom?

Možná po dosažení tohoto stavu existuje východ na nějaký principiálně nový stupeň, objevení nebývalých možností, které se teď nepozorují. Vše, co nám říkají kabalisté ve svých pracích, nás vede jen k tomuto prahu. Do té doby vidím Stvořitele podle míry své nápravy a má představa o něm je více méně omezená. Jen tak o něm mohu něco říct nebo si ho představit. "Každý, kdo vidí nedostatky, vidí je v míře své nenapravenosti a každý ospravedlňující ospravedlňuje podle míry své nápravy."⁽¹⁰⁵⁾

⁽¹⁰⁰⁾ Člověk (úroveň) - čtvrtý stupeň rozvoje přání těšit se, který vytváří možnost cítit někoho, nacházejícího se venku (bližního). V důsledku toho se "člověk" stává vládcem svobody volby, to znamená, že dostává možnost pozvednout se nad svou přírodu, poznat přírodu Stvořitelem, být mu podobný.

⁽¹⁰¹⁾ Neživá (úroveň) - má jedinou vlastnost - chránit svůj statický stav: dostávat a těšit se, vyplňuje ta přání, ten program stvoření, který je v ní uložen.

⁽¹⁰²⁾ Rostlinná (úroveň) - počátek zárodku samostatného přání, díky kterému se objevují síly překonat své snažení potěšit se a působit s přáním dávat. Ovšem ten, kdo se nachází na této úrovni, ještě není ve stavu jít proti přání svého okolí.

⁽¹⁰³⁾ Živočišná (úroveň) - úroveň rozvoje přání dostávat, která rodí v každém samostatném elementu individuální pocity - vlastní život každého, odlišujícího od ostatních. Ovšem na tomto stupni ještě neexistuje pocit soucitu s bližním, to znamená, že není nutné soucítění nebo radost kvůli sobě podobným.

⁽¹⁰⁴⁾ 5 sefirot = keter, chochma, bina, zeir anpin, malchut - části společného přání těšit se světlem Stvořitele, rozdělené podle obrazu budoucího člověka (pět smyslů). Každá sefira ohraničuje dostávání světla podle sebe, v závislosti na svém "charakteru".

⁽¹⁰⁵⁾ Babylonský Talmud, traktát "Kidušin", list 70.

⁽⁹⁶⁾ Traktát Sanhedrin, list 6, s.1

⁽⁹⁷⁾ Naplnění. Člověk stvořen jako cítící element ("kli", "nádoba") s přáním těšit se. Naplněním se nazývají zážitky, vjemy z otevírající se reality v našem přání těšit se.

⁽⁹⁸⁾ J. Ašlag Úvod ke "Knize Zohar" odst. 34.

⁽⁹⁹⁾ Odražené světlo (or chozer) - ("or" - potěšení. "chozer" - vracející se, to znamená odražené světlo) - přání dávat Stvořiteli potěšení stejně tak, jako on ho dává mě.

2.6. Otázky a odpovědi

Otázka: Svět, který mě obklopuje, je fantazie nebo realita?

Vše se odehrává uvnitř člověka. Když se dotýkám něčeho materiálního, není to víc než moje představa. Vše je určené jen vnímáním poznávajícího. Beru do ruky sklenici. Existuje nezávisle na mně? Stojí na stole? Natahuji k ní ruce? Ano, a mám vůbec ruce? Existuje to, co vnímám. "Já" je můj okamžitý pocit. Jestli vidím svou ruku, cítím ji, znamená to, že ji mám. Tady se není třeba pouštět do fantazírování.

Člověk reálně existuje proto, že v materii i formě, změněné v materii, zdravě a spolehlivě cítí realitu v souladu s principem: "soudím dle toho, co vidím". Pokud si představuji abstraktní formy, ztrácím orientaci a nemám představu, v jakém směru se pohybuji.

Otázka: Jak vnímá svět napravený člověk?

Člověk, který sebe napravil, pozvedl se na duchovní úroveň, vidí, že veškerý vesmír představuje absolutní altruismus, dříve o něm měl nesprávnou představu, protože tak ho vnímal díky svým smyslům.

Otázka: Matérie funguje egoistický nebo altruisticky?

Ona funguje tak, jak ji vnímáš.

Otázka: Má matérie pocity?

To nemůžeme říct, jelikož vždy soudíme z pohledu cítícího. Je možné vycházet jen z vlastního poznání. Mluvit o citech druhého je neoprávněné. Realita se vnímá jen z pozice toho, kdo ji bezprostředně cítí. Je třeba se nacházet uvnitř dané matérie, aby pocítil to samé, co prožívá ona a jen pak udělal závěry.

Závěr

Věda vždy utvrzovala v tom, že vnímáme svět podle určitých zákonů, nezávisle na vlastním zkoumání. Když se zjistilo, že vše závisí na našich schopnostech změnit sebe, obraz světa se otřásl. Takovým způsobem se začalo objasňovat spojení mezi přírodními vědami a kabalou.

Dnes kabalisté a představitelé dalších věd společně probírají problémy správného vnímání reality a obracejí se k lidstvu s novým vysvětlením stavby světa. To je skutečný převrat v pohledu na svět a jeho následky jsou obrovské, je těžké je docenit. Celý systém zákonů tohoto světa, všechna námi pozorovaná spojení a souvislosti mezi částmi světa závisí jen na nás samotných.

Neexistuje žádná objektivní realita. Jestli je to tak, potřebujeme vědět jen jedno: jakým způsobem je třeba se změnit, pod jakým úhlem pohledu je třeba se dívat na abstraktní Vyšší svět, přebývajícím v absolutním klidu, aby se nám projevil pro nás nejlepším způsobem, v optimální formě. Tím se i zabývá kabalistické učení.

Obraz světa, v takové formě, v jaké dnes před námi stojí, je hrozný. Svět je ponořen do úplného zoufalství: odtud pramení i nesmírná přitažlivost mládeže ke drogám, krize osobnosti a společnosti celkově. Ovšem to není vůbec proto, že je tak stvořen svět. To je jen kousek rostoucího přání v nás: vždyť právě přání rodí náš obraz světa, projektuje sebe na vlastnosti Vyššího světla.

Jakým způsobem máme správně nastavit své vnitřní vlastnosti ve vztahu k Vyššímu světlu, je možné pochopit studiem kabaly. Ona vysvětluje, že se to děje s pomocí clony - antiegoistického záměru "dostávat kvůli dávání". Pokud ji postavíme nad přání dostávat, tím připodobňujeme naše vnitřní vlastnosti vlastnostem vnějšího světla. V takovém případě dosahujeme pocitu reality, který nám nevládne a odstraňuje všechna protiřečení. Světlo se vnímá jako potěšení, moudrost, znalosti, poznání. Kabala před lidstvem otevírá absolutně nové horizonty, když ukazuje, jaký máme vliv na skutečnost prostřednictvím svých myšlenek a přání, jak s ní interagujeme a měníme ji.

Test

1. Jaká je představa vesmíru znovuobjevené kvantové teorie?
 - a. - Stvořitel existuje;
 - b. - V přírodě existují stále působící zákony rozvoje;
 - c. - Vesmír směřuje k chaosu;
 - d. - Vesmír je vlastně množství světů.
2. V čem spočívá práce člověka?
 - a. - je nutné pracovat s přáním;
 - b. - je nutné pracovat se směřováním svých přání (záměrem);
 - c. - je nutné připravit kelim k dostávání světla;
 - d. - je nutné porazit svůj egoismus.
3. Co existuje vně lidského pocitu?
 - a. - dvě soupeřící síly působení;
 - b. - nic neexistuje;
 - c. - duchovní světy;
 - d. - to, co existuje, závisí na charakteru pocitů.
4. Co je materii stvoření?
 - a. - přání;
 - b. - úmysl stvoření;
 - c. - síly spolupůsobení stvoření a Stvořitele;
 - d. - světlo.

5. Co je systém "Adam"?

- a. - Systém kauzálních spojení;
- b. - Souhrn všech duší, spojených navzájem správným (napraveným) způsobem;
- c. - Systém světů;
- d. - Součet vjemů člověka z Vyššího světla.

Doplňující materiál

Jiný pohled na realitu ⁽¹⁰⁶⁾

*Je toho hodně na světě, příteli Horácie, že se to ani nesnilo naším mudrcům.
Shakespeare*

Aby se využila síla mozku, není absolutně nutné znát zákony fyziky nebo chápat podstatu reality. Nemusíme znát strukturu karburátoru nebo systém zapalování, abychom řídili auto. Jen málokdo se vyzná v autech, ale to nebrání většině lidí, aby je řídila. Přesně tak je to i se silou mozku - kdokoli může ovládat základy tohoto systému a úspěšně jej prakticky využívat ve všedním životě.

Začínáme se studiem podstaty reality a zejména šokujících objevů, které proběhly ve vědě za posledních 20 let. Tyto objevy pomohou lépe pochopit, jak mozek vytváří svou vlastní realitu. Objasňují, proč vizualizace nebo myšlenková představa nejsou jen nepotřebné snění, ale tvůrčí proces, pomáhající člověku kontrolovat a napravovat energetické toky, schopné slepovat věci, měnit kapalinu na páru nebo vyvolávat bobtnání a růst semen.

Když si uvědomíte podstatu těchto energetických toků, přijdete k chápání podstaty práce mozku a uvidíte, že inspirace, modlitba a intuice nejsou ničím nadpřirozeným, ale řídí se zákony, které se mohou měnit prostřednictvím vůle člověka. Jako všechno, co člověk ve Vesmíru zná, síly mozku se řídí zákony, které, když se osvobodí od naučné terminologie a představí v dostupné podobě, může pochopit každý.

Současná fyzika zkoumá Vesmír jako neohraničenou nedělitelnou síť dynamické aktivity. Nejen, že žije a neustále se mění, všechny její součásti působí navzájem. Na prvotní úrovni je Vesmír celý a nedělitelný - takovým bezedným mořem energie, prostupující každý předmět a každou činnost. My nejsme oddělený element, ale součást jednoho gigantického celku.

"Když trháš trávu, chvěje se celý vesmír."

Citát ze starých Upanišad

Současná fyzika změnila naše pohledy na materiální svět. Dnes už nikdo netvrdí, že se částice skládají z nějaké základní substance: považují ji za svazky energie. Mohou provádět náhodné pohyby, takzvané "kvantové skoky", v jednom případě jednáje jako jeden celek, v druhém jako vlny čisté energie. Realita protéká, nic není neustálé, vše je částí modelu, nacházejícího se v neustálém pohybu. Dokonce skála je výsledek šíleného "tance" energie. Vesmír je živý a dynamický a my sami, nacházející se v něm a jsouc jeho součástí, jsme živí a dynamičtí.

⁽¹⁰⁶⁾ Podle útržku z knihy Johna Kehoa "Podvědomí může vše"

Oddíl II

Kabalistická teorie rozvoje světa

"Stvořitel není hezký a dobrý dědeček, který někde sedí a přemýšlí o nás. Stvořitel je přibližně to, co si představuje Einstein - jediný zákon vesmíru. Je to nejglobálnější zákon, sestupující k nám, vytvářející nás, vytvářející Vesmír a řídící vše, počínaje malou buňkou přes všechny organismy a konče celou kosmickou strukturou.

Stvořitel je obecná příroda vesmíru. Když se do ní noříme, vidíme, že je to myšlenka. Vědci se dnes začínají přibližovat k takovému chápání, říkají, že za fyzickými zákony existuje mysl, která je řídí. Prakticky je to přiblížení ke stropu intelektuálního poznání, kterého můžeme dosáhnout na tomto světě. Dále začíná výhradně citové poznání."

M. Laitman

Jelikož ani jeden kabalistický zdroj nenabízí bezprostřední popis matérie našeho světa, opravdový materiál nabízí první zkušenost rekonstrukce rozvoje Vesmíru z pohledu kabaly. Téma se skládá ze dvou částí. V první se nabízí srovnatelná charakteristika dvou základních koncepcí stvoření světa: Darwinova evoluční teorie a teorie kreacionismu - božského stvoření Vesmíru. V druhé se nabízí kabalistický model stvoření světa, vytvořený na základě kabalistických zdrojů. V souvislosti s tím je celá kapitola věnována správné interpretaci kabalistických textů, jejichž nekorektní chápání přivedlo k objevení množství teorií, které zavedly lidstvo pryč od poznání opravdového cíle stvoření světa.

V následujících kapitolách se zkoumá proces vzniku matérie našeho světa, příčiny objevení prvního živého organismu a řada dalších otázek. Doufáme, že nabízený materiál vás přivede k myšlenkám, že evoluce člověka ještě neskončila a nás všechny v nejbližší době čekají obrovské změny.

Část 1. Darwinova evoluční teorie a teorie kreacionismu

Kapitola 3. Srovnání Darwinovy teorie a kreacionismu

3.1. Předmluva

3.2. Darwinova teorie a kreacionismus (základní popis)

3.3. Srovnání analýz obou teorií

3.4. Závěry

3.1 Předmluva

Současná astronomie se v otázce vzniku Vesmíru opírá o kosmický scénář, známý jako Velký Třesk nebo inflační teorie, potvrzovaná výsledky analýz naměřených dat nebo pozorování. Podle teorie před 13,7 miliardami let ve Vesmíru proběhl obrovský výbuch. Veškeré množství planet hvězd a galaxií, které se objevily nebo se ještě objeví, je jeho následkem. Vědci předpokládají, že do výbuchu existoval jen bod, shluk energie v podmínkách natolik neobyčejných, že se na ně nedají vztahovat obyčejné představy o prostoru a času. V první momenty po výbuchu (10^{-43} s - 10^{-36} s) vesmír obsahoval všechny základní částice, rozžhavené na neuvěřitelné teploty okolo 10^{28} K.

Kvůli rozšiřování probíhalo ochlazování Vesmíru. Přibližně čtyři minuty po Velkém třesku se teplota snížila na 10^9 K, Vesmír se ochladil natolik, že při srážce protonů a neutronů se začaly efektivně tvořit jádra deuteria a při jejich srážkách jádra hélia. Za krátkou dobu (cca 3 hodiny) 20-25%

látky vesmíru (podle objemu) se změnilo na hélium, to znamená v materii, kterou bylo možné pocítit smysly.

Přibližně za 400 milionů let se začaly rodit první hvězdy, pak se začaly formovat galaxie a planetární systémy. Sluneční soustava se objevila před 5 miliardami let a nakonec před 4,6 miliardami let se vytvořila planeta Země. Vznik života na ní proběhl před 3,8 miliardami let⁽¹⁰⁷⁾. Teorie zrození Vesmíru a rozvoje na Zemi a také datování těchto procesů se neustále mění.

Dnes se vědci nachází v těžké situaci a neví, jak vysvětlit proces rozvoje vesmíru. Kdysi lidé věřili, že Bůh stvořil člověka: neznámo, jak to přesně probíhalo, ale představovali si různé scénáře tohoto procesu. Proto Darwinova teorie tak lehce získala množství zastánců, kteří si prostě nedokázali představit, že je možné se jí postavit. Přívrženci darwinismu si mysleli, že v této teorii je obsažena lehce sledovatelná logika, ale vůči nějakým rozporům bylo možné přivřít oči.

Není tragedie, že v darwinismu chyběly jakékoliv důkazy. Dejme tomu, že by se i ony našly. Problém je v tom, že všechna fakta, nabízená touto teorií, je možné zkoumat jen vzhledem k člověku a není možné se plně přesvědčit, zda jsou opravdu realitou.

Lidstvo nechápe, že věda v principu nemůže dát opravdové odpovědi na před ním stojící otázky, jelikož je založena výhradně na tom, jak člověk vnímá realitu. Po vytvoření úkolu se vytváří nějaký model, který do nějaké míry vypadá, že odpovídá hledané pravdě. K objevu samotné podstaty se člověk nepřibližuje, jelikož není vůbec schopný objektivnímu vnímání okolního světa.

Ještě Hugh Everett (1930-1982) dokazoval, že přes postuláty klasické mechaniky, pozorování jakéhokoliv objektu je interakce, mění jak stav objektu, tak stav pozorovatele. Pozorovatel není jen člověk, ale jakýkoliv mechanický nebo elektronický systém, zpracovávající výsledky experimentů. Všechna zkoumání závisí na vlastnostech samotného pozorovatele, na smyslech vnímání, ohraničených hranicemi času, prostoru a rychlosti. Teď je jasné, že materie, ze které se skládají hvězdy a mezihvězdné objekty jsou ve vesmíru jen 4 %. 25 % je skrytá látka a zbylých 71 % je takzvaná temná energie. Takovým způsobem 95 % materie Vesmíru se nachází v, pro člověka, neznámém stavu a to, co pozorujeme, se nemůže považovat za objektivně existujícím.

⁽¹⁰⁷⁾ Cit. John Gribbin. Velký třesk

Poznámka:

Kapitoly daného oddílu jsou sestaveny na základě lekcí a publikací vědce-kabalisty, profesora M. Laitmana a řady dalších učenců, specialistů v oblasti evoluce a různých teorií rozvoje světa.

3.2. Darwinova Teorie a kreacionismus (základní poznámky)

Evoluční teorie je jednou z největších hádanek všech dob. V přírodě pozorovaná hierarchie živočišných forem přiváděla člověka k ideji "pyramidy tvorů" a dále dovolila uhlídat jevy evoluce.

Obrovský impuls rozvoje evoluční teorie přidal dílo Jean-Baptista de Moneta, známého pod jménem Lamarck (1744-1829), "Zoologická filosofie" (1809). Další přírodovědci a filozofové pokračovali v rozpracovávání daného směru, ovšem badatelem, který nakonec potvrdil teorii evoluce, se považuje britský přírodovědec Charles Darwin (1809-1882). V knize "Původ druhů" (1859) dokazuje, že jeden druh se měnil v jiný v důsledku boje za existenci a přirozeného výběru, ve kterém vyhrával silnější. V roce 1871 Darwin publikoval dílo "Původ člověka", ve kterém rozšířil teorii transformace člověka.

Společně s evoluční teorií, se rozvíjela teorie kreacionismu - učení o božském stvoření světa jako celku, nebeských těles, Země a forem života na ni z "ničeho". Ve "vědeckém" kreacionismu bylo možné vydělit aktivní směr, trvající na absolutní pravdě doslovného přijímání Bible. Detailně bylo zformulováno G. Morrisonem (1995), který založil v roce 1972 Institut kreacionistických zkoumání v San-Diego (USA, Kalifornie).

Kreacionismus (z lat. "creatio" - stvoření) je směr v přírodních vědách, který se na základě naučně důvěryhodných faktů snaží dokázat, že náš svět vznikl v důsledku aktu nadpřirozeného stvoření. V této otázce se kreacionismus diametrálně liší od evoluce. Rozchází se v chápání procesů, probíhajících ve Vesmíru.

Evoluce udržuje uniformní pohled, podle kterého rozvoje probíhaly a probíhají postupně a rovnoměrně. Procesy, probíhající dnes, se ničím neliší od těch minulých.

Naproti tomu, stoupenci teorie stvoření chápou minulost Země jako katastrofu, předpokládající, že Země přežila minimálně jedno celosvětové kataklysmo. Touto globální katastrofou měla být potopa, která razantně změnila charakter přirozených procesů na planetě. Uniformismus absolutně vylučuje faktor katastrofy v rozvoji Země.

Hlavním důvodem kreacionistů zůstává jejich odkaz na to, že teorii stvoření nelze nazvat teologickou vědou, jelikož se opírá výhradně o data přírodních věd. Díla vědců-kreacionistů odpovídají potřebám vědeckosti. Při tom jsou přesvědčeni, že teorie stvoření nejen odpovídá získaným vědeckým datům, ale vůbec objasňuje mnohem lépe než evoluční teorie.

Společně s tím obě teorie nemohou experimentálně dokázat své výchozí postuláty. Kreacionisté nemají možnost v laboratorních podmínkách provést akt stvoření, jelikož to může jen Bůh. Na druhé straně, evoluce probíhá tak pomalu, že se absolutně nepoddává fixaci na krátké časové okamžiky. Stoupence těchto dvou teorií sblížuje víra. Kreacionisté věří v původní akt stvoření, evolucionisté v postupný rozvoj všeho živého. Provedeme srovnání těchto dvou modelů.

3.3. Srovnávací analýza dvou teorií

1) Proces vzniku Vesmíru a zrození života na Zemi.

Evoluční model je založen na principu postupné změny a předpokládá, že život na Zemi dosáhl složitějšího a vysoce organizovaného stavu během procesu přirozeného rozvoje. Kreacionistický model určuje výjimečný, původní moment stvoření, kdy důležité neživé a živé systémy byly vytvořeny v konečném a dokonalém stavu.

2) Hybné síly.

Evoluční model přesvědčuje, že hybnými silami jsou neměnné přírodní zákony. Díky těmto zákonům existuje geneze a zdokonalování veškerého života. Sem evolucionisté zahrnují zákony biologického výběru, založené na boji druhů o přežití.

Kreacionistický model: vychází z toho, že přírodní procesy v přítomnosti nevytvářejí život, nevytváří formování druhů a jejich zdokonalování, kreacionisté tvrdí, že veškerý život byl stvořen nadpřirozeným způsobem. To předpokládá existenci Vyššího rozumu ve Vesmíru, schopného vymyslet a vytvořit vše, co nyní existuje.

3) Hybné síly a jejich projev v přítomnosti.

Evoluční model: neměnnost a postup hybných sil, přírodní zákony, tvořící vše živé, fungují i dnes. Jelikož jsou v chodu i teď, evoluce taktéž pokračuje.

Kreacionistický model: po ukončení aktu stvoření procesy stvoření uvolnily místo procesům setrvání, udržujícím Vesmír a zabezpečujícím naplnění jeho určení. Proto v okolním světě nemůžeme více pozorovat stvoření a zdokonalování.

4) Vztah k existujícímu světovému pořádku.

Evoluční model: nyní existující svět se v počátku nacházel ve stavu chaosu a nepořádku. Postupem času a díky působení přirozených zákonů se stává mnohem více organizovaným a složitým. Procesy dokazující neustálé uspořádávání světa, musí probíhat i teď.

Kreacionistický model si představuje svět už stvořený, v konečné podobě. Jelikož byl pořádek původně vytvořen, zlepšovat se nemůže a musí průběhem času ztrácet svou dokonalost.

5) Faktory času.

Evoluční model: aby se přivedl vesmír a život na Zemi k nynějšímu složitému stavu prostřednictvím přírodních procesů, bylo potřeba dostatečně dlouhé doby, proto je stáří Vesmíru určené evolucionisty na 13,7 miliard let a stáří Země na 4,6 miliard let.

Kreacionistický model: svět byl stvořen během nepochopitelně krátké doby. Proto kreacionisté operují s nesrovnatelně menšími čísly, co se týče Země a života na ní.

3.4. Závěry

Otázka o souvislosti mezi biblickými příběhy a daty současné vědy dlouho zaujímala a stále zaujímá představy jak věřících, tak ateistů. První by chtěli smířit teologický a vědecký úhel pohledu, přes jejich jasný rozpor a druzí najít důkaz buď ve prospěch Bible, nebo vědy.

Problém je v tom, že vědci se ve většině přidržují Darwinové teorie, ale nemohou objasnit, jak byl stvořen vesmír a proč se zrodil život. Základní principy evoluční teorie samy o sobě nevysvětlují ani různorodost druhů, ani jejich monotónnost; ani náročnost ani jednoduchost organismů. V konečném důsledku se vše určuje zadanými původními podmínkami. Můžeme si posvítit na otázku, proč ve vhodném prostředí museli vzniknout savci, ale čemu připsat objevení takového prostředí? Jak objasnit, proč v podmínkách, obsahujících množství mořské vody, nasyceným oxidem uhličitým a slunečním světlem, se zrodí všechny různorodé životy?

Druhý autor teorie přirozeného výběru, A.R. Wallace (1823-1913) se vůbec rozhodl nepoužívat ji u člověka, jelikož nenašel objasnění takových vlastností, jako "schopnost chápat myšlenky prostoru a času, věčnosti, nekonečna, schopnost hlubokého estetického potěšení určitými formami a barvami. Nakonec i schopnost abstraktního chápání forem a čísel, tvořící matematické vědy. Takovým způsobem ta nebo jiná z těchto schopností mohla začít svůj rozvoj, kdyby nemohla přinést žádný užitek člověku v jeho původním, barbarském stavu?" Wallace předpokládal, že evoluci člověka usměrnila "vyšší rozumná existence, stejně jako my řídíme rozvoj domácích zvířat a rostlin". "Žebřík" živých bytostí od začátku až do nejvyšších stupňů se řídil nějakou vlastní silou, předpokládající neměnit svůj záměr.

Teologické zdroje, které interpretují Bibli doslova, tvrdí, že svět byl stvořen Bohem během šesti dnů. Poslední roky probíhají experimenty na základě vědeckých postupů, aby dokázaly, co je napsáno v Bibli. Příkladem mohou posloužit dvě knihy, napsané známým fyzikem G. Schroederem, ve kterých tvrdí, že biblický příběh a data vědy si neprotiřečí. Jedním z nejdůležitějších úkolů Schroedera bylo propojit biblický příběh o stvoření světa za šest dnů a vědecká fakta o existenci Vesmíru během 15 miliard let.

Vysvětlení, která nezřídka vyzdvihují druzí vědci, svádí k předpokladu, že slovo "den" v Bibli není třeba překládat doslova, jelikož to, co se nám zdá miliardou let, je pro Boha klidně jeden "den". Někteří se snaží vysvětlit stvoření světa za šest dní, využívají teorie relativity a přesvědčují, že v různých systémech čas teče jinak rychle. Archeologické údaje svědčí o tom, že všechny teorie, které se snaží dokázat soulad mezi biblickým příběhem a vědeckými daty, nepřezívají elementární úvahu.

Takovým způsobem, ani jedna z teorií zatím nemá takovou sílu, aby přednesla lidstvu rozhodnou, smělou myšlenku, která by se mohla rozšířit jako nějaký základ, spojující všechna náboženství, národy a intelektuálně-filozofické směry v jedno celé.

Kapitola 4. Správná interpretace kabalistických zdrojů

- 4.1. Kabala a tajný smysl Pentateuch
 - 4.2. Pentateuch - popis stupňů poznání Stvořitele
 - 4.3. Úmysl stvoření a jazyk kabaly
 - 4.4. Jazyk větví - prostředek pro objasnění pochopení Vyššího světa
- Závěr
Testy kapitol 3 a 4

4.1. Kabala a tajný smysl Pentateuch ⁽¹⁰⁸⁾

Podle kabalistů ⁽¹⁰⁹⁾, pokusy vědeckých důkazů pravosti biblického textů nemají žádné reálné základy, jelikož v Pentateuch není jediná zmínka o našem materiálním světě ⁽¹¹⁰⁾. Všechny události a osoby jsou popsáním vnitřního stavu a prožívání. Lidem, schopným vidět jen náš svět se zdá, že Pentateuch mluví o fungování věcí pozemských, o interakci mezi členy kolektivu, jak je organizováno lidské soužití a jaké jsou jeho zákony. Doopravdy tomu tak absolutně není.

V Bibli se prostřednictvím objektů našeho světa popisují zákonnosti Vyššího světa ⁽¹¹¹⁾. Například, jak budovat Chrám, jak v Ném pracovat, jak vyplňovat některé nepochopitelné rituály, zvané příkázání, jejichž velká část v našem světě nemá vůbec racionální vysvětlení (kromě několika, například "Miluj bližního svého").

V podstatě příkázání nemají vhodné využití, protože popisují Vyšší svět slovy našeho světa. Proto obyčejní lidé, kteří vidí jen náš svět, vnímají Bibli jako historický příběh. Kabalisté, když čtou tu samou knihu, chápou, že mluví o vyšším světě a jeho zákonech.

Bible napsána v jazyce příčin a následků: následek v našem světě dává název síle, která jej vytvořila. V duchovním světě ⁽¹¹²⁾ název neexistuje. Když se člověk dívá skrze hmotný objekt nebo činnost, nazývá celý řetězec, vytvářející daný objekt, jeho jménem.

Vezmeme si pro příklad v Bibli popsané sestoupení rodiny Jakuba do Egypta: sedm hojných let a sedm hladových v egyptském otroctví, útěk od faraóna, přechod přes Červené moře, vstup na Sinaj, objevení Stvořitele, čtyřicetiletá pouť po poušti a tak dále - do stavby Prvního Chrámu.

V našem světě všechny tyto historické události bezpochyby proběhly: jak egyptské otroctví, rozbití Chrámu, tak putování po poušti nebo výstup Mojžíše na horu Sinaj. To je archeologicky dokázáno. Kabalista během studia zkoumá vyšší síly prostřednictvím pozemských objektů, jevů a událostí a vidí jejich projekci, pohyb, vliv na náš svět a vysvětluje, k čemu vedou.

Proč se historie Vesmíru a lidstva začala rozvíjet od určitého okamžiku právě tímto způsobem? K čemu to povede? Prostřednictvím takových druhů, řekněme, historických příběhů vědci-kabalisté vidí celou paletu působení Vyšších sil na náš svět. Kromě toho studuje tyto síly na vyšší úrovni, spojuje je nejen s člověkem nebo objektem, ale také s dušemi ⁽¹¹³⁾.

Vše, o čem se mluví v Bibli, se v konečném důsledku vyplnilo až do našeho pokolení, konce 20. století. Počínaje 20. stoletím a dále nastupuje zvláštní období v historii lidstva, kdy opět dostává starou kabalistickou moudrost, vycházející z Adama ⁽¹¹⁴⁾. S její pomocí je možné začít pronikat dovnitř přírody, chápat její základy a takovým způsobem i najít smysl bytí člověka a vesmíru. Lidstvo dnes přebývá v obtížné krizi, která nás nutí hledat příčiny naší existence a její cíl.

⁽¹⁰⁸⁾ Pentateuch - všeobecný název pro prvních pět knih Bible: Genesis, Exodus, Leviticus, Numeri, Deuteronomium.

⁽¹⁰⁹⁾ Kabalista - učenec, ovládající doplňující smysl - clonu, dovolující pozorovat působení Vyššího světa na sobě.

⁽¹¹⁰⁾ Pocity, vznikající v našich pěti smyslových orgánech (zrak, čuch, hmat, chuť, sluch) nazýváme náš svět.

⁽¹¹¹⁾ Vyšší svět - svět příčin, ve které se nachází a působí jen síly a pocity bez jejich materiálního obalu.

⁽¹¹²⁾ Duchovní svět - existujícím podle zákonů schopnosti dávat. "Vyšší" svět se nazývá proto, že schopnosti dávat jsou příčinou, kořenem našeho světa a náš svět je následkem, z něho plně řízeným.

4.2. Pentateuch - popis stupňů poznání Stvořitele

Pojďme otevřít Pentateuch, kde hned na první stránce je popis stvoření světa.

"Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země pak byla pustá a prázdná, a tma byla nad propastí, a Duch Boží vznášel se nad vodami. I řekl Bůh: Bud' světlo! I bylo světlo."

Představte si náš Vesmír: nekonečné množství galaxií, hvězdokup, hvězd s jejich planetárními systémy. Teď si představte, že dáme pryč Vesmír z toho objemu, ve kterém existuje. Jak je možné si představit vzniklou nicotu, kde není nic, co by dalo základ pro její rozměry, popis?

Všechny jevy vnímáme v pohybu a v čase, spojujeme s určitým místem. Jestli zastavíme pohyb, přestane náš život. Nemůžeme si představit něco absolutně statické, zamrzající v čase, nemající rozměr. Odsud vzniká určité pravidlo, které si musíme osvojit jako to nejzákladnější, týkající se našeho vztahu k Pentateuchu: musíme si jednou pro vždy zapamatovat, že Biblický text je podstatou jen slova (ale ne objekty!) našeho světa a že to, co za ním stojí jsou duchovní objekty, kořeny, které nemají žádný vztah k našemu světu.

Pentateuch jsou svatá jména Stvořitele, to znamená míra poznání Stvořitele (115), protože jméno znamená poznání. Je to podobné jako když v našem světě dáváme názvy objektům v souladu s jejich projevem v našich pocitech. Kabalisté popisují stupně sblížení se Stvořitelem, své pocity Stvořitele.

V duchovním světě nejsou ani těla, ani čas, ani prostor. Znamená to, že duchovní kategorie nemají žádné spojení s našimi představami, naší přírodou, našimi pocity a neexistuje v našem lexikonu slov pro vyjádření těchto chápání. Duchovní svět nezahrnuje lidské pocity. I když si nemůžeme představit svět, který nemá prostor, čas, pohyb, musíme přesto přijmout, že takové chápání v duchovním světě neexistuje.

⁽¹¹³⁾ Duše - "Já", které cítí každý člověk, dělí se na naše tělo, sílu, která jej oživuje (živočišná duše) a sílu, která táhne k duchovnu (duchovní duše) a která prakticky chybí v duchovně nerozvinutém člověku. Rozvoj duše znamená postupné projevení pocitu duchovních sil v člověku, působících na něho, nových altruistických přání, projevení minimálního pocitu Vyšší řídicí síly (Stvořitele). [Odtud a dále se má na mysli "duchovní duše".]

⁽¹¹⁴⁾ Adam - první člověk, který obdržel přání k poznání Vyššího světa (skoro před 6000 lety). Autor knihy "Raziel Malach" (Tajný anděl).

⁽¹¹⁵⁾ Stvořitel - síla dávat, přání dávat, těšit.

4.3. Úmysl stvoření a jazyk kabaly

Všechny světy, včetně našeho, objekty, které se v nich nachází se spojují v jednom úmyslu Stvořitele - dát nekonečné naplnění stvoření - duši(116). Z této jediné myšlenky a cíle, pochází celý proces stvoření - od počátečního momentu až do konce. Bolesti, které cítíme, naše práce nad sebou a odměna, jsou určeny jen tou myšlenkou.

Popis duchovního světa je popisem lidské duše a stupně jejího sblížení se stvořitelem neboli čím dál větší pocit Stvořitele. Kabala rozděluje společnou duši (117) na části a dává každé z nich určitý název v souladu s jejími vlastnostmi a popisuje děje těchto součástí.

To vše je jazykem pocitů, dovolujičím používat grafiku, náčrtky, formule. Ovšem jak je možné používat v tak přesných pozorováních a popisech nepřesný, ohraničený pozemský jazyk, vznikající na základě subjektivních pocitů našeho světa a navíc s jeho pomocí předávat objektivní pocity duchovního? Dokonce kdybychom vzali nejpřesnější, nejbližší k duchovnímu světu, chápání slova "světlo", pořád se bude vnímat jako světlo slunce nebo světlo rozumu, což nemá nic společného s duchovním světlem. (Mimochodem, i v našem světě je světlo nejméně prozkoumaný jev, nehledě na všechny korpuskulárně-vlnové a další teorie.).

Je i jiná představa o světle v našem světě. Například když je řeč o nějakém potěšení, říkáme: světlo v duši, to je jako paprsek světla.

Vybírám slova souhlasně se svými pocity, říkám je jinému člověku a ona v něm vyzývají city, které souhlasí, podle jeho chápání, s mými slovy. Tak kde je ten jeden standard, podle kterého můžeme změřit podobnost našich pocitů toho samého významu, předaného slovy?

Mé pocity nemusí nutně být totožné s pocity účastníka dialogu. Jen v něm vyvolávám vjem podobnosti a na tom končí náš veškerý "společný jazyk". Ovšem jestli dokonce v našem světě nejsme ve stavu přesně vyjádřit své pocity, jak je pak možné využívat tento jazyk pro popis duchovních kategorií? Vždyť duchovní svět je svět pocitů, neexistují v něm těla a objekty a je tam pouze přání a jejich pocity. Přičemž, jak říkají kabalisté, jsou to absolutně přesné vjemy, a proto potřebují naprosto přesný, patřičný jazyk popisu.

Zkuste dát přesnou známku vašemu emočnímu stavu, srovnajte ho graficky s náladou jiného člověka, srovnajte v procentech s vlastními pocity a prožíváním ze včerejška, zkuste vyjádřit všechny odstíny zdraví v číslech, v závislosti na pocitech - úzkosti, únavy, strachu, času, prostředí, onemocnění, atd. V našem světě nemůžeme přesně rozdělit jevy, související s našimi vnitřními pocity.

Souvislost mezi mým dotekem k něčemu horkému a emocionálním vzruchem v mozku závisí také na mé náladě, zdraví, tréninku a jiných faktorech, které jsou u každého člověka velice individuální.

Neumíme procentuálně srovnávat vztahy, kvantitativní a kvalitativní potěšení hudby a chutného jídla. Ovšem jestli je náš jazyk natolik primitivní, omezen, subjektivně nepřesný, pak jak mohli kabalisté použít pro popsání duchovního absolutně přesné pocitové procesy a proč použili právě to a nevynalezli speciální způsob jazykového přenosu?

Vždyť jestli v exaktní vědě je nesprávně využíván aspoň jeden symbol, pak ten, kdo ho nezná, neví, že jej použil špatně, nepochopí, proč vyšly takové výsledky. Pro něj to bude absolutně nedůvěryhodné vědecké potvrzení. Ten, kdo nezná symboly, pak přece přijme popis za pravdivý a udělá chybu.

⁽¹¹⁶⁾ Duše člověka [stvoření] se skládá ze dvou komponentů - světla (potěšení) a nádoby (přání tohoto potěšení), přičemž nádoba je podstata duše a světlo, které ji naplňuje, je potěšením, připravené Stvořitelem.

⁽¹¹⁷⁾ Společná duše (Adam Rišon) - Stvořitelem stvořená jediná duše, skládající se z částí (vlastních duší), obsahujících v sobě všechny ostatní části.

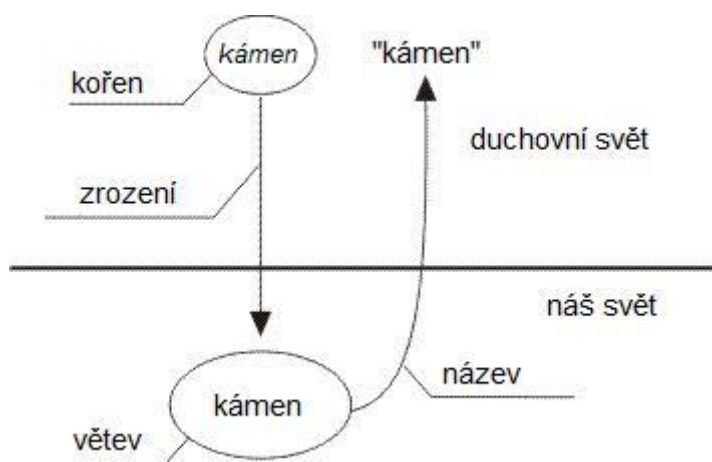
4.4. Jazyk větví - prostředek pro vysvětlení pojmů Vyššího světa

Kabalisté vybrali pro své učení zvláštní jazyk, který nazvali "jazyk větví". Příčina jakékoliv volby je v tom, že vše v našem světě je stvořeno a řízeno: neživé, rostlinné, živé i člověk. Vše, co se s nimi dělo, děje a dít bude, to znamená všechny objekty a jejich řízení, pochází ⁽¹¹⁸⁾ od Stvořitele, proniká všemi duchovními světy ⁽¹¹⁹⁾, dokud se neprojeví v našem světě.

Vše, co existuje v našem světě, nezbytně začíná ve světě Vyšším a pak postupně sestupuje na náš. Všechny objekty našeho světa jsou následkem Vyššího světa. Kabalisté vidí vyšší objekt, tj. kořen a vidí nižší objekt nacházející se v našem světě, nevědomě, nepostřehnutelně dostávající působení od Vyššího, který je jeho potomkem a nachází se pod vládou Vyššího. Mohou přesně říct, co je s čím spojené. Proto kabalisté mohou nazývat objekty-kořeny ve Vyšších světech jmény jejich materiálních důsledků, větví v našem světě.

Odtud i název: "jazyk větví" a ne jazyk kořenů, vždyť kořenům se dává pojmenování větví a ne naopak. Takovým způsobem kabalisté objevili jazyk, který přesně popisuje duchovní svět našimi slovy. Jiný jazyk být nemůže, protože neexistují slova, které by byly pochopitelné pro ty, kteří se nachází v obou světech.

Takže, aby se popsal Vyšší svět, kabalisté berou názvy v našem světě a s jejich pomocí popisují vyšší objekty ⁽¹²⁰⁾, které jsou kořeny našeho světa.

Obr. 4.1. Schéma popsání Vyššího světa za pomoci názvů v našem světě

⁽¹¹⁸⁾ Sestupuje = rodí se = je důsledkem

⁽¹¹⁹⁾ Duchovní světy (Vyšší světy) určitá míra pocítění stvořitele Stvořitele. Stupně poznání se nazývají Asija, Jecira, Berija, Acilut, Adam Kadmon. Když člověk úplně dokončí nápravu, jeho stav (stupeň) se nazývá svět Nekonečna.

⁽¹²⁰⁾ Vyšší objekty - každá síla, objekt duchovního světa je přání (heb. "racon"), které je částí společného přání potěšit stvoření.

Pokud to člověk neví, vidí v obsahu kabalistických knih jen povídání o našem světě. Kabalisty tato slova nematou, jasně si dokáží představit, o čem se doopravdy mluví, protože přesně ví, jaké větví, jakému následku v našem světě odpovídá kořen ve Vyšším světě.

Pro přehlednost uvedeme příklad kabalistického vysvětlení řečeného v Pentateuchu: Pentateuch začíná slovy: "Na počátku" (Berešit) - na počátku procesu vzdalování stvoření ⁽¹²¹⁾ od Stvořitele. Samo slovo "Berešit" pochází od slova "bar" neboli vně. Takovým způsobem se tam mluví o výstupu ze Stvořitele do odděleného stavu mezi nebem a zemí.

"Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi". Nebe - sefira bina ⁽¹²²⁾ s jejími altruistickými vlastnostmi. Země - sefira malchut ⁽¹²³⁾ s jejími pozemskými, egoistickými kvalitami. Mezi těmito dvěma polárními vlastnostmi, na základě kterých funguje celý systém vesmíru, se nachází duše ⁽¹²⁴⁾ člověka.

Pentateuch začíná od narození stvoření, Vyššího světa a stvoření člověka, duše-Adama ⁽¹²⁵⁾ a ne od konečné fáze stvoření. Poslání Pentateuchu je v tom, aby nám dal v tomto světě instrukci, jakým způsobem se můžeme pozvednout k nejlepšímu, dokonalému stavu.

Ve svém základním stavu stvoření (duše) není napraveno. Samo se musí napravit ⁽¹²⁶⁾, dosáhnout stavu "konečné nápravy"⁽¹²⁷⁾. Představte si, že máte nespravený nástroj, se kterým musíte udělat práci. Zpočátku musíte spravit nástroj, a pak jej používat. Pentateuch mluví právě o tom jak napravit tento poškozený nástroj, duši, která nám byla daná shůry.

Během procesu nápravy se člověk nachází mezi dvěma světy ⁽¹²⁸⁾ - Vyšším a nižším. Během tohoto období duše získává nutné návyky, znalosti, zkušenosti a hlavně - u člověka se objevují nové pocity, nové duchovní vlastnosti. Když člověk úplně dokončuje nápravu duše, získává vlastnosti, díky kterým může existovat ve Vyšším světě, ve věčnosti, pokoji, dokonalosti.

Tento zvláštní stav není popsán ani v kabale, ani v Pentateuchu prostě proto, že jej není možné popsat, jelikož nemá analogii v našem jazyce. Je poznán jen těmi, kdo prochází všechny předešlé stavy nápravy a poznává konec nápravy.

⁽¹²¹⁾ Proces oddalování stvoření - proces stvoření duchovních světů, postupně skrývající světlo a také oddalující stvoření od Stvořitele až do ztráty pocitu spojení s ním (stav "naš svět").

⁽¹²²⁾ Sefira bina - sefira je oddělené přání, část společného celku přání světa Nekonečna. Každá sefira (je jich 10) omezuje přijímání světla jinak, v závislosti na svém "charakteru". Bina je schopnost světla, ve kterém je pociťováno potěšení z dávání Stvořiteli, z podobnosti Jemu. To potěšení se nazývá or chasadim.

⁽¹²³⁾ Sefira malchut - konečné, samostatné stvoření, které samo chce dostávat a cítit sebe dostávajícím

⁽¹²⁴⁾ Duše člověka se skládá ze dvou komponentů - světla (potěšení) a nádoby (přání k tomuto potěšení). Tento duchovní orgán (duše) se postupně rozvíjí v člověku, který se nachází v našem světě, jestli člověk studuje a plní duchovní zákony.

⁽¹²⁵⁾ Člověk, duše-Adam - také "První Člověk", "Adam Rišon" - Stvořitelem stvořená jediná duše, skládající se z částí (jednotlivých duší), obsahujících v sobě všechny ostatní části podle principu holografického obrázku (vše ve všech).

⁽¹²⁶⁾ Napravit, napravené - změna záměru "těšit se kvůli sobě" na záměr těšit se proto, že si to přeje Stvořitel (Vyšší síla).

⁽¹²⁷⁾ Konečná náprava - konečný stav celého vesmíru, kdy nejnižší bod stvoření dosáhne toho samého stupně, jako nejvyšší. Úplná náprava svých vlastností a v souladu s tím úplné spojení se Stvořitelem.

⁽¹²⁸⁾ Svět, světy (heb. "olam" od slova "ukrytí") - každý svět - určitý stupeň oslabení (skrytí) světla Stvořitele.

Za hranicemi konce nápravy se nachází oblast, která není vůbec nikde popsána. Tyto stavy, tyto duchovní oblasti není možné vyjádřit slovy, protože naše slova, naše písmena, naše chápání jsou převzaty ze stavu nápravy a jen v něm jsou funkční. To, co se nachází nad systémem nápravy, absolutně nepociťujeme a proto nijak nemůže být přeloženo do lidského jazyka, vtěsnáno do našich rámců, definic, představ.

"Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi..." - má se na mysli stvoření dvou vlastností: egoistické ⁽¹²⁹⁾ a altruistické ⁽¹³⁰⁾. S pomocí altruistické vlastnosti, tj. nebe, se napravuje egoistická vlastnost "země", neboli duše. Náprava probíhá během sedmi stavů, zvaných "sedm dnů stvoření".

Tento krycí název samozřejmě žádný vztah s pozemskými dny nemá. Tady se vůbec nemyslí světlo nebo tma ve fyzikálním chápání. Na tomto místě se mluví o duchovních stavech, duchovních pocitech člověka, procházejícího určitým stádiem nápravy, o systému, ve kterém se napravuje duše, jež zatím přebývá na úrovni "země".

Je nutné pozvednout duši z úrovně sefiry malchut na úroveň sefiry bina, to znamená egoistickou vlastnost malchut přeměnit na altruistickou vlastnost biny. Toho dosáhneme sedmi následnými nápravami, zvanými "sedm dní stvoření". Takovým způsobem Pentateuch vysvětluje, co v "každý den" musí člověk udělat se svou duší.

Závěr

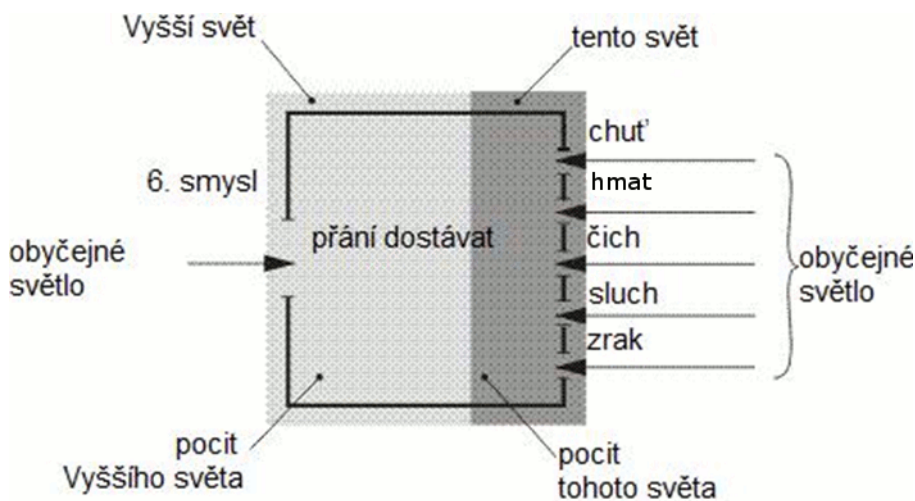
Kabala je nauka o duchovním poznání skutečnosti. Problém je v tom, že zatím se nemůže přiblížit ke všem lidem, protože mezi nimi a kabalou existuje propast. Příliš velká vzdálenost rozděluje způsoby vnímání lidstva, jeho schopnosti vstřebat a pochopit kabalistické pojmy, obraz vesmíru, který se objevuje v důsledku duchovního poznání⁽¹³¹⁾.

Pro změnu této situace je třeba existence některé tendence ke sblížení jak ze strany akademické vědy, tak ze strany kabaly. Problém je v tom, že materiální skutečnost člověk vnímá díky třem parametrům: času, pohybu, prostoru. Věda našeho světa zkoumá materii v uzavřeném objemu, ohraničeném vnímáním pouze s pomocí pěti smyslů. Kabalisté však vedou svoje výzkumy absolutně jiné reality, kde existují úplně jiné pojmy, zákony a definice.

⁽¹²⁹⁾ Egoistická (vlastnost) - přání těšit se kvůli sobě

⁽¹³⁰⁾ Altruistická (vlastnost) - přání dávat, záměr "kvůli dávání".

⁽¹³¹⁾ Poznání - jasný pocit, poznání zdroje potěšení (Dávajícího) se všemi jeho úmysly, plány. Hloubka tohoto poznání závisí na stupni, na kterém se nacházíme. Založeno na pochopení základních příčin duchovní přírody.

Obr. 4.2. Pocítění materiální skutečnosti a duchovního světa člověkem

Zde je několik citací z kabalistických zdrojů.

"Duchovní pohyb není fyzickým přesunem z místa na místo, je založeno na obnově vlastností, které nazýváme pohybem."

Baal Sulam, "Učení Deseti Sfirot", část 1., "Vnitřní Rozjímání", kapitola 1, paragraf 33.

"V našem světě je čas pocitem pohybu, neboť mozek zobrazuje obrazy pohybujících se objektů, kopíruje je ve své představě. Kdyby se člověk a jeho okolí nacházelo v absolutním klidu, pak by význam času neexistoval vůbec."

Baal Sulam, "Učení Deseti Sfirot", část 1., "Vnitřní Rozjímání", kapitola 1, paragraf 34.

"Pochopení času, dokonce minulého, přítomného a budoucího, je pochopení lidské a není absolutním. Proto v síle není nic než působení ze strany absolutně existujícího Vyššího, jelikož vše co obsahuje síla, se časem projeví jako činy. Samotná délka času nemá vliv na vyšší realitu..."

A. Kuk, "Dopisy".

"Pravda je to, že "Kniha Zohar" (132) absolutně nemluví o tomto světě, ale jen o Vyšších světech, kde není čas v materiální podobě a duchovní čas je rozměr vlastností a proto je nad materiálními místy a časem."

"Kniha Zohar", část "Balace", str. 62.

Existuje možnost, že po poznání kořenů, příčiny všech duchovních (133) procesů, se objasní jejich materiální následky díky jazyku větví (134). Ovšem to bude jen objasněním, jelikož samotná realita se poznává v pocitech prostřednictvím jasné, věkem ověřené metodiky.

⁽¹³²⁾ "Kniha Zohar" - široce známá kabalistická kniha, napsaná přibližně v r. 120 n.l. . Autorem je rabi Šimon bar Joachaj (zk. RAŠBI). V ní je poprvé popsána závislost a vliv našich činů na různé jevy, výměnu informací, vlastnosti, kvality mezi dvěma světy. Zahrnuje prakticky úplný rozvoj událostí v průběhu celé lidské historie. Ovšem tato kniha je velice skrytá. Kromě toho, mnohé z této knihy je ztraceno.

⁽¹³³⁾ Duchovní - absolutní altruismus, naprosto nesvázaný s živočišným tělem, jehož realizace je možná jen v takové míře, v jaké je duše spojená se Stvořitelem (schopností dávat), cítí ho, je jím naplněná.

⁽¹³⁴⁾ Jazyk větví - jazyk příčin a následků, kdy určitý materiální objekt v našem světě dává název síle, která jej stvořila, udržuje.

Test ke kapitolám 3 a 4

1. Jaké tvrzení je charakteristické pro evoluční teorie?
 - a. - Příznivci tohoto modelu mohou experimentálně dokázat své základní pravdy.
 - b. - Příznivci tohoto modelu předpokládají, že pro to, aby svět došel do současného stavu, je potřeba dlouhá doba.
 - c. - Příznivci tohoto modelu si myslí, že svět byl stvořen během nepostřehnutelně krátké doby.
 - d. - všechna tvrzení jsou pravdivá.

2. Základní charakteristiky kreacionismu.
 - a. - Je to směr v přírodní vědě, který se snaží vědecky vysvětlit akt stvoření.
 - b. - Příznivci tohoto modelu nemohou experimentálně dokázat své základní pravdy.
 - c. - Příznivci tohoto modelu si myslí, že svět byl stvořen během nepostřehnutelně krátké doby.
 - d. - Všechny charakteristiky jsou správné.

3. Jaký je úmysl stvoření?
 - a. - v evoluci druhů;
 - b. - v pokračování rodu;
 - c. - ve stvoření stvoření;
 - d. - dát nekonečné naplnění stvoření.

4. Jaký je vztah kabaly k pojmům, popsaných v Pentateuchu?
 - a. - Za obsahem Pentateuchu stojí duchovní objekty, které nemají spojení s naším světem.
 - b. - Obsah Pentateuchu je třeba vnímat doslova.
 - c. - Vnímání smyslu Pentateuchu individuálně, pro každého je vlastní.
 - d. - Kabala nemá nic společného s Pentateuchem.

5. Jazyk větví je ... ?
 - a. - popsaní našich duchovních základů;
 - b. - způsob předání informací mezi kabalisty;
 - c. - číselné vyjádření slov;
 - d. - jazyk, popisující duchovní svět slovy našeho světa.

Kapitola 5. Vznik a rozvoj stvoření

- 5.1. Acmuta a úmysl stvoření
- 5.2. Stvořitel a stvoření
- 5.3. Výchozí bod vzniku stvoření
- 5.4. Poznání reality
- 5.5. Rozdělující přehrada
- 5.6. Mezistav
- 5.7. Vznik našeho světa
- 5.8. Mezifáze a přirozený výběr
- Závěr
- Test
- Doplňující materiály
(Kambrický paradox)
- bina - síla rozvoje

5.1. Acmuta a úmysl stvoření

Existuje Vyšší síla, která se jmenuje Acmuta ⁽¹³⁵⁾, což v překladu znamená "sama o sobě" nebo podstata, základ. Tato síla je v principu nepoznatelná, protože nemá spojení se stvořením. My se vztahujeme ke stvoření ⁽¹³⁶⁾, ale Acmuta je síla, existující sama o sobě. Můžeme o ni mluvit jen z pozice jejího vlivu na nás.

Vysvětlení v kabale je vždy spojené s určitými obtížemi, jelikož se nacházíme v rámci prostoru, času a pohybu. V těchto koordinátách neustále probíhají nějaké změny: je běh času, přemístění uvnitř nějakého prostoru. Za tyto hranice nemůžeme vyjít. Ať už bychom se snažili sebevíc sebe odsud vytrhnout, jen je modifikujeme tím nebo jiným způsobem.

Ve výsledku budeme muset využívat pojmy: dříve-později, výše-níže, rychleji-pomaleji, blíže-dál, atd. Nevyhneme se tomu, ale postupně si pro sebe vysvětlíme opravdový, duchovní význam těchto slov.

Takže, v Acmuta vznikla myšlenka: stvořit stvoření s cílem jej potěšit. Hned říkáme, že nic neexistovalo a pak se objevilo: nemáme jinou možnost ukázat kauzální řetězec, než prostřednictvím času. Je možné říct, že existuje vyšší síla a u ní je nějaký vztah k budoucím stvořením. Ovšem je třeba počítat s tím, že budoucnost neoznačuje kategorii času, ale příčiny a důsledky: mezi Acmuta a stvořením, rozdíl není časový, ale kauzální.

Acmuta je kategorie, označující něco samo o sobě. Zárodek myšlenky o budoucím stvoření je už vnějším projevem a bezprostředně s Acmutem nemá nic společného. Je spojené výhradně s budoucím stvořením. Existují-li u Acmuta nějaké jiné vnější projevy a mohou-li být jiné úmysly a stvoření, nevíme a není jasné, zda to někdy zjistíme.

Poznááme jen Úmysl: stvořit stvoření proto, abychom jím dali potěšení. Z tohoto Úmyslu i vychází existence samotného stvoření. Stvořit stvoření proto, aby bylo potěšeno, znamená stvořit něco, co by existovalo mimo samotnou mysl "stvořit stvoření", to znamená, že stvoření musí vycházet mimo hranice této myšlenky.

Myšlenka stvořit stvoření proto, aby bylo naplněno absolutním potěšením, se nazývá "Stvořitel". Myšlenka sama! Výsledkem této myšlenky, její otisk, je stvoření, které se těší touto myšlenkou. V jaké míře se jí může těšit? V míře své podobnosti. Tato myšlenka je dokonalost, je nejvyšší. Proto přivést stvoření k dokonalosti, k potěšení, znamená pozvednout jej na úroveň této myšlenky, Úmyslu stvoření. Podobnost této myšlenky označuje ve stvoření jeho nápravu a pozvedávání, jím dosaženého nejvyššího, nejlepšího stavu.

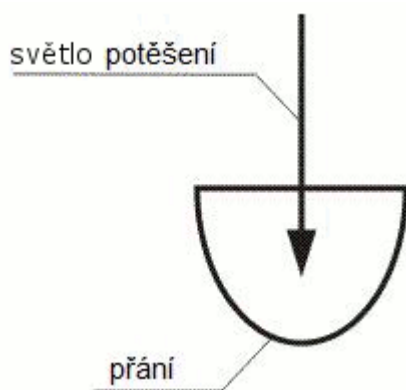
⁽¹³⁵⁾ Acmuta - nepochopitelná podstata, základ Stvořitele; okolní světlo vesmíru, to, co vychází za hranice našich pocitů (nachází se za hranicí smyslů) a proto nepoznatelné.

⁽¹³⁶⁾ Stvoření - přání potěšit se Stvořitelem, cítit Stvořitele, světlo, stvořené z ničeho ("eš mi ain").

5.2. Stvořitel a stvoření

Božským cílem stvoření je stvoření nové, dříve neexistující substance, zvané dále "stvoření" a její naplnění absolutním potěšením. Proto do přírody svého stvoření Stvořitel vložil všepohlcující přání dostávat potěšení.

"Přání dostávat" si je možné představit v podobě nádoby (kli), jejíž kapacita odpovídá velikosti přání a dostávané potěšení množství světla, naplňujícího nádobu.

Obr. 5.1. Světlo vytváří přání a naplňuje ho.

Je dobré poznamenat, že světlo, vycházející ze Stvořitele, existovalo i do objevení stvoření. Je neodtržitelnou součástí samotného Stvořitele. Přání dostávat potěšení v samotném Stvořiteli chybí, je spojené s nově stvořeným.

Veškerá okolní realita jsou jen různé hodnoty "přání dostávat". Všechny světy, od praobrazu počátečních stadií až do konečného formování, všechny modifikace stvořeného, známé a ještě nám nedostupné, nejsou nic jiného než různé stupně, formy a projevy přání potěšit se světlem Stvořitele.

My jako části tohoto kli-malchut ⁽¹³⁷⁾ jsme stvoření tak, že jdeme za teplem, jídlem a jinými potěšeními, minidávkami světla v našem světě. Zkuste přesvědčit sebe, že přání potěšit se není vaším, ale je posíláno v takové podobě seshora. To se vám nepodaří, jelikož jej cítíme jako své "Já". Proto studujeme a poznáváme jen působení světla na kli, cítíme jen naši reakci na světlo. Naše poznání je zamčeno v nás samotných. Pro Stvořitele jsme všichni absolutně dokonalí, ale co se týče nás samotných, ještě musíme projít dlouhou cestu nápravy.

Takže, všechny modifikace přání, všechny myšlené druhy potěšení, charakterizující stvoření, přivádí k jednomu, přání světla ⁽¹³⁸⁾. Kromě toho není nic, jelikož existuje jen Stvořitel a stvoření - potěšení a přání.

Stvořením se nazývá nižší stupeň ve vztahu k vyššímu. Vše se rozvíjelo seshora dolů právě po takovém řetězu: Stvořitel-stvoření-Stvořitel-stvoření, atd. Tento rozvoj proběhl jako následek rozprostření světa nekonečna ⁽¹³⁹⁾ v malchut ⁽¹⁴⁰⁾.

Jakýkoliv vrchní stupeň, ve vztahu k nižším nazýváme Stvořitelem jen přeneseně. Co je doopravdy Stvořitel, necítíme a nechápeme. Pro nás je každý vyšší stupeň ve všech našich pocitech a chápáních absolutním Stvořitelem. Stupeň mnohem vyšší než předešlý nikdy necítíme. Dokonce poté,

co se ocitneme na té úrovni, odkud sestoupilo světlo, nestáváme se touto úrovní, ale jen se na ni pozvedáme a pak následující stupeň se nám zdá jako Stvořitel.

⁽¹³⁷⁾ Kli (nádoba) - samostatné (uvědomělé) přání dostat potěšení ze světla.

⁽¹³⁸⁾ Světlo – působení Stvořitele, pociťované jako potěšení.

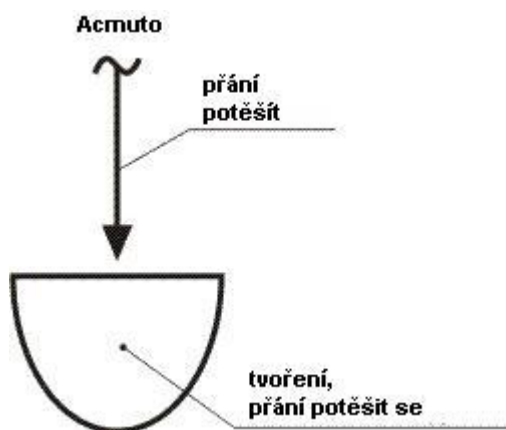
⁽¹³⁹⁾ Světlo nekonečna - světlo (potěšení), pocházející z podstaty Stvořitele, námi vnímané jako Stvořitel. Toto světlo, Vyšší myšlenka, úmysl zahrnuje v sobě celé stvoření od počátku až do jeho konečného stavu (pocit člověka úplné dokonalosti a spojení se Stvořitelem).

⁽¹⁴⁰⁾ Malchut - konečné, samostatné stvoření, které samo chce dostávat a cítit sebe dostávající. Kořen veškerého stvoření.

5.3. Výchozí bod vzniku stvoření

"Výchozí bod vzniku stvoření je nula, "vycházející z ničeho". Prvotní bod je před námi skryt. Jestli člověk ztotožňuje sebe se svým přáním potěšit se, pak opravdu vznikl z "ničeho", z nuly. Jestli ztotožnil sebe ne s přáním potěšit se, ale se záměrem dávat (schopností Stvořitele), následuje příkladu Stvořitele a vytváří tento záměr samostatně, pak vznikl ne z nuly a ne z "ničeho". Vytváří sebe z nuly a z "ničeho", ale to mluví o jeho pravdě, exkluzivitě, samostatnosti."⁽¹⁴¹⁾

Nás nezajímá, jak Stvořitel stvořil Svůj opak. Stalo se to ve formě bezprostředně nespojené se Stvořitelem, Jeho otisk. Jestli mluvíme o Acmutu, pak tam není ani jedno ani druhé. Existuje Acmutu, pod ním je přání potěšit stvoření a naproti tomuto přání vzniklo stvoření.

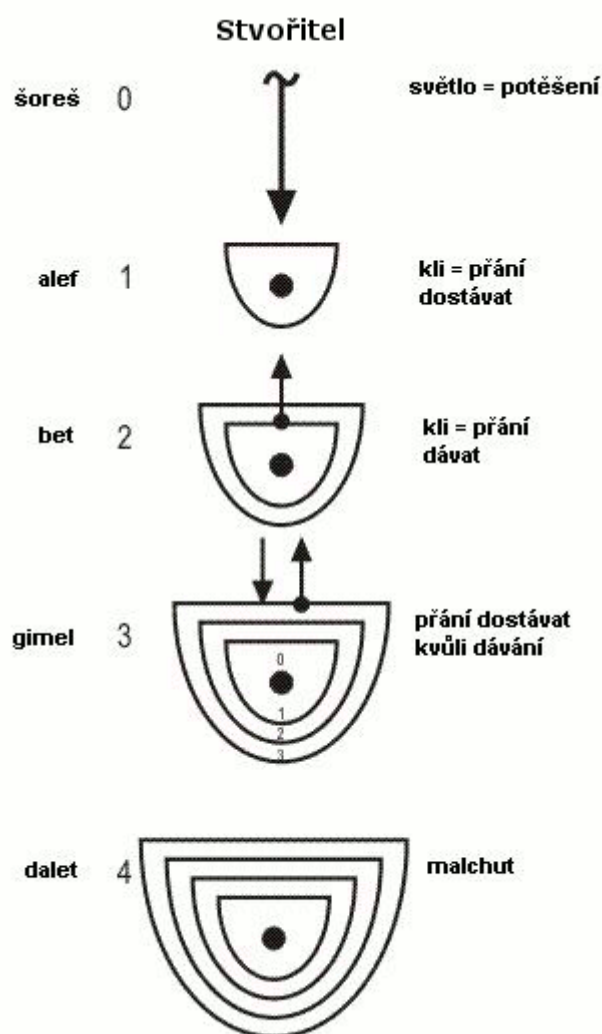
Obr. 5.2. Vznik stvoření.

Obojí se objevilo ve stejnou chvíli a jedno neexistuje bez druhého. Není možné, aby napřed vznikl úmysl potěšit stvoření a pak by z něho vniklo samo stvoření. Stvoření se zrodilo v momentu objevení Myšlenky. Mluvíme o rozvoji stvoření společně s touto Myšlenkou. Musíme pochopit nutnost rozvoje dvou opačných jevů: přání potěšit stvoření a přání dostat potěšení.

Nehledě na svou plnou opačnost, světlo a kli se musí rozvíjet společně ve čtyřech stádiích (čtyři bechinot ⁽¹⁴²⁾), jedno uvnitř druhého (podrobněji se tento rozvoj rozebírá v oddílu "Schéma vesmíru")

⁽¹⁴¹⁾ J. Ašlag Podstata učení kabaly

⁽¹⁴²⁾ Čtyři bechinot (jed.č. bechina): bechina alef (1), bechina bet (2), bechina gimel (3), bechina dalet (4). "Bechina" - od slova "avchana" - analýza nebo oddělení jednoho od druhého. Čtyři bechinot odráží etapy vytvoření duchovní nádoby, přání, v nich založen celý úmysl Stvořitele, to znamená vše, co vychází ze Stvořitele, prochází skrze čtyři stádia rozvoje.

Obr. 5.3. Stádia rozvoje stvoření - etapy stavby duchovní nádoby, přání.

Existuje Acmuta a pod ním vznikají současně přání potěšit a přání potěšit se. Rozdíl mezi nimi je v tom, že přání potěšit je forma, vzniklá bezprostředně od Stvořitele, kdežto přání potěšit se je otisk, maska přání těšit. Proto se říká: něco, vzniklé z ničeho. V našem nedokonalém stavu si nemůžeme představit, jak něco může vzniknout z ničeho.

"Existujícím z ničeho" se nemyslí objevení neznámo odkud. To je otázka, která vzniká u člověka, protože se nachází v uzavřeném systému reality. "Něco z ničeho" se myslí absence přímého spojení se Stvořitelem (Acmuta) a co existuje jen nepřímo. To je koncepce vzájemných vztahů.

"Z ničeho" není odpověď na otázku: "Odkud, z jakého místa?". To je jen určení vlastností dávání a dostávání, nacházejícího se naproti sobě, ale zatím neznajícího se navzájem. To se nazývá "nulové stádium". Když říkáme: "je jen světlo ⁽¹⁴³⁾ a není kli ⁽¹⁴⁴⁾", znamená to, že mezi nimi ještě není takový stupeň dotyku, aby se navzájem pocítily, ale je třeba chápat, že kli a světlo se vždy nachází spolu. Když mluvíme o světle, myslíme tím, že kli se nachází uvnitř. Otázka je jen v tom, jaký je stupeň vnímání jednoho druhým, jak se navzájem cítí.

Takto, v nulovém stádiu je světlo a kli, jen kli existuje ve formě "bodu". To znamená, že samo kli zatím úplně necítí sebe a jen se zatím začíná rozvíjet. Kli začíná pociťovat, že je něčím naplněno (stádium 1). Pak kli začíná cítit, že ho někdo naplňuje a ono si přeje stát se stejně jako ten, kdo jej naplňuje - vzniká rozvoj (stádium 2).

Samotné světlo se při tom absolutně nemění. Přání se rozvíjí a nachází se spolu se světlem, určuje různé formy svých vztahů s ním (stádium 3). Systém jeho vzájemných vztahů se světlem se mění do té doby, než dosáhne stavu, ve kterém se kli chce podobat světlu (stádium 4). Právě on dává vztahy, spojení, lásku, naplnění, ale stvoření se chce potěšit samotnou jeho podstatou.

Doopravdy, v tomto posledním stádiu rozvoj končí. Je nutná jen jeho další realizace, která probíhá prostřednictvím interakce světla a kli, následně opačného přání, existujícího v kli. Na jedné straně, z pohledu materiálového stvoření ⁽¹⁴⁵⁾ si kli přeje dostat vše a potěšit se. Na druhé straně, kli si přeje být podobné světlu a odtud vzniká záměr stvoření dávat. Dva tyto jevy začínají působit proti sobě. Takovým způsobem probíhá veškerý rozvoj světů seshora dolů.

⁽¹⁴³⁾ Světlo - vliv Tvůrce, pociťované jako potěšení, přání těšit.

⁽¹⁴⁴⁾ Kli - samostatné (vědomé) přání dostávat potěšení ze světla.

⁽¹⁴⁵⁾ Materiál stvoření - přání dostávat potěšení.

5.4. Poznání reality

Celá realita je stvořena jedinou myšlenkou, a ta se postupně rozkrývá stvořením.

Přání těšit se začíná poznávat tuto skutečnost a rozvíjet ji v ní. Ovšem celá realita už existuje, neobjevuje se, ale projevuje, stává se pro mě viditelnou. To znamená, že nemůžu zkoumat to, co vzniklo před milióny let. Všechny tyto milióny let se nachází ve mně.

Díky svým smyslům si představuji, jak vypadá skutečnost. Představuji si ji dnes, teď. Do tohoto momentu jsem přebýval jakoby v nevědomém stavu, nevím, co se se mnou dělo před tisíci lety a zda jsem vůbec byl. Najednou se mi otevírají oči, objevuji všechny své pocity, začínám vidět svět. Jdu do knihovny, čtu o tom, co je napsáno před dvěma sty nebo tisíci lety. Pak zjišťuji, že se našly kosti, které jsou staré milióny let. Vědci říkají: "Dnes pozorujeme galaxie, ale vidíme ty změny, které proběhly před miliardami let."

Co znamená tento čas a mé pocity o něm? To jsou mé dnešní kelim ⁽¹⁴⁶⁾. Teď je to moje vnímání něčeho takového, co se nachází jako by vně mne.

Kabala tvrdí, že vně člověka nic není, to mé kelim jsou organizovány tak, že v nich cítím kategorii času, pohybu a prostoru ⁽¹⁴⁷⁾. Jelikož cítím tyto kategorie jako něco, co má vztah k tomuto světu a jen k němu (v duchovním nejsou), pak všechny vjemy z tohoto světla, přicházející ke mně, do mého kli, rozdělují na tyto tři parametry: čas, pohyb, prostor. Realitu cítí člověk právě v těchto třech rozměrech.

Naše rozšiřující se kli nám dává pocit času, které chybí u živočichů. Podle míry našeho rozvoje začínáme objevovat a uvědomovat si objekty, jejichž existence je jako by vzdálená od nás v čase. To je důsledek našeho materiálního, živočišného, egoistického rozvoje. Proto teď vnímáme v čase mnohem více, než dříve: ne proto, že jsme dříve nenacházeli pozůstatky dinosaurů, prostě jsme nerozlišovali nic, nevnímali v našich kelim. Je to podobné jako v učebním procesu, kdy jsme stále chytřejšími a začínáme chápat studovaný materiál hlouběji a ve větším objemu.

⁽¹⁴⁶⁾ Kelim - mn. č. od kli = přání = nástroje vnímání, které se objevují v důsledku prožité zkušenosti.

⁽¹⁴⁷⁾ Čas, pohyb, prostor - kategorie (parametry), existující v našich pěti smyslech, v našem světě. Pohyb znamená, že se objekt přemístil z jednoho místa na druhé. Čas vnímáme jako pocit pohybu. I když pojmy čas, prostor a pohyb jsou absolutně rozdílnými věcmi (v našem světě), jsou propojené: jestli je čas roven nule, pak je rychlost nekonečná, veškerý prostor se smrskává do bodu. Vždyť jej můžeme překonat v mžiku díky nekonečné rychlosti.

Existuje vzdálenost - deset miliónů světelných let, které jsou zároveň i časem. (Změřili jsme vzdálenost časem, jelikož když známe konstantní rychlost, spojujeme pro sebe tyto dvě kategorie).

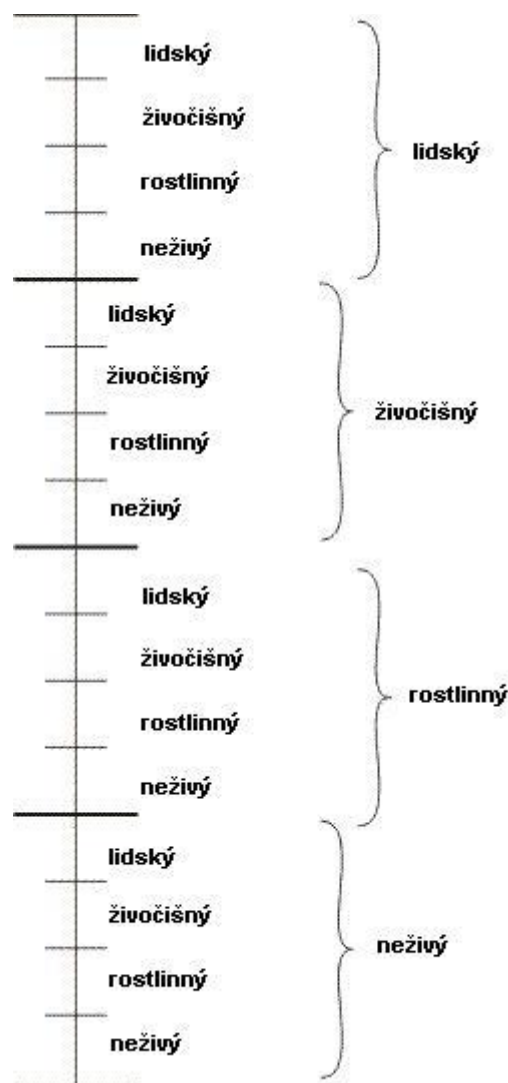
Začínám získávat dojmy ze světla v kelim, které dále rozdělují realitu na čas, pohyb a prostor. Teď už může existovat místo za hranicemi Země nebo na Zemi, ta nebo jiná galaxie, teď už můžeme uvažovat, zda vesmír existoval před čtyřmi miliardami let, jestli vznikla sluneční soustava před pěti miliardami let, atd. Začínám získávat dojmy jakoby zvnějšku, organizované podle místa, vzdálenosti, času a pohybu. Tak jsou sestrojené mé kelim.

Podle míry nápravy kelim kategorie času, pohybu a prostoru zmizí. Přestanu cítit tento svět. Uvidím za ním síly, které mi vykreslují tento svět ⁽¹⁴⁸⁾, jako elektronový paprsek na obrazovce televize nebo počítače. Tady není obraz, ale je elektronový systém, regulující součet různých sil, plusů a mínusů a já vidím obraz v souladu s barvou, pohybem a všem v něm existujícím. Stejně tak se vytváří i obraz tohoto světa. Proto nemůžeme mluvit o Darwinově teorii nebo jiných systémech rozvoje života, pokud tím nemyslíme vnímání reality. V konečném důsledku vnímáme sebe, dnešní realitu a děláme zpětnou aproximaci.

⁽¹⁴⁸⁾ Tento svět - veškerý souhrn pocitů (reakcí na vnější podněty), prostupující pěti smysly (zrak, čich, chuť, hmat, sluch), vytváří v nás čistě subjektivní vnitřní obraz, nazývaný námi "tento svět".

5.5. Rozdělující bariéra

Původně z nekonečna zároveň vznikly a začaly se rozvíjet světlo a kli, pak se z kořene (nulového stádia) postupně začalo vytvářet první stádium a potom se objevilo druhé. Přání uvnitř prvního stádia úplně ukončilo svůj rozvoj a až pak se vytvořilo druhé stádium. Na každé úrovni, neživé, rostlinné, živočišné a lidské, jsou také vnitřní úrovně - neživá, rostlinná, živočišná a lidská.

Obr. 5.4. Stupně v úrovních rozvoje přání.

Když se začala rozvíjet rostlinná úroveň, vznikl první parcuť ⁽¹⁴⁹⁾: něco, zvané "neživá úroveň rostlinného". Ten dokončil svůj rozvoj a vznikla "rostlinná úroveň rostlinného". Každá následující úroveň je odřízla od předešlé.

Jak to vypadá materiálním smyslu? Co je to "neživá úroveň rostlinného" a co je to "rostlinná úroveň rostlinného" tady na zemském povrchu? Jak přes úplnou absenci rostlinné úrovně vznikla první rostlina? Odpověď je jednoznačná: z vnitřního rešimo ⁽¹⁵⁰⁾.

První rostlina se na Zemi objevila v důsledku toho, že jeho vnitřní rešimo dalo impuls k rozvoji, to znamená k pohlčování a uvolňování látek. První rostlina nevznikla z předcházejícího kamene. Naopak, když kamen dokončil určitou etapu formování, vznikla rostlina, ale nevznikla ze samotného předešlého stavu, ale prostě po něm a jen z rešimo, které se v ní nachází.

Rostliny ukončily rozvoj. Objevilo se odpovídající rešimo a na jeho základě se zformoval materiál, který se začíná chovat jako živočich. Tak probíhá evoluce: z jedné formy existence, k druhé, od úplně primitivních

⁽¹⁴⁹⁾ Parcuť - duchovní tělo, skládající se z hlavy (část, která rozhoduje), těla (část, která dostává) a údy (části, které vytváří hranice, konec přijímání světla).

⁽¹⁵⁰⁾ Rešimo - "duchovní gen", "zápis" duchovní informace. Rešimo je čistá podstata, síla, to, co zůstává po zmizení předešlé formy. To je energie, nebalená do žádné jiné formy.

druhů až k nejsložitějším. Veškeré rozdíly mezi nimi jsou v úrovni přání těšit se. Nejmenší rozdíl vytváří nový druh. Právě proto i vidíme takovou různorodost v našem světě, že je jasným odrazem odpovídajících duchovních procesů.

Problém je v tom, jak objasnit existenci rozdělovací bariéry mezi dvěma stavy, neboli absenci jakéhokoliv plynulého přechodu z jednoho stavu do druhého, úplné odtržení, bariéry. Kde vzniká? To by znamenalo, že buď spojení mezi jedním a druhým stavem chybí, jedno nevzniká v důsledku druhého, ale objevuje se jako příčina a následek. Kde vznikly tyto rozdíly?

Svět Nekonečna ⁽¹⁵¹⁾ se dělí na pět částí, každá z nich se dělí na dalších pět částí a tak dále, prostřednictvím clony ⁽¹⁵²⁾, altruistického záměru, vytvořeného nad každým parcuťem ⁽¹⁵³⁾, nad každou částí malchut světa Nekonečna ⁽¹⁵⁴⁾. V našem světě tyto clony přestaly být altruistickými, protože se staly rozdělovacími bariérami mezi všemi částmi reality.

Co se nazývá "rostlinným" ve srovnání s "neživým"? V duchovním světě rostlinné ve vztahu s "neživým" je ovládnutí vyšší clony a vyšší možnosti dávat. Co se nazývá rostlinným na tomto světě? To, co je živým vůči neživému, ovládnutím většího egoistického přání.

V duchovním světě se rozdíl určuje clonou, ta velice přesně rozděluje každý samostatný parcuť a všechny vlastní parcuťim uvnitř nás, až k nejmenší součásti. U nás na tomto světě je také rozdíl mezi úrovněmi, ale ten se vytváří prostřednictvím bariér, jelikož jedna úroveň je opakem druhé.

V duchovním světě vše funguje prostřednictvím clony, která se buď zvedá, nebo klesá, ale na tomto světě prostřednictvím realizace přání. Když je přání jedné úrovně realizováno, aktivuje se přání vyššího stupně. Ovšem to je odříznuté od přání nižšího stupně a nemá s ním nic společného.

V duchovním světě se vše rozděluje v souladu s parcuťim. Například, ve světě Asija ⁽¹⁵⁵⁾ je miliarda parcuťim, oddělených navzájem clonami. V našem světě existují miliardy přání ⁽¹⁵⁶⁾ (zejména přání a ne parcuťim, jelikož parcuť je přání se záměrem dávat), oddělených navzájem, podobně, jak clony rozdělují v duchovním světě. Ovšem v tomto světě existuje jen odříznutí jednoho od druhého a rozdílné úrovně začínají působit navzájem, rozvíjet se v souladu s obecnými mechanismy rozvoje.

Spoustí se obecný motor rozvoje, aktivuje celý proces formování vesmíru od začátku do konce a pak se všechny tyto parcuťim postupně začínají objevovat a vstupovat v platnost, ale přitom se jedno nemění v druhé.

Můžeme to vyjasnit na následujícím příkladě: dívám se na film a vidím oddělené snímky, ovšem v mém vnímání se spojují do celkového obrázku. Existuje jeden obraz, který se pohybuje? To se mi jen zdá, že se pohybuje, jedno se mění na druhé a je přítomný jeden a ten samý člověk, který se zrovna pohnul. Doopravdy tyto pohyby probíhají v různých přáních, v různých, navzájem oddělených obrazech.

Podle duchovní stavby se v materiálním světě nachází tisíc oddělených přání, přičemž jedno přesně odpovídá druhému, to znamená, že existuje přesné spojení větví a kořene.

⁽¹⁵¹⁾ Svět Nekonečna - stav, když jsou všechna přání ukojená úplně, bez omezení, bez ohraničení, to znamená, že stvoření (přání těšit se) neomezuje rozdělování světla (potěšení)

⁽¹⁵²⁾ Clona (masach) - je "síla zkrácení", která se probouzí ve stvoření ve vztahu k Vyššímu světlu s cílem předejít potěšení kvůli sobě. Síla překonání, odpor egoismu.

⁽¹⁵³⁾ Parcuť = "duchovní tělo" - přání, rozdělená podle velikosti clony.

⁽¹⁵⁴⁾ Malchut světa Nekonečna - stav malchut (přání dostávat, stvoření), nezměrně, bez jakýchkoliv omezení naplňující sebe, se nazývá Nekonečno (Ein Sof). Tato malchut Nekonečna (malchut de-Ejn Sof) je světem Nekonečna.

⁽¹⁵⁵⁾ Svět Asija - svět dvojitého a jednoduchého skrytí, ve kterém člověk buď vůbec necítí Stvořitele (jeho řízení) nebo vnímá jeho řízení jako zlo, utrpení. Od Stvořitele nejvzdálenější svět, nejejoističtější.

⁽¹⁵⁶⁾ Přání - pocit nedostatku "světla", definováno jako utrpení.

5.6. Mezistavy

V duchovním světě mezi čtyřmi základními stavy (neživým, rostlinným, živočišným a lidským) existuje mezistupeň. Je spojen z některých elementů, jejichž pořádek určuje předávání informace. V živočišné přírodě je to buňka a v počítači matematický symbol. To samé existuje i v duchovním světě. Větev a kořen je v každé části, jen se nesmí zavírat společně. Základní rozdíly mezi vším, co existuje, jsou ve velikosti přání dostávat. Tato veličina je daná do měřítka, od nuly až do velkého, ale pro nás neznámého ukazatele, nacházejícího se někde v nekonečnu, na nejvyšším stupni.

Na každém stupni existují čtyři základní komponenty. Jaká je závislost mezi stupni? Je špatné předpokládat, že různorodost změn a veškerého existujícího v jakékoliv podobě přírody (neživé, rostlinné, živočišné a lidské) probíhá od vzniku mezistavu. Mezistavy jsou speciálními a silně fixovanými.

Dejme tomu, že existují radiové vlny, měřené v MHz nebo kHz a dělí se mezi sebou podle určité škály. Nebo, řekněme, ptáci zachycují nějaký určitý rozsah všech přání v malchut světa Nekonečna. Uvnitř tohoto rozsahu "ptačího přání", neboli přání, vytvářející opeřence v našem světě, se dělí na množství částic a to nám dává veškerou její různorodost. To samé je u kamení, rostlin a se všemi objekty a jevy v našem světě. Všechny věci nejsou různorodosti mezistavu, ale následek základních stavů, přičemž jsou natolik malodiskrétní, že prakticky neustále následují za sebou. Mezistavy se vztahují k přechodu z jednoho do druhého. Takovým způsobem uvnitř všech kategorií existuje přechodný stupeň.

Vysvětlili jsme, že rozhodně musí existovat mezistav mezi Stvořitelem a stvořením, protože vzdálenost mezi nimi je podobná nepředstavitelné vzdálenosti, takže stejně jako mezi jakýmkoliv sousedními kategoriemi. Jak z jednoho může vzniknout druhé, jestli jsou to protipóly? Mezi nimi musí existovat něco prostředního, co by je spojovalo a bylo složkou zároveň blízkou jak ke stvoření, tak ke Stvořiteli. Tento prostředek se nazývá keter ⁽¹⁵⁷⁾, protože v něm nejsou žádné základy (ze čtyř základů – chochma ⁽¹⁵⁸⁾, bina ⁽¹⁵⁹⁾, tiferet ⁽¹⁶⁰⁾, malchut ⁽¹⁶¹⁾, nachází se nejvýše z nich. Proto po něm není ani památky ve čtyřpísmenném jméně Stvořitele ⁽¹⁶²⁾. Keter je prostředek mezi Stvořitelem a stvořením. Je podobný prvotnímu materiálu, ve kterém je kořen všech čtyř základů - v úmyslu, ale ne v činnosti.

⁽¹⁵⁷⁾ Keter - vlastnost Stvořitele, světla - přání dávat jak v úmyslu, tak v praxi. Keter je zdrojem všeho, co je nutné pro následující stupně a je námi (stvořením) prakticky nepostřehnutelný.

⁽¹⁵⁸⁾ Chochma - veškeré světlo, pocházející od Stvořitele, které v sobě zahrnuje vše, co si nám přeje dát Stvořitel.

⁽¹⁵⁹⁾ Bina - vlastnost světla, ve kterém je cítit potěšení z dávání, podobnost Vyšší síly (Stvořitele). Toto potěšení se nazývá or chasadim.

⁽¹⁶⁰⁾ Tiferet (ZA, zeir anpin) - vlastnost, sefira, která už začíná měnit princip "dostávání kvůli dávání", využívat přání dostat, těšit se odevzdáním Stvořiteli.

⁽¹⁶¹⁾ Malchut - konečné, samostatné stvoření, které samo chce dostávat a cítit sebe dostávajícím. Poslední stádium stupně.

⁽¹⁶²⁾ Čtyřpísmenné jméno Stvořitele (HAVAJAH - neboli "jud-hej-vav-hej") odráží čtyři stádia, která v nás vytváří pocit Stvořitele (kli) a jeho jména (naplnění). Kostra, základ všech jmen stvoření.

5.7. Vznik našeho světa

Zrození našeho světa proběhlo v plném souladu s procesem, probíhajícím ve Vyšším světě⁽¹⁶³⁾. Sestupuje po stupních, malchut nejvyššího⁽¹⁶⁴⁾ stupně se probíjí přes energetickou bariéru na nižší stupeň a vytváří její keter. Až se rozšíří až do konce, k poslednímu bodu, skrze energetickou bariéru se protrhává malchut de-malchut⁽¹⁶⁵⁾ světa Asija, vytváří to, co v našem světě nazýváme matérie. To je také energie, ale vůči duchovní je inverzní, stvořena podle opačného principu.

V tom je rozdíl procesu vzniku našeho světa od přeměny, která probíhá na duchovních stupních, kde se malchut vyššího stává keterem nižšího a také provádí průlom. V duchovním světě, když se malá jiskra malchutu vyššího stupně protrhává proti zákonům přírody do nižší úrovně, vytváří tam keter.

To demonstruje, nakolik jsou determinované, nakolik přesně rozdělené jsou všechny úrovně vesmíru. Přechod z jednoho do druhého probíhá ne v podobě měnící se matérie, ale cestou předávání energie, informace. Jedna úroveň končí své vytváření, vzniká rešimo⁽¹⁶⁶⁾, ale ne z něho, nýbrž z nekonečna a pak se protrhává a rodí následující úroveň. Tak se zrno v zemi musí rozložit, aby se z něho objevil následující klas se zrny.

⁽¹⁶³⁾ Vyšší svět - to je svět pocitu Stvořitele (přání dávat, vlastnost dávání), ve kterém se nachází a působí jen síly a city bez jejich materiálních obalů.

⁽¹⁶⁴⁾ Nejvyšší, vyšší - přebývající ve vlastnosti dávání více než nižší; příčina, která porodila nižší. Nižší je důsledkem vyššího.

⁽¹⁶⁵⁾ Malchut de-malchut - poslední bechina (nejnižší stupeň) Vyššího světa se nazývá malchut de-malchut, sestupuje a vytváří ze sebe keter v nižším světě. Tato část je hranicí clony vyššího stupně.

⁽¹⁶⁶⁾ Rešimo - "duchovní gen", zápis duchovní informace. Rešimo je čistá podstata, síla - to, co zůstává po zmizení předešlé formy, - energie, neobalená do žádného vnějšího obalu.

5.8. Mezistupeň a přirozený výběr

Příroda je velice silně naprogramována čtyřmi stádii rozvoje a ani jedno stádium nepřechází do druhého. Mezi nimi existují mezistupně, ale jsou stroze zafixované jako takové. Žádný odklon, ani na jednu ani na druhou stranu nemůže být. V této hierarchii má vše přesně stanovené a neměnné místo.

Dinosaur se ve výsledku svého rozvoje nemůže stát člověkem. Může buď zemřít, nebo se změnit ve více rozvinutého dinosaura. Dokonce na úrovni druhů: jeden druh se nemůže rozvinout v druhý. Samozřejmě, je možné uměle zkřížit psa s kočkou a získat kdovíco. Ovšem příroda je proti podobnému křížení, to je nepřirozené. U jakéhokoliv druhu je předem určen gen, který udává rámce, ve kterých bude probíhat rozvoj. Každá úroveň se musí rozvíjet až do svého napraveného stavu. Přechod z jedné úrovně do druhé nemůže být.

Tady je několik výroků kabalistů a současných vědců o mezistavech a jejich přísné determinaci:

- Velký kabalista 16. století ARI nám vysvětluje⁽¹⁶⁷⁾: "Mezi každými dvěma částmi je mezistupínek, který v sobě zahrnuje obě dvě."

- Baal Sulam ve své knize "Učení deseti Sfirot" píše⁽¹⁶⁸⁾: "Mezistupeň mezi neživým a rostlinou jsou korály, mezi rostlinou a živočichem takzvané "kelev sade" (Siphusauctum), které je popsáno v babylonském Talmudu (traktát Kilaim). Pupečník má připojený k zemi a ze země se živí. Když se pupečník uřeže, umírá. Mezistav mezi živočichem a člověkem je opice."

- v roce 1982 David E. Schindel, profesor geologie Yaleské univerzity ve svém článku píše⁽¹⁶⁹⁾: "Očekávané postupné fáze přechodu mezi předpokládanými předky a potomky...chybí."

- Profesor Steven M. Stanley ve své knize "Nové evoluční grafy" píše ⁽¹⁷⁰⁾: "Doopravdy, v historických fosiliích není ani jedno přesvědčivé potvrzení případu přechodu z jednoho druhu do druhého. Kromě toho, druhy existovaly překvapivě dlouhou dobu.

Nikomu se například nepodařilo najít fosilii žirafy se středně dlouhým krkem. Jestli fosilní historie odmítá demonstrovat očekávaná spojení, co pak demonstruje? A co dokazuje?

Objevení různých forem života bylo natolik náhlým a záhadným, že vědci mluví o kambrickém výbuchu, který proběhl podle jejích dat přibližně před 530 miliony lety.

Nejpřekvapivějším objevem bylo to, že se tehdy zrodili živočiši všech známých forem - jak zkamenělé, tak jiné existující. Během té doby život vybral své základní formy a více je neměnil.

Překvapuje náhlost, se kterou se tyto formy objevují a najednou mizí. Nové formy vznikají ve fosilní historii, nemaje jasné předky; stejně nečekaně mizí, nenechávaje jakékoliv jasné potomky. Je možné říct, že fosilní svědectví představují historii jako ohromný řetěz tvoření, spojené jen výběrem forem a ne evolučními spojeními."

- Profesor Stephen Jay Gould shrnuje situaci ⁽¹⁷¹⁾: "V každém odděleném rajónu nevzniká druh postupně, cestou plánované transformace jeho předků; objevuje se najednou, hned a úplně zformován."

- Michael Baigent ve své knize píše ⁽¹⁷²⁾:

"Můžeme sledovat tento proces takřka všudypřítomně. Když, řekněme, přibližně před 450 miliony lety se objevila první fosilní nadzemní rostlina, vznikla bez jakýchkoliv známek předešlého rozvoje. Ovšem dokonce během tak raného období je k dispozici základní různorodost. Podle teorie evoluce tomu tak být nemůže - snad jen v případě, že ani jedna z očekávaných spojujících forem nezakameněla, což je velice nepravděpodobné.

⁽¹⁶⁷⁾ ARI- Strom života.

⁽¹⁶⁸⁾ J. Ašlag "Učení Deseti Sfirot"

⁽¹⁶⁹⁾ David E. Schindel (Curator of Invertebrate Fossils, Peabody Museum of Natural History), "The Gaps in the Fossil Record" Nature, Vol. 297, 27 May 1982.

⁽¹⁷⁰⁾ Steven M. Stanley, The New Evolutionary Timetable: Fossils, Genes and the Origins of Species (New York: Basic Books, 1981), p. xv.

⁽¹⁷¹⁾ Stephen Jay Gould, "Evolution's Erratic Pace", Natural History, May 1977, p. 12

⁽¹⁷²⁾ M. Baigent "Zakázaná archeologie"

Veškerá fosilní historie oplývá mezerami a záhadami. Nejsou známá například žádná fosilní spojení mezi prvními obratlovci a primitivními existencemi dřívějšího období, strunatci, kteří se považují za předky obratlovců. Současní obojživelníci se razantně odlišují od prvních známých amfibií: mezi starými a pozdějšími formami ve fosilní historii jsou mezery 100 miliónů let. Darwinova evoluční teorie se doslova před očima mění v prach. Nejspíš je nějak možné zachránit Darwinovu ideu "přirozeného výběru", ale jen v citelně pozměněné formě. Je jasné, že není svědectví o rozvoji nějakých nových forem, rostlin nebo živočichů a možná přirozený výběr hraje roli jen v momentu objevení nové živočišné formy."

Závěr

Kabala tvrdí, že není žádná jiná forma života než pozemská. Hvězdy, galaxie a vše, co existuje ve Vesmíru, přesně odpovídá duchovní stavbě Vyššího světa.

Je možné se zeptat: "Proč se vesmír rozšiřuje, rozvíjí? Jaké procesy tam probíhají?" My se formujeme v duchovním prostoru, když jsme vstoupili do posledního stádia svého rozvoje a evoluce fyzické matérie je otiskem daného procesu - Vesmír se rozšiřuje. To neznamená, že se rozšiřuje sám o sobě.

Je konstantní program, zvaný obecné řízení, v souladu se kterým se rozvíjí vše. Ovšem existuje ve všem tom i osobní lidský zásah - vlastní řízení, označující, že může uspišit svůj rozvoj. V takovém případě člověk zároveň působí jak na rozvoj našeho světa, tak i na všechny ostatní světy.

Všechny změny na každém stupni a na jakémkoliv místě jsou následkem řízení seshora a zapojení člověka do tohoto řízení zezdola. Kdy člověk začíná zasahovat do řízení? Od toho momentu, kdy se objevili kabalisté v různých pokoleních až do této doby. Jestli se teď zapojíme do Vyššího řízení, změníme všechny světy až do tohoto světa.

Jak se při tom mění Vesmír? Uvidíte, co se s ním stane. Nemá smysl se do toho pohroužet, jelikož není nižší stupeň než vnímání jen na úrovni naší materie. Je to prostě otisk našeho vnitřního stavu, nic víc.

Nesčetné množství objektů ve Vesmíru a působivé kosmické vzdálenosti na nás velice působí. Ovšem ve srovnání s veškerou realitou to není vzdálenost a množství, to vše se ani nepočítá jako stupeň, neexistuje doopravdy. Realita je rozměr podobnosti vlastnostem Stvořitele, dávání.

Když se dostáváme k získávání míry dávání, vidíme, že v materii není smysl, doopravdy není větší než ta samá síla, první materiál ("koach juli"), který Stvořitel stvořil jako bod "něco z ničeho"⁽¹⁷³⁾.

Duchovní objekty ve všech světech, síly světů s jejími ohromnými přáními těšit se, materiál naší galaxie a vůbec celý náš Vesmír, nekonečná matérie s ohromným uskupením věcí, to vše existuje jen v naší představivosti, vnitřním pocitu, jelikož to nevidíme ve světle, v síle dávání, v bině. Jestli se na to podíváme autentickým, pravým způsobem, uvidíme jen kořenový bod - "něco z ničeho". Vše, co se k ní doplňuje, přichází z biny, která se tam nachází.

⁽¹⁷³⁾ Něco z ničeho (heb. "eš mi ain") - vzniklé (stvořené) přání potěšit se z neexistujícího vně Tvůrce, do jeho Úmyslu.

Jakýkoliv obraz našeho světa se v nás utvrzuje, v závislosti na osobních intelektuálních schopnostech a utvrzuje se proto, že se už rodíme s kelim, s buňkami, ve kterých můžeme tento obraz absorbovat, v paměti, ve které se tento obraz může zapečetit a uchránit.

Jakákoliv duchovní forma v nás nemá své kelim, aby se do těchto buněk uložila. Proto je zbytečné se snažit si představit jakékoliv duchovní kategorie. Do objevení duchovního smyslu - duše nebo clony - je nemožné uvidět opravdový obraz světa a nic blízkého k duchovním výrazům v našich pocitech není. Po získání clony se objeví absolutně jasný smysl poznání, mnohem větší než chápání jakéhokoliv objektu nebo činnosti v našem světě.

Test

1. Co je to Acmuta?

- a. - podstata, základ;
- b. - rešimo;
- c. - gematrie slova;
- d. - osnova, neměnná část materie.

2. Co označuje jev "něco z ničeho"?

- a. - absence přímého spojení se Stvořitelem;
- b. - prvotní materiál;
- c. - první stádium rozvoje stvoření;
- d. - všechny odpovědi jsou správně.

3. Jaký je rozdíl v duchovním světě mezi rostlinnou a živočišnou úrovní?

- a. - žádný rozdíl není;
- b. - kauzální spojení;
- c. - velká realizace přání;
- d. - ovládání clony a větší možnosti dávání.

4. Co je mezifází mezi neživou úrovní a rostlinou podle Baal Sulama?

- a. - mnohobuněčné organizmy;
- b. - korály;
- c. - bakterie;
- d. - ani jedna odpověď není správně.

5. Co je mezistupněm mezi Stvořitelem a stvořením?

- a. - kli;
- b. - keter;
- c. - malchut;
- d. - parcuť.

Doplňující materiál

Kambrický paradox

(Materiál je z článku R. Nudelmana, časopis "Znalost - síla", č. 8-9, r. 1998) ⁽¹⁷⁴⁾

Přibližně před 530 miliony lety, na začátku kambrického období na zemi proběhla unikátní událost: najednou, rychle a takřka ve stejnou dobu, vzniklo množství nových biologických forem, které se staly předchůdci důležitých typů současných organismů, až k člověku. Mnozí biologové se doteď těžko smiřují s myšlenkou reálnosti Kambrické exploze. V jedné ze standardních učebnic biologie pro americké univerzity je možné například i teď přechýlit tvrzení, že "formy, žijící v kambrickém období, nejspíš musely vzniknout z předků, existujících stovky milionů až miliardy let před nimi". Ovšem v tom je záhada Kambrické exploze, že žádné předchozí meziformy nespojovaly objevivší se nové typy organismů s bakteriemi a jednoduchými řasami, obývajícími oceán před nimi. Absence obvyklého "můstku" staví před biology velký úkol: objasnit, jakým způsobem mohl vzniknout tak záhadný evoluční skok.

Kambrická epocha byla unikátním otočným bodem v historii evoluce. To znamená, že i příčiny, vyvolávající tuto neopakovatelnou biologickou explozi, také musely být unikátními. Ale jaká to byla příčina? Jedna nebo více? Byly často biologickými? Fyzikálně-chemickými nebo geologickými? Nebo jak těmi, tak druhými najednou?

V článku "Vznik tělesného stavu mnohobuněčných organismů" třech amerických biologických vědců Valentineho, Jablonského a Erwina se píše, že mezi početnými záhadami biologie zemské minulosti má Kambrická exploze speciální místo. Na rozdíl od všech různých katastrof, neměnně spojených s vymíráním těch nebo jiných živých druhů, tato exploze přivedla k extrémnímu objevování množství nových biologických forem.

Zrození nových forem bylo absolutně náhlým. Nejsou žádná svědectví, že tomu předcházely dlouhodobě nastřádané postupné změny a komplikace.

Dále toto nepochopitelné objevení nových forem se neroztáhlo na celé kambrické období nebo na jeho značnou část, ale vzniklo takřka naráz, během třech až pěti milionů let. V geologických měřících časech je to absolutně nicotná doba: je to jen jedna tisícina z obecné délky evoluce, což i nutí nazývat tento evoluční skok "biologickou explozí".

Důsledky této exploze měly unikátní důsledky pro evoluci života na naší planetě: rozdělily historii evoluce na dvě nerovnoměrné části. Jestli prekambrické období bylo dobou nadvlády jednobuněčných organismů, to pokambrické období se stalo obdobím mnohobuněčných organismů současného typu, vytvořily se všechny základní charakteristiky tělesné stavby, podle kterých se tyto organismy vytváří doteď, byly založeny předpoklady budoucího opuštění moří těmito organismy a vybojování celé zemské pevniny.

Vycházejí ze současných naučných představ, vše to vypadalo následujícím způsobem. Země se vytvořila před čtyřmi a půl miliardami let. První jednobuněčný organismus v jejích oceánech se objevil před třemi a půl až čtyřmi miliardami let.

⁽¹⁷⁴⁾ Práva na využívání článku Nudelmana "Kambrický paradox" jsou předány časopisem "Znalost - síla".

Jinými slovy, život na Zemi vznikl téměř hned poté, co vznikly pro to nutné podmínky: ochlazení planety, tvarování zemské kůry a oceánů.

Nicméně po prvním, nejdůležitějším kroku, evoluce se kdoví proč zabrzдила na tři miliardy let. Před ní jako by stála nějaká neviditelná překážka, kterou nemohla překonat. Celou tu dobu byla ohraničena jen změnami a zdokonalováním už existujících druhů - mikroskopických bakterií a jednoduchých řas. Pak během krátké doby, během tři až pěti milionů let, vznikl "nový život", praobraz a předchůdce současného.

Tak co se stalo před 530-540 miliony lety?

Unikátnost a záhadnost Kambrické exploze upoutává pozornost biologů v průběhu posledních sto padesáti let.

Složitost problému ovšem není jen v záhadnosti "biologického Velkého třesku" a příčin, které jej stvořily. Neméně důležitým popudem k tvrdým a nepřestávajícím sporům kolem něho je ten fakt, že problém Kambrické exploze má ještě i přímý vztah s Darwinovou evoluční teorií. Přesněji řečeno, prostě jí protičeří. Prvním, kdo si to uvědomil, byl sám Darwin. A jako první i nabídl možné východisko z tohoto problému. Ovšem Darwinem předložené hypotézy neuspokojovaly mnohé jeho následovníky a nakonec se evoluční biologové rozdělili na dva soupeřící tábory, mezi kterými se spor táhne už století a půl. Pokusíme se vyřešit tento spor.

Objevitelem Kambrické exploze byl sir Roderick Impey Murchison, anglický aristokrat, který se rozhodl zabývat vědou díky vlivu své milující ženy. Když studoval pravěké zkameněliny, objevené v odpovídajících úložistích, objevil, že vrstvy těchto úložišť dělí přísná hranice. Pod tou hranicí byly biologické nálezy velice bídné a demonstrovaly všudypřítomnost jednoduchých jednobuněčných organismů - bakterií a řas a počínaje kambrickou epochou (cca před 550 miliony lety), znenadání přibývají bohaté nálezy nových biologických forem.

Jelikož byl člověkem věřícím a sdílel přesvědčení Linného, že "existuje přesně tolik druhů, kolik jich na počátku stvořil Stvořitel", Murchison považoval tento objev za přímé svědectví o zásahu božské ruky do rozvoje života. Samozřejmě, že takové kreacionistické vysvětlení nebylo v souladu s představou o přirozené evoluci biologických forem.

Murchison opublikoval výsledky svých výzkumů ve 30. letech 19. století. Po několika desetiletích spatřila světlo světa Darwinova práce "O původu druhů", ve které se poprvé objevila a podrobně argumentovala teorie rozvoje života na Zemi, založená na představách o dědičných změnách a přirozeném výběru. Samozřejmě, že Darwin nebyl zastáncem kreacionismu. Ovšem i on najednou uviděl, že Kambrická exploze je kamenem úrazu pro jeho teorii v druhém, neméně důležitém aspektu.

Problém je v tom, že podle Darwina musela evoluce probíhat postupně, hladce a průběžně, to znamená, jak se dnes říká, graduálně. Ve své knize jednoznačně psal: "Přirozený výběr každodenně a každou hodinu přísně a pedantsky dohlíží na všechny změny, které probíhají ve světě, dokonce i ty nejmenší, odmítá to, co je špatné, uchovává a zdokonaluje to, co je dobré... Nepozorujeme tyto pomalé změny v jejich postupných tvorbách a vidíme je jen tehdy, kdy čas odměřuje ohromné úseky celých historických epoch."

Jak už jsme říkali, kambrický evoluční skok představuje principiální složitost pro "ortodoxní" Darwinovu teorii, ve které je evoluce považovaná za výhradně "plynulou" a "nepřetržitou". Aby se vyhnuli tomuto problému, někteří biologové vůbec odmítají realitu kambrické exploze a druzí nabízejí vnést radikální změny do "ortodoxního darwinizmu". Během posledních let každá strana objevila nové argumenty ve svůj prospěch a to velice zostřilo spor kolem základů darwinizmu. Tento spor si zaslouží oddělené vyprávění.

Bina - síla rozvoje.

Síla Stvořitele a síla stvoření sestupuje po stupních světů, dokud nedojde až do našeho světa, kde existují ve formě dvou opačných forem: biny⁽¹⁷⁵⁾ a malchut⁽¹⁷⁶⁾, dávání a dostávání, altruismu a egoismu. Od jejich vzájemného překrytí, od jejich vzájemných kolizí a spojení začíná rozvoj.

Egoistické přání je statickým přáním. Na něj je třeba působit, aby se přivedlo do pohybu: více přání nebo méně, více dávání - méně dostávání. Je třeba začít pracovat s ním, iniciovat působení na přání, potěšit se z dvou stran: v kladném směru i v záporném, v egoistickém i altruistickém.

Taková působení musí pracovat také i na našem stupni, v naší materii. To způsobuje rozvoj biny a malchut, které pracují s materiálem přání těšit se. V důsledku rozvoje přání těšit se dosahuje

svého nasycení, vyjadřuje v sobě tolik druhů dostávání a dávání na úrovni neživé materie, kolik jen může. Vytváří se protony, elektrony, fotony, všemožné částice materie.

Je možné odděleně prozkoumat otázku toho, jak musí pravděpodobně vypadat stavba atomu, jestli se zákony kabaly přenesou do naší materie. Fyzikové objevují zanedbatelnou část z toho, co v ní je doopravdy.

Když materie v průběhu vnitřního rozvoje cestou součtu svých součástí dosahuje nakonec úplného stupně, který je nejvyšší, znamená to, že daný materiál provedl svou nápravu. Egoistické a altruistické přání se v něm spojilo ve všech možných formách a proto přichází čas pro rozvoj rostlinné úrovně.

Rostlinná úroveň během rozvoje bude také působit na nižší stupeň, který byl její příčinou. Jak zapojuje do rozvoje nižší stupeň? Rozvíjí ji tak, že slouží jako její potrava. Živočich žije díky tomu, že jí rostliny a rostliny žijí díky tomu, že se krmí neživým: potřebuje minerály, které se nachází v půdě. Živočich je zvedá na úroveň rostliny a takovým způsobem se rozvíjí dále, zapojují se a účastní se procesu růstu, procesu života. Pak člověk pozvedá neživé.

Co se děje uvnitř nás? Elektrické impulzy, chemické procesy: to, co se doopravdy týká neživé přírody. Rostlina pozvedla toto neživé na úroveň rostliny, živočich to pozvedl na úroveň živočišnou a člověk jej díky rozumu pozvedá na stupeň člověka. Vše postupuje z neživé úrovně. Neživá úroveň, která ukončila svoje formování, zahajuje počáteční "cvaknutí", po kterém se začíná rozvíjet rostlinná.

Rostlinné nepochází z neživého. Přichází z formy, která je prvotním základem všech stvoření, působící tak, že v neživém materiálu najednou vzniká pocit Stvořitele na úplně jiné úrovni. Řeč není o tom, že neživý materiál najednou začíná cítit Stvořitele, ale o tom, že síla biny působí v něm na nové úrovni. Síla biny se stává natolik velkou, vysokou a zvláštní, že se začíná rozvíjet život v neživém a to začíná ožívat.

⁽¹⁷⁵⁾ Bina - síla dávání, vlastnost světla, ve kterém se cítí potěšení z dávání, podobnosti Vyšší síly (Stvořitele).

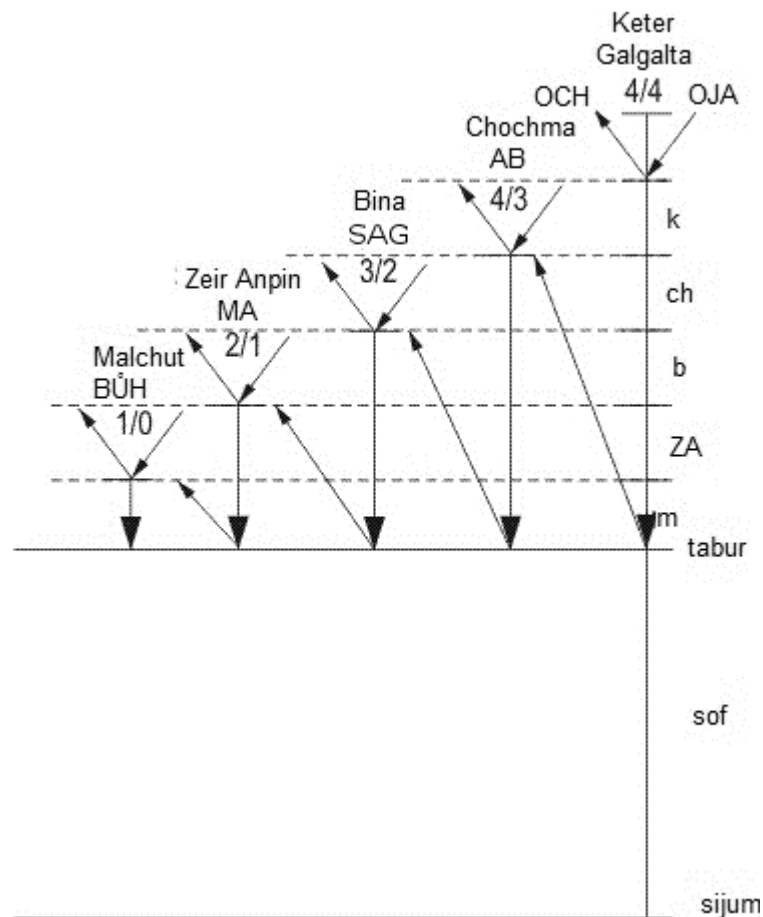
⁽¹⁷⁶⁾ Malchut - konečné, samostatné stvoření, které samo chce dostávat a cítit sebe dostávajícím. Základ celého stvoření.

Co znamená "živé"? To znamená, že už je v něm rozvoj. Vše to probíhá na úkor biny. Malchut tady nemůže nic dělat, jen nabízí materiály, ale síla, která vše rozvíjí je síla biny.

Rostlinná úroveň se rozvíjí po stupních: "neživé", "rostlinné", "živočišné", "lidské" - v rostlinném. Tento rozvoj probíhá postupně. Uvnitř je také oddělení jedné formy od druhé.

Je nemožné, aby se měnil sám materiál, nemění se on, ale stupeň biny v něm, záměr ⁽¹⁷⁷⁾ nad ním a to se nazývá novým stupněm, novou úrovní rozvoje. Ve všech stavech je jeden a ten samý materiál: liší se navzájem jen bina, která se nachází na tom stupni a bina následujícího stupně.

Mezi parcuřim také existuje rozdělení jednoho parcuřim od druhého. Jeden je příčinou a druhý následkem, ale jeden je Chochma, druhý Bina, třetí Zeir Anpin a čtvrtý Malchut. Absolutně se navzájem liší. Kdyby se rozdělily na tisíce tisíců forem parcuřim, bude stejné rozdělení mezi všemi.

Obr. 5.5. Zrození pěti parzufim.

Takže, rostlinné se rozvíjí a pohlcuje neživé, to znamená, že pozvedá jej na stupeň růstu tím, že jej ve velké míře zapojuje do biny. To probíhá tak, že různé elementy, minerály a soli, atomy neživé matérie mění na rostlinu. Samy se nestávají rostlinou, účastní se procesu, který je nad nimi a který se nazývá "rostlina". Tam probíhá dělení, rozložení, spojení a rozmnožení. To vše dělá bina, síla dávání. Ovšem uvnitř je neživé, které se obaluje do formy rostliny, doplňující biny.

⁽¹⁷⁷⁾ Záměr - propočet, motivace stvoření vzhledem k dostávanému světlu (potěšení).

Pak se podle takové struktury objevuje živá forma, která se obléká na rostlinnou i na neživou, která je uvnitř rostlinné a stává se živočichem.

Pokud se porovnají živočišná a rostlinná úroveň, jsou obě živé, tak jaký je mezi nimi rozdíl? Rozdíl je v tom, že rostlinná je podobná bině a živočišná chochmě. Živočich už ví, jak se samostatně zapojovat do svého růstu. V něm působí tlak biny na stádia chápání, "kdo jsem, co jsem, jak jsem".

To je zatím živočich a ne člověk, ale v něm už jsou některá počáteční chápání. Bina už v něm pracuje současně s jeho materiálem, existuje mezi nimi zpětná vazba - malchut a bina pracuje s ním ve spojení.

Pak přichází úroveň "člověk", využívající neživé, rostlinné a živočišné jen jako základ existence, aby se pozvedl na ně a nežil v nich.

Rozdíl mezi živočichem a člověkem je v tom, že živočich žije uvnitř svého materiálu, využívá materiál neživého, rostlinného a samotného živočišného kvůli existenci, ale člověk využívá neživý,

rostlinný a živočišný materiál proto, aby se nad ten materiál pozvedl a využíval binu na stupni, který je výše živočišného, rostlinného a neživého.

Na všech předcházejících stupních existuje bina a malchut ve vzájemném zaklínění a na každém stupni probíhá větší průnik ze strany biny do malchut, to znamená v neživé, rostlinné nebo živočišné. Stvoření, které se nachází na stupni "člověk" využívá své síly pro to, aby se osvobodilo od svého materiálu, od malchut a připojil sebe k bině.

Nehledě na to, že je bina silou růstu, rozvoje, není to síla stvoření. Je to božská síla, vycházející ze Stvořitele, který se nachází nad stvořením. Ovšem stvoření jako by se chtělo odtrhnout od své přírody a připojit se k síle, která ho rozvíjí. To se nazývá silou víry, altruistickou silou a to se nazývá "člověk".

Člověk je ten, kdo směřuje k dávání, ke schopnosti biny, k vlastnostem Stvořitele.

*Další části překladu budou
následovat. Sledujte web a blog
www.laitman.cz
S pozdravem, česká skupina BB.*

16. 4. 2013